COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bestseller internațional

SAMANTHA JAMES

Păcatele vicontelui Sutherland

SAMANTHA JAMES
Păcatele Vicontelui

The Siris of Viscount Sutherland Samantha James
Copyright © 2011 Sandra Kleinschmit
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Păcatele vicontelui Sutherland Samantha James
Copyright © 2013 Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa
Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

Această carte este dedicată, ca întotdeauna, soţului meu, Doug, şi celor trei fii, Peter, Christopher şi Jack, cu dragoste. De asemenea, vreau să-l salut cu toată dragostea pe Peter, asistentul meu tehnic, care îşi începe primul an la colegiu.

Prolog

Londra

Se stabiliseră condiţiile.

La Rutgers Field, în zori.

Tânărul alesese tipul de pistoale.

Vicontele alesese numărul de paşi – şapte.

Căzuseră de acord că se va trage un singur foc de fiecare.

Vremea era oribilă. Ceaţa se învălătucea şi se încolăcea într-un du-te vino permanent printre copacii care înconjurau terenul, de parcă ar fi fost răsuflarea unei creaturi ciudate. Pe chipul vicontelui se prelingeau stropi mari de ploaie; îşi dădu haina jos şi o înmână secundului, ducele de Braddock, care începu să bombăne:

— Ce naiba, omule, erai cherchelit azi-noapte, eşti cherchelit şi acum. Crezi că nu miroşi de la o poştă a brandy? Pe cuvântul meu că e ultima oară când te mai secondez, auzi ce spun?

— Cum doreşte domnia voastră, replică vicontele, făcând o plecăciune în zeflemea.

Ducelui nu-i ardea deloc de glumă.

— Cred că ştii foarte bine că băiatul este un ţintaş foarte bun.

— Asta e, răspunse vicontele, ridicând din umeri. El m-a provocat pe mine, nu eu pe el. Dacă n-ai fi fost la etaj – stai să mă gândesc cum să formulez delicat –, implicat emoţional cu iubiţica ta, l-ai fi auzit şi tu. M-a acuzat c-am trişat la cărţi, aşa că l-am acuzat şi eu pe el că trişează, moment în care s-a simţit jignit şi mi-a aruncat mănuşa în faţă şi n-a fost chip ca imberbul să se răzgândească. Mi-a spus foarte semeţ că preferă o modalitate bărbătească de rezolvare a disputei.

Ducele se încruntă.

— Barmanul de azi-noapte mi-a zis că acum vreo două săptămâni aproape i-a smuls braţul unui matelot cu un glonţ.

Vicontele zâmbi uşor.

— Păi ce să zic, înseamnă că nu-i chiar aşa mare ţintaş dacă matelotul acela e încă în viaţă. Poate ar trebui să se apuce de box.

— Nu-i de glumă. E foarte temperamental; ba chiar aş spune că semănaţi destul de mult.

Vicontele nu reacţionă. Tânărul nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Avea mintea înfierbântată şi era o fire machiavelică şi nechibzuită. Probabil că şi el fusese la fel la vârsta lui. Însă cu siguranţă tânărul nu merita să moară pentru asta.

Vicontele îşi trăise fiecare zi ca şi cum ar fi fost ultima… ca şi cum s-ar fi rugat să fi fost ultima.

Nimic nu-i mai oferea plăcere. Nu acum. Nu-i mai păsa de nimic în afară de mama lui. Îşi aduse aminte de Brightwood, de proprietatea familiei lui şi scrâşni din dinţi. Trecuseră deja doi ani de când venise în Londra şi îşi jurase că nu se va mai întoarce acolo decât cel mult într-un sicriu.

În mod ironic, poate că momentul acesta se apropiase.

Îi înmână pălăria ducelui. Ploaia torenţială reîncepu cu putere.

— Domnilor, ocupaţi-vă locurile, spuse un bărbat pe nume Cavendish, după care îşi drese vocea. Lângă el se afla şi medicul, începeţi numărătoarea.

Vicontele era deja ud până la piele. Apa i se scurgea prin pletele închise la culoare pe frunte.

— Unu.

Îşi reaminti cuvintele prietenului său. „Pe cuvântul meu că e ultima oară când te mai secondez.” Cu puţin noroc, poate nici n-avea să mai fie nevoie vreodată.

— Doi.

Erau puţine şanse ca tânărul să-l rateze de la şapte paşi.

— Trei.

„Ah, ce bine-i să fii liber.”

— Patru.

„Nu mai există sentimentul de vină. Gata şi cu durerea.”

— Cinci.

„Te rog, Doamne, fă ceva, te rog.”

— Şase…

Auzi şuierul ascuţit, apoi simţi glonţul străpungându-i mâneca şi carnea. Se prăbuşi în genunchi.

Strânse din dinţi şi reuşi să se întoarcă, fără să dea drumul nicio clipă pistolului. Umărul drept îi ardea şi de abia mai putea ţine arma. Ştia că avea dreptul să tragă o singură dată. Nu-i păsa niciun pic de aşa-zisa onoare ştirbită. Nu-l interesa nici măcar că tânărul trăsese mai devreme. Dar dacă el încă nu trăsese… trebuia doar să reziste o rundă. De ce îi păsa însă de respectarea onoarei tânărului – n-avea nicio idee. Dacă nu trăgea

şi el, tânărul avea să-şi piardă onoarea în faţa aristocraţilor de acelaşi rang cu el. Toţi aveau să-l evite.

Scrâşni din dinţi. „La naiba!” încercă să desluşească ceva prin ceaţa aceea ciudată, care continua să îi împresoare din toate părţile. Bine măcar că nu trebuia să se chinuie să ţintească.

Apăsă cu mâna tremurândă pe trăgaci. Mulţimea care se adunase începu să se împrăştie.

Scăpă pistolul. Se simţi sleit de puteri şi alunecă în faţă.

Oamenii începură să alerge în jurul lui. Cineva ţipă sau poate doar i se păru. Urechile îi vuiau din ce în ce mai tare.

Hainele îi erau ude leoarcă. Faţa i se lipise de iarba rece. Umărul îi ardea.

Ştia că rana nu fusese mortală.

Ar fi vrut să ţipe din toate puterile. Să urle cu disperare şi furie.

Se rugase ca ziua aceasta să-l trimită direct în infern.

Din păcate însă, trebuia să mai trăiască o vreme în iadul de aici.

Capitolul 1

Noaptea îşi intrase pe deplin în drepturi.

Oricine ar fi privit-o acum pe Claire Ashcroft ar fi fost de părere că era însăşi personificarea încrederii de sine şi a calmului. Cu greu şi-ar fi putut da seama că în sufletul ei chinuit mocnea setea de răzbunare. Ştiind că demonul care o tortura era aproape, simţea că i se strânge stomacul.

El se afla în dreptul uneia dintre ieşirile sălii de bal, o siluetă înveşmântată în negru – o culoare care îl prindea bine. Haina îi era perfect mulată pe umerii laţi şi musculoşi; nu se zărea nici măcar o singură cută. Înalt şi puternic, ca o coloană din Grecia antică; atât de înalt şi impunător, încât părea că ajunge până la tavan. Era întruparea forţei. A siguranţei de sine.

Privirea îi alunecă asupra profilului lui. Era într-adevăr un bărbat atrăgător. Părul era negru ca tăciunele şi tuns scurt. Obrajii îi erau semeţi, coborând lin spre maxilarul pătrăţos. Era proaspăt bărbierit, dar tenul îi era uşor întunecat. Îi trecu prin cap că probabil se bărbierea de două ori pe zi.

Fără nicio îndoială, atitudinea lui era impresionantă, dar în acelaşi timp nepăsătoare şi sfidătoare. Expresia de pe chipul lui era impenetrabilă.

Claire simţi că i se taie respiraţia. Imaginea lui o făcea să se cutremure.

Bărbatul scrută cu atenţie încăperea. Claire descifră în privirea lui plictiseală şi cinism. Ochii îi erau reci, de gheaţă, ca şi cum ar fi fost din altă lume. Apoi se întoarse…

Privirile li se încrucişară o fracţiune de secundă, plină de intensitate.

Care va să zică acesta era vicontele Grayson Sutherland.

Acesta era ticălosul care îi ucisese fratele. Bărbatul care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Simţi mii de furnicături pe şira spinării. Cuvântul care descria perfect modul în care o privise era „sălbatic”. Într-o clipă fu năpădită de o mulţime de sentimente. Era ca şi cum lumea se oprise în loc. Cea mai clară impresie pe care i-o făcuse era… Claire încercă să găsească cel mai potrivit cuvânt. Impresionant. Aproape înspăimântător de impresionant. Nu se aşteptase la asta. Fusese ca şi cum ochii lui – oare erau albaştri sau gri? — o sfârtecaseră în mii de bucăţi. Începu să tremure, aproape vizibil.

Cineva îi puse o mână pe umăr.

— Claire?

Era Penelope. Buna şi drăguţa Penelope, care o ajutase din tot sufletul să organizeze această recepţie, la care invitase toată lumea bună. Cea mai bună prietenă a ei, Penelope

Grove – fostă Robertson, actualmente măritată cu Theodore Grove.

Terminaseră şcoala în acelaşi timp, deşi Penelope era cu un an mai mare. Împreună formau o pereche ciudată. Penelope era delicată ca un bibelou de porţelan, minionă şi cu trăsături angelice. Claire era aproape cu jumătate de cap mai înaltă decât ea, cu membre lungi şi subţiri. Nu-i plăcuse niciodată felul în care era proporţionată.

Se cunoscuseră într-un mod mai degrabă bizar. Claire se simţise întotdeauna exclusă din toate grupurile. Era mai înaltă decât majoritatea fetelor şi, uneori, chiar mai înaltă decât unii dintre băieţi. Nu era de mirare că nu fusese prea populară la şcoală. Fusese distracţia principală a multor fete mai mari. Avusese multe momente în care glumele făcute pe seama ei o puseseră în situaţii jenante. Încercase să mascheze faptul că suferise din cauza asta, dar nu îi fusese deloc uşor. Într-o zi se afla în curtea şcolii şi văzuse cum o fată mai mare, pe nume Ramona, o împinsese dinadins într-o baltă pe Penelope, care se stropise toată pe rochie şi pe faţă cu noroi. Claire îi zărise lacrimile şi în acea clipă văzuse roşu în faţa ochilor. O ajutase pe Penelope să se ridice şi apoi se dusese la Ramona.

Un moment mai târziu, Ramona căzuse în fund în mijlocul bălţii şi izbucnise în lacrimi.

O, ce satisfacţie!

Din acea zi, Ramona nu le mai necăjise niciodată pe niciuna din ele.

Iar partea bună fusese că nici nu o dăduseră afară din şcoală, dar doar datorită intervenţiei părinţilor ei.

Deveniseră prietene de nedespărţit. Şi adevărul era că Penelope fusese cea care o învăţase mult mai multe despre ce înseamnă să devii o lady decât ce făcuse la şcoală.

Iar acum Claire nu se mai simţea lipsită de graţie. Nu o mai deranja că era atât de înaltă. Dimpotrivă chiar, acum era o femeie a cărei înălţime o scotea în evidenţă într-un mod pozitiv şi reuşea să atragă multe priviri admirative. Ţinuta îi exprima mândrie şi eleganţă, membrele îi erau lungi şi delicate. Pe neaşteptate însă, mama ei se îmbolnăvise brusc şi familia trebuise să se întoarcă în Wildewood, înapoi la ţară – toţi, mai puţin Oliver. Claire rămăsese acasă să-şi îngrijească mama suferind de

O boală de plămâni şi să-i stea alături în clipele lungi şi dificile. Nu avusese timp, şi nici chef de fapt, să îşi mai facă apariţia în societate. După toate lunile petrecute la căpătâiul mamei, toate

I se păreau acum superficiale şi insipide.

Apoi primise vestea aceea îngrozitoare – moartea lui Oliver.

Ba nu, se corectă în sinea sa. Nu moartea…

Uciderea lui.

— Eşti pregătită? o întrebă Penelope, cu privirea aţintită spre ea şi cu o mână în dreptul burţii uşor umflate şi ascunse bine sub dantelă, pliuri şi panglici. Cu greu se putea observa că era însărcinată.

Claire se încruntă.

— Te simţi bine? Copilul…

— Îl simt din ce în ce mai des. Acum se mişcă mai mult, mai ales când aş vrea să trag un pui de somn.

Penelope era convinsă că va avea un băieţel.

— Dar revenind la tine, Claire, spuse Penelope ridicând o sprânceană, aş vrea să-mi spui ce simţi exact. Eşti pregătită?

Claire trase aer adânc în piept, apoi încuviinţă din cap.

— Sunt… pregătită.

Se întrebă în gând dacă răspunsese cu destulă convingere. Se părea că nu. Penelope o studie cu atenţie.

— Claire, încă poţi să te răzgândeşti.

Claire îşi ridică mândră capul. Îşi dedicase mult timp să planifice totul cu minuţie şi trebuia să recunoască că nu s-ar fi descurcat

fără Penelope. Draga şi scumpa de Penelope, al cărei soţ Theo se afla în peninsulă1 şi lupta împotriva corsicanului acela neobrăzat2. Cea mai arzătoare dorinţă a lui Penelope era ca Theo să vină acasă până la naşterea bebeluşului.

Bănuia că Theo n-ar fi fost de acord cu ce avea ea de gând să facă. Ajutorul lui Penelope fusese însă imens. Inestimabil. O ajutase să-şi găsească o locuinţă – o căsuţă mică şi confortabilă – şi multe, multe alte lucruri!

La început, nici Penelope nu se arătase prea încrezătoare.

— L-am mai văzut la petreceri, Claire, şi nu e genul de bărbat cu care ai vrea să ai de-a face. E uns cu toate alifiile. Îi plac lucrurile extrem de aventuroase. Iar în ce priveşte femeile…

— Ştiu ce reputaţie are, zise încet Claire. La drept vorbind, pe această reputaţie mă şi bazez.

— De ce? Cum te ajută pe tine aşa ceva?

— N-o să fii de acord, Pen.

— Nu te ajut dacă nu-mi spui tot.

Uneori, Penelope era tare încăpăţânată.

— Bine atunci. Mă bazez pe atracţia vicontelui pentru femei în general, sper că asta va fi în favoarea mea.

Penelope o privea complet derutată.

— Cum?

În ciuda faptului că era o femeie măritată, Penelope îşi păstrase în mod categoric inocenţa. Claire nu-i răspunse nimic, dar Penelope se dumiri până la urmă.

— Claire, nu! Să nu cumva să…

— Să-l fac să se îndrăgostească de mine?

Pen rămase cu gura căscată de uimire.

Claire încercă să îi explice:

— Este singurul lucru pe care m-am gândit că îl pot face. Continuă după câteva momente. Poate că sunt nebună, şopti ea. Dar nu îmi voi mai găsi liniştea până nu o să-l fac să sufere. Trebuie

1 Italia (n.tr.)

2 Napoleon Bonaparte, născut în Corsica (n.tr.)

neapărat să mă răzbun într-un fel sau altul! Trebuie cel puţin să încerc, zise, luând-o pe Penelope de mână. Te implor să mă ajuţi, prietena mea dragă! Am lipsit vreme îndelungată de la evenimentele din societate. Ai putea să mă introduci în locuri în care n-aş avea niciodată acces fără ajutorul tău, spusese ea, referindu-se la faptul că Penelope era fiică de viconte. Locuri în care el are acces. Ai puterea să mă reintroduci în lumea bună.

— Claire, acest bărbat este o lichea, replică

mâhnită Penelope, apoi trase adânc aer în piept. Ştia că n-avea cum s-o facă să se răzgândească. Prea bine atunci, se lăsă ea convinsă în cele din urmă. Eşti prietena mea, aşa că o să te ajut cum pot.

Claire o îmbrăţişă fericită.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, draga mea. Ştiam.

După aceea, graţie lui Penelope, toate uşile persoanelor influente i se deschiseseră larg. Ieri după-amiază serviseră ceaiul la Lady Belfield, iar seara fuseseră invitate la petrecerea dată de Lady Sumpter. Acum se aflau la balul organizat de Lady Blakely – primul ei bal – şi sperase ca vicontele să fie şi el invitat.

— Nu, spuse Claire răspicat. Nu o să mă răzgândesc, indiferent de ce mi-ai spune.

— Îmi fac griji pentru tine, mărturisi Penelope. Nu vreau să suferi din nou.

— Nu mă poate face să sufăr mai mult decât a făcut-o deja, spuse ea plină de amărăciune, simţindu-şi vorbele picurându-i venin în suflet. Mi-a răpit fratele. M-a lăsat fără ultimul membru al familiei mele, zise ea, încercând să-şi controleze respiraţia. Gata, Pen. A sosit momentul să mă prezinţi lui Grayson Sutherland ca pe verişoara ta văduvă, Claire Westfield, venită în vizită la

oraş. O zări cu coada ochiului pe Penelope, care părea foarte îngrijorată, şi se mai domoli. Îţi mulţumesc, Pen. Indiferent de ce o să se întâmple, îţi mulţumesc.

— Nu mi-aş putea abandona niciodată cea mai bună prietenă din lume, spuse Penelope, strângând-o de mână.

Claire zâmbi. Gata, asta era. Sosise clipa. Dar dacă era în van? Pentru o clipă o cuprinse panica. Dacă vicontele o să-i ghicească imediat intenţia? Planul ei era să-l atragă în mreje – să-l facă să se îndrăgostească de ea – apoi să-l abandoneze ca pe ultimul om din lume.

La fel cum făcuse şi el cu Oliver.

Nu. NU. Era imposibil să-i intuiască planul. N-avea cum să dea greş. Se va întâmpla exact aşa cum îi spusese lui Penelope. Îşi dorea prea mult să se întâmple aşa. Şi ea, şi Penelope fuseseră extraordinar de atente şi puseseră la punct toate detaliile.

După moartea lui Oliver, se gândise aproape continuu la Sutherland şi fiecare gând o măcinase. Dacă ar fi putut pur şi simplu să ia un pistol şi să-l împuşte pe nemernic la fel cum îi împuşcase şi el fratele, ar fi făcut-o. Era însă femeie. Ura neputinţa asta cauzată de simplul fapt că aparţinea aşa-zisului „sex slab”.

Se zvârcolise în pat multe nopţi la rând, neputând să doarmă. Gândurile i se învălmăşiseră în minte, le întorsese pe toate părţile, sperând că va găsi o modalitate prin care să-l facă să plătească pentru ce făcuse. Ştia că trebuie să fie ceva.

Şi într-un final îi venise ideea. Nu mai ştia cum s-a întâmplat, dar cert era că dintr-odată nu se mai simţise atât de neajutorată. La urma urmei, reputaţia lui era de-a dreptul revoltătoare. Se spunea despre el că nimeni nu a îndrăznit vreodată să-i stea în cale şi că nicio femeie nu i-a rezistat farmecelor. Reputaţia pe care o avea ea era că nu-i păsa de consecinţe. Pentru numele lui Dumnezeu, existau şanse să se folosească de apetitul lui de nestăvilit pentru femei şi să-l întoarcă în favoarea ei.

Şi iată cum planul ei se punea în mişcare. Ce urmărea mai exact? Voia să-l facă pe vicontele Grayson Sutherland să fie topit după ea, apoi să-l ţină în şah o perioadă, după care să-i dea papucii brusc. Cu un an în urmă nici nu i-ar fi trecut măcar prin cap să facă aşa ceva. Nu fusese niciodată o fire răzbunătoare. Nici rea. Dacă însă avea să-l facă să sufere în vreun fel – poate să-i rănească orgoliul –, urma să se declare mulţumită. Iar ei nu trebuia să-i pară deloc, dar deloc, rău de

impactul şi de consecinţele care ar fi decurs din acest plan.

Trebuia doar să ştie să-şi joace bine rolul.

Penelope sesiză umbra de îndoială din sufletul ei.

— Eşti frumoasă, Claire. Toţi bărbaţii de aici se uită după tine.

Pe Claire o interesa unul singur.

O auzi cum se opreşte brusc în spatele ei.

— Claire, e aici. Îl văd lângă ringul de dans. E chiar lângă bărbatul cu costum gri în dungi, care e ducele de Braddock. Sutherland e îmbrăcat în negru…

— L-am văzut.

Vocea îi pieri brusc şi avu o senzaţie ciudată, ca şi cum altcineva ar fi vorbit în locul ei. Pen o cercetă din nou cu privirea.

— Te mai întreb o dată. Eşti sigură că asta vrei?

Chipul lui Claire se întunecă.

— Trebuie, spuse ea cu fervoare, trebuie.

Hotărârea îi alungase orice teamă.

— Să fii cu băgare de seamă, o atenţionă Penelope. Ai grijă de tine şi nu-l scăpa nesupravegheat.

Deşi aparent părea extrem de sigură pe sine, în adâncul ei Claire era absolut îngrozită. Ştia însă să-şi ascundă toate fricile. Era mult prea important să rişte, deşi îşi

simţea tot trupul devorat de ele.

Se întoarse spre bărbatul aflat de partea cealaltă a ringului bine lustruit. Îşi dădu seama că, în acel moment, nu mai simţea decât ură, iar inima îi era plină de venin.

Era chiar acolo – bărbatul care îl ucisese pe Oliver. Cel care îi curmase viaţa atât de devreme.

Da, îşi jură că avea să-l răzbune şi că vicontele Grayson Sutherland avea să plătească. Trebuia să-l facă să plătească pentru moartea lui Oliver Ashcroft.

Se va dedica în totalitate acestui scop.

Acum era momentul să treacă foarte serios la aplicarea planului.

Pe toţi sfinţii, jocul începuse.

Aproape de uşa de intrare în sala de bal, se aflau doi bărbaţi. Unul avea părul negru ca abanosul, iar celălalt o nuanţă mai deschis. De la distanţă păreau identici ca înălţime şi statură. Cei doi erau prieteni de când urmaseră cursurile şcolii Eton. Acum se aflau aici, doi dintre cei patru aşa-numiţi „Lorzi din Sheffield Square”.

Celor patru li se dusese buhul că umblau după femei, dar în special lui Clive Fielding, duce de Braddock. În ciuda reputaţiei lui odioase, în preajma lui erau în permanenţă mame care îl peţeau, disperate să pună mâna

pe el şi să-şi mărite fetele cu un duce atât de bogat şi de arătos; nu le păsa de nimic altceva.

Vicontelui Grayson Sutherland îi convenea situaţia asta. Multe domnişoare îl priveau doritoare, dar mamele lor le alungau îngrozite, cât mai departe de el. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie că era considerat o bestie sau că nu era considerat o pereche „potrivită”. Odată… odată fusese şi el foarte râvnit…

De atunci se schimbaseră însă multe; acum femeile pe care le căuta – şi femeile care îl căutau pe el – ştiau de la început la ce să se aştepte, era un fel de înţelegere mutuală. Nu căutau decât plăcere carnală, atât şi nimic mai mult.

Îşi căutau doar alinarea unul în braţele celuilalt.

Ambii o zăriră pe femeia care se afla în partea opusă a ringului de dans. El, unul, nu mai văzuse o aşa frumuseţe niciodată.

Nu-şi putea lua privirea de la domnişoara aceea încântătoare, îmbrăcată în mătase verde. Părul castaniu îi era prins într-un coc la spate. Linia umerilor dezvăluia o piele mătăsoasă. O urmări cum ridică o mână pentru a-şi prinde o şuviţă de păr scăpată din coc şi fu străfulgerat de o licărire aurită.

Purta un inel.

Pe mâna dreaptă.

Zâmbi în colţul gurii, iar ochii îi scăpărară de mulţumire.

Clive îşi întoarse privirea în direcţia în care se uita Gray.

— Văd că nu-ţi iei ochii de la acea lady.

Zâmbetul de pe faţa lui Gray se lăţi. Clive avea dreptate.

— Nu cred c-am mai văzut-o vreodată, continuă Clive.

— Nici eu, murmură Gray, fără să-şi ia privirea de la ea. Părerea mea e că merită o cercetare amănunţită.

— Păi da, spuse Clive încet, ai de gând să faci tu primul pas, că altfel mă duc eu.

— Ba nu, prietene. Ţie-ţi plac blondele. Şi-n afară de asta, n-aş vrea să ne certăm din cauza vreunei muieri.

— Ah, asta niciodată, răspunse Clive, ridicând o sprânceană. Aşteptă câteva momente, apoi întrebă. Şi ce mai aştepţi?

— Chiar aşa.

Porni spre ea, dar pe la jumătatea drumului simţi cum cineva îl apucă de mână. Îşi coborî privirea şi constată că era chiar mama lui.

Se opri şi făcu o mică reverenţă în faţa ei.

— Mamă.

În ciuda constituţiei plăpânde şi a tenului ei

palid, Charlotte Sutherland era o prezenţă destul de intimidantă uneori. Încă o femeie atrăgătoare, avea părul mai închis decât al fiului ei, atins doar în treacăt de câteva fire cărunte.

La ochi semănau foarte tare – aceeaşi nuanţă intensă de albastru.

— Am observat ce vrei să faci, Gray, spuse ea, străfulgerându-l cu privirea. V-am văzut, pe tine şi pe Clive, cum o urmăreaţi pe femeia aceea, mai zise ea, fluturându-şi mâna spre acea lady.

Mama lui era o persoană foarte directă. Îl trase aproape de perete.

— Este tânără, Gray, prea tânără pentru tine.

— Adică ce vrei să spui, zise el tărăgănat, că am intrat deja în categoria vârstnicilor, acum, la abia treizeci şi trei de ani?

— Nu voi tolera ca fiul meu să distrugă o femeie atât de tânără.

Una dintre sprâncenele negre ale lui Gray se ridică foarte sus.

— Dar mie îmi place să admir orice femeie care a fost înzestrată de la mama natură. Şi cred că nu ai remarcat, dragă mamă, dar este văduvă deja. Poartă verigheta pe mâna dreaptă, dar aş pune rămăşag că a frânt multe inimi înainte de a se mărita.

— Unde-s ceilalţi prieteni desfrânaţi ai tăi?

— O, te referi la duce?

— Ştii foarte bine la cine mă refer. Da, la duce. Şi bineînţeles la conte şi la marchiz, adăugă ea, strângând din buze. Unde a dispărut ducele?

Se uită de jur împrejur, apoi reveni la fiul ei.

— El şi-a găsit deja mica distracţie în seara asta? Toate domnişoarele din Londra ar trebui să se păzească de el. Am auzit şi eu multe despre aşa-zisa lui „vitejie” extraordinară în dormitor. Pe cât de chipeş e, pe atât de fără inimă, zise ea, strâmbându-se. Ca să nu mai zic de conte şi de marchiz. Să-nţeleg că balul e prea liniştit pentru gustul lor?

Se referea la Bramwell Leighton, conte de Gresystone, şi la Lucian Tremaine, marchiz de Blackthorne. Cei doi nu-şi făcuseră prezenţa în această seară.

Şi chiar aşa era, ei chiar declaraseră că balul e prea… „insipid”.

— Mamă, pe cuvânt că habar nu am pe unde or fi. Dar de ce nu-i ai la inimă deloc?

— Ştiu prea bine de reputaţia de mare amant a ducelui, spuse ea, făcându-şi nervoasă vânt cu evantaiul. Nu neg că şi contele este un bărbat foarte atrăgător, dar el personal are senzaţia că este absolut

irezistibil, aşa-i? în ce-l priveşte pe marchiz, am auzit şi de ultima ispravă a lui – o orgie! pufni ea dezgustată.

— Mamă! Sunt de-a dreptul şocat cum de ştii astfel de lucruri. Urechile tale n-ar trebui să audă aşa ceva.

Charlotte îşi ţuguie buzele, total contrariată.

— Sunt la curent întotdeauna cu ce vorbeşte lumea. Ştiu de voi, Gray, de reputaţiile mizerabile pe care le aveţi toţi patru. Lorzii din Sheffield Square… ptiu! mai bine zis Coţcării din Sheffield Square.

— Asta sigur o să le transmit şi lor cu prima ocazie.

— Şi ce să înţeleg din asta, că eşti mândru de aşa o reputaţie? Mai bine ţi-ai da silinţa să încerci să o schimbi şi să faci onoare numelui pe care îl porţi. N-ai mai fost la Brightwood de câteva luni. Ce vorbesc eu, cred că de câţiva ani!

— Doi ani, spuse el cu răceală. Au trecut doi ani de atunci. Şi mi-am făcut datoria pe care o aveam faţă de familie.

— Chiar aşa? Odată cu numele şi titlul pe care le porţi ai moştenit şi ceea ce se cheamă demnitate, Gray. Iar acum, toată lumea ştie de… legăturile tale.

— Mamă, nu mi-am făcut un ţel din a seduce şi a abandona femei.

— Gray! Ai în tine chestia asta, să tot cauţi altă şi altă femeie. De ce negi?

Gray se crispă.

— Ia spune-mi, Gray, ai mai avut vreo relaţie de durată în afara celei cu Li…

— Te rog să nu aminteşti de Lily, îi reteză el vorba.

Toate lucrurile pe care i le spusese mama lui erau adevărate. Nu mai putea iubi pe nimeni. Dumnezeu îi era martor, nu mai avea nimic de oferit. Şi ce n-ar fi dat să poată uita! Problema era că de fiecare dată se simţea vinovat şi ştia că nu va scăpa niciodată de acel sentiment.

— Dar nu vreau o relaţie de durată, mamă. Nu o să mă recăsătoresc niciodată. Nicio femeie din cele cu care mă încurc nu aşteaptă nimic de la mine şi nici eu de la ea. Dacă chiar vrei să-ţi spun pe şleau, mamă, nu ne leagă decât o pasiune comună.

— Pasiune! izbucni Charlotte, strângându-şi brusc evantaiul. Asta-i în capul tău, Gray? Aşa încerci tu să te scuzi? Că pleci din patul ei şi nu simţi nimic. Că după ce ţi-ai satisfăcut poftele…

— Of, mamă, iartă-mă. Ai dreptate. Am folosit un cuvânt greşit. „Poftă” e într-adevăr mult mai potrivit. M-am gândit că „pasiune” nu ţi s-ar părea prea revoltător.

— Ia te uită la el ce neobrăzat el Dacă nu eram în public, îţi rupeam urechile!

— Mamă, spuse el rar, te asigur că femeile mele, cum îţi place ţie să le zici, sunt satisfăcute.

— Nu încerca să mă sfidezi, Grayson Sutherland!

— Te-am supărat, mamă? Tu eşti cea care a început această conversaţie.

Pe chipul lui Charlotte Sutherland se ivi o umbră.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Cum poţi fi atât de rece? Te-ai schimbat atât de mult!

Gray recunoştea că avea dreptate. Chiar se schimbase. O parte din sufletul lui era împotriva lumii. Împotriva lui însuşi. Înainte, viaţa lui era alta. Acum însă era gol pe dinăuntru. Existaseră prea multe umbre. Prea multe amintiri. Prea multă durere sufletească.

Viaţa de odinioară dispăruse definitiv, fără urmă.

„Cum am putut fi atât de orb?”

Asta îl tortura. Gura i se schimonosi de dezgust. Pe cine încerca să păcălească? Pe mama lui nu putea. Şi nici pe Clive. Indiferent de ce făcea, durerea tot nu dispărea. Nu-i mai dăduse pace deloc, oricât încercase să scape de ea. Şi încercase din răsputeri. Cu băutură. Cu femei. Durerea însă reapărea de fiecare

dată. Indiferent de cât de mult încercase, nu dispăruse nicio clipă. Cum să nu fie pustiit înăuntru?

În momentul acela simţi că o urăşte pe mama lui – că o urăşte chiar foarte tare – pentru că îl făcuse să se simtă aşa.

— Gray! Of, iubitule! Ce s-a întâmplat cu băiatul care erai odată? Nu înţeleg…

— Asta-i clar, spuse el printre dinţi. E clar că nu înţelegi.

— Atunci, ajută-mă tu. Ajută-mă să înţeleg! Vreau să fii fericit. Of, Gray, ştiu că ai pierdut tot ce iubeai…

— Te implor, mamă, termină cu predicile, o repezi el.

Privirea lui Charlotte îngheţă.

— Te prefaci că eşti cinic pentru aţi masca durerea, Gray. Asta înţeleg, şi nu mă poţi păcăli. Eu ştiu, spuse ea, îndreptându-şi spatele. Acum o să plec.

Gray o prinse de cot.

— Vrei să vorbesc eu cu portarul să-ţi cheme trăsura?

— Oi fi eu bătrână, dar mă descurc.

După plecarea mamei lui, Gray îşi îndreptă din nou privirea către femeia care îi captase atenţia. Era tot acolo, lângă coloana aceea de marmură. I se părea o făptură care-i deştepta curiozitatea. Deşi era înaltă, avea ceva care îi

inspira delicateţe. În acelaşi timp, putea recunoaşte o femeie pasională de la distanţă. Se simţi dintr-odată stăpânit de dorinţă carnală. Încercă să şi-o imagineze dezbrăcată.

Picioarele trebuiau să fie subţiri şi lungi, suficient de lungi cât să se încolăcească bine în jurul taliei lui. Gândul acesta îl excită foarte tare. Sub decolteul rochiei ghici nişte sâni foarte plini. Îşi imagină cum i-ar fi umplut palmele, ca două globuri din porţelanul cel mai fin. Dorinţa de a o poseda crescu şi mai mult. Perspectiva de a o simţi sub el cu picioarele desfăcute îl excită de-a binelea; i-ar fi plăcut într-adevăr să vadă cum e. Probabil că ar fi repetat experienţa de mai multe ori.

Şi din profil arăta la fel de bine, slabă, cu un nas perfect şi gene lungi. Se întoarse spre el şi Gray îşi stăpâni cu greu un oftat. Dumnezeule, era foarte frumoasă. Reacţia lui fusese instantanee şi intensă. O mai contemplă o dată de sus până jos.

Claire se întoarse şi nici măcar nu tresări când îl văzu cum o scrutează cu privirea. Mai mult, îi întoarse o privire la fel de obraznică şi contemplativă ca a lui.

Asta fusese reacţia pe care contase Claire.

Capitolul 2

O privea atât de intens, încât simţea că-i ia foc pielea. Avea ceva arzător în priviri, ceva care aproape îi oprea respiraţia. Avu un fel de atac de panică, iar obrajii i se îmbujorară brusc. Era o senzaţie de necontrolat. Inima îi bătea atât de repede, încât se temu ca nu cumva să leşine.

Înjur, toată lumea vorbea. Bijuteriile sclipeau în lumina candelabrelor. Însă toate acestea parcă se topiră în momentul în care el făcu o mică reverenţă în faţa ei.

— Madame, vă cunosc?

O, fără îndoială că avea mare încredere în el. Întrebarea lui avea menirea să o atragă într-o discuţie. Arăta foarte natural.

Claire nu se aşteptase la asta. Era atât de înalt, încât trebui să-şi ridice capul pentru a-l privi în ochi. Avea un nas lung şi subţire – şi arogant, decise ea. Ochii – albaştri şi ca de gheaţă – contrastau puternic cu părul şi sprâncenele, la fel de negre ca o noapte fără lună.

Nu se aşteptase la un bărbat care să arate ca un zeu. Era cel mai impresionant bărbat dintre invitaţii din această seară. La naiba şi fir-ar să fie! Ea îşi dorise ca el să arate ca o bestie. Aşa şi-l imaginase.

Fusese convinsă că ucigaşul lui Oliver nu

putea arăta decât pe măsura sufletului lui – ca un monstru.

— Nu cred, domnule. Deşi simţea că tremură, reuşise să-şi stăpânească vocea. Îşi adună tot curajul, încercând să pară demnă, minunându-se în acelaşi timp de repeziciunea cu care avusese puterea să-i răspundă. De ce credeţi că ne-am cunoaşte?

— Chipul dumneavoastră nu este uşor de uitat. Ba din contră.

— Domnule, mă flataţi.

— Credeţi-mă că nu asta încerc. Sunteţi sigură că nu ne-am mai întâlnit? întrebă el, enervant de stăpân pe sine.

Probabil că intenţiona să o facă să se îndrăgostească de el cu zâmbetul acela fermecător.

— Sunt absolut convinsă, domnule. De abia am sosit la Londra.

— Atunci permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Grayson Sutherland.

— Încântată, spuse ea, întinzându-i cu răceală o mână. Eu sunt Claire Westfield.

Îi sărută mâna.

— Îmi pare bine, doamnă Westfield, murmură el. N-am putut să nu remarc, spuse el arătând spre mâna ei dreaptă, că sunteţi văduvă.

— D-daa, se bâlbâi ea, conştientă fiind că

devenise agitată.

Nu trebuia să se piardă pentru că risca să-şi năruiască tot planul.

— Condoleanţele mele.

Orchestra începu un cântec nou.

Încă nu-i dăduse drumul la mână.

— Ah, spuse el, îmi acordaţi acest dans, doamnă Westfield?

Abia apucă să-şi tragă sufletul şi se trezi că el deja îi petrecuse cealaltă mână în jurul taliei.

O conduse atât de repede spre ringul de dans, încât trebui să se agaţe de umărul lui. Încercă să ţină ritmul melodiei; nu mai dansase de mulţi ani. Mintea îi fu invadată de o amintire.

Oliver o învăţase să danseze.

Trebui să se abţină să nu arate ura pe care o simţea pentru viconte.

Amintirea îi întunecă mintea de durere şi se împiedică. Vicontele o apucă mai strâns în braţe.

Trecură în paşi de dans pe lângă Penelope, care, deşi uşor surprinsă, îi făcu un semn de încurajare.

Claire înghiţi în sec. Palma i se odihnea pe pieptul lui, extrem de musculos şi de puternic. Cu siguranţă se mai ocupase şi de altceva în afară de vânat femei şi alte plăceri.

Nu se descurca prea bine cu dansatul. Se simţea ca un elefant. Vicontele însă era un partener desăvârşit. Claire nu fusese niciodată o dansatoare prea bună, în pofida lecţiilor pe care i le dăduse Oliver.

Mâna lui îi cuprinse degetele. Claire nu îşi dorea decât ca melodia să se sfârşească cât mai repede. Mai făcură o piruetă şi se dezechilibră. Se prinse de el.

O trase deoparte.

— Doamnă Westfield? Vă simţiţi bine?

— Sunt un pic ameţită.

Chiar aşa era. Faptul că-i spusese adevărul o făcu să se simtă ciudat şi îi zăpăci mintea şi mai tare. O conduse spre verandă, unde se afla o bancă de piatră, şi o ajută să se aşeze.

— Aerul proaspăt vă va face bine.

Imediat, apăru şi gazda, urmată îndeaproape de Penelope.

— Să chem un doctor? întrebă îngrijorată Lady Blakely.

— Nu, nu, răspunse Claire. Vă rog să vă întoarceţi la ceilalţi musafiri, îmi pare rău că v-am deranjat. Vă rog să vă înapoiaţi la petrecere, pentru că mă simt deja foarte vinovată. Şi tu, Penelope, te rog, deşi cred că eşti îngrijorată. O să chem o trăsură. O să-mi revin de îndată ce ajung acasă.

Inima îi bătea nebuneşte în piept.

Vicontele o privi cu atenţie.

— Observ că nu vă puteţi controla respiraţia. Poate că vă strânge corsetul, spuse el, punându-i mâna pe talie. Dacă-mi permiteţi…

— Nu, ţipă ea.

Un gentleman nu vorbea niciodată despre asemenea lucruri intime! îi aşează palma peste palma lui, ocazie cu care observă că era mult mai mare decât a ei şi foarte caldă.

Pentru o fracţiune de secundă avu senzaţia că zăreşte o licărire de amuzament în ochii aceia de un albastru-deschis.

O, ar fi trebuit să bănuiască… îl ocărî în gând.

„Ticălosule! Nenorocitule! Diavol cu chip de om!”

— Mi-e bine. O să-mi revin. Vă rog, domnule, puteţi să mă ajutaţi să mă ridic?

Licheaua luă mâna pe care i-o întinsese; Claire se ridică, îmbujorându-se toată.

— Vă rog să mă iertaţi, pufni ea. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu m-a mai luat niciodată cu leşin până acum.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. În foarte scurt timp voi avea grijă să fiţi în pat.

Câtă obrăznicie! Ar fi fost în stare să-l sugrume pe loc.

Cocul i se desfăcuse.

— Daţi-mi voie să vă ajut să-l prindeţi la loc.

Îşi înfipse mâinile în părul ei, gest care o făcu pe Claire să-şi simtă stomacul în gât, şi îi prinse cu dexteritate toate şuviţele răzleţe într-un coc lejer în creştet.

— Gata. Nu m-am descurcat la fel de bine ca servitoarea dumneavoastră, dar e acceptabil.

Claire era prea uluită – şi prea furioasă – ca să mai protesteze.

— Vă voi conduce acasă, spuse el pe un ton calm, şi mă voi încredinţa că vă veţi vârî în pat imediat.

Să fi fost încă o alăturare inocentă de cuvinte? Părerea ei sinceră era că omul acesta nu avea nimic inocent în el.

Clătină din cap.

— Domnule, sunteţi foarte amabil…

— Insist. M-aş considera drept cel mai ticălos bărbat din lume dacă nu m-aş asigura că ajungeţi teafără acasă.

Claire constată cu amărăciune că ea deja îi pusese această etichetă. Deja îl vedea ca pe cel mai ticălos bărbat din lume. Însă el era deja la uşă, vorbind cu portarul.

— Trebuie să-i spun lui Penelope…

— Las eu vorbă să i se transmită, zise el senin. V-am adus haina, mai spuse el, ajutând-o să se îmbrace cu veşmântul din catifea închisă la culoare.

Se întoarse apoi spre portar şi îi mai spuse ceva, apoi reveni la ea, luând-o pe după umeri.

Claire începu să tremure simţindu-i atingerea. O parte din ea ar fi vrut să fugă rupând pământul de el, cât mai departe cu putinţă. Dar nu asta îşi dorea cu adevărat, nu? Reuşise să-i atragă atenţia, dar dintr-odată se simţi foarte nesigură pe ea şi se temu că nu va putea face faţă noii situaţii.

Că nu-i va putea face faţă lui.

Merseră în spatele casei, unde o ajută să se urce în trăsura lui, după care Claire îi spuse adresa la care locuia.

Schimbară doar câteva cuvinte pe parcursul drumului. Afară începuse să plouă mărunt.

Coborâră din trăsură, iar el o apucă de braţ pentru a o ajuta să meargă pe aleea pietruită. Claire se îmbufnă foarte tare – nu avea nevoie de asistenţă la mers. Căută furioasă cheile şi deschise uşa.

Servitoarea ei, Rosalie, nu îşi făcu apariţia în vestibul. Se întoarse spre viconte şi constată că acesta zâmbea.

— Pot să mai rămân? Trebuie să mă asigur că vă simţiţi într-adevăr bine.

— Sigur.

Nu avea de ales. Îşi scoase mănuşile şi le lăsă pe măsuţa de lângă uşă. De undeva

apăru şi Rosalie, care închise uşa, apoi dispăru iar. Claire îl privi din nou; zâmbetul aproape i se şterse de pe chip.

N-avea încotro; îşi coborî privirea, încercând să se stăpânească.

— Doamnă Westfield? Iar v-a luat ameţeala?

— Da, răspunse ea, mirată de sfârşeala care îi pusese stăpânire şi pe voce.

Era foarte ameţită.

O apucă de umeri şi o îndreptă de spate. Claire înghiţi cu greu, apoi îşi ridică uşor capul spre el. Rămase cu privirea pironită asupra liniei gâtului lui, apoi o ridică încet spre bărbia lui. Tresări brusc, dându-şi seama cât de aproape stătea de el– erau cel mult câţiva centimetri.

— Sunteţi o fire sensibilă?

— În niciun caz!

— Atunci ştiţi care ar putea fi explicaţia?

Claire se încruntă.

— Poftim?

Urmară câteva momente de tăcere.

— Aţi spus că nu vi s-a mai întâmplat să aveţi stări de leşin.

— Aşa este.

Privirile li se întâlniră.

— Nu cunosc vreun mod delicat prin care să aduc vorba despre această stare, tipic feminină. Dar în cazul în care soţul

dumneavoastră, doamnă Westfield, a decedat de curând, credeţi că este posibil să fiţi…

Încerca să afle dacă nu cumva era însărcinată.

Îi venea să-l plesnească pentru că îndrăznise să deschidă un astfel de subiect.

— Nu. Este imposibil, răspunse ea pe un ton cât se poate de aspru, de care nu putea scăpa.

— V-am jignit. Vă rog umil să mă iertaţi.

Umil? N-avea pic de umilinţă în el. O apucă de mâini. Îi trecu prin minte că el probabil ar fi vrut ca ea să îl invite în casă. Capul i se învârtea. Soarta fusese de partea ei şi lucrurile se petrecuseră exact aşa cum voise. Problema era că totul se întâmplase prea repede.

— Nu aveţi de ce, milord. Îmi revin imediat, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. V-aş ruga să mai rămâneţi să beţi un ceai. Sau poate un brandy? Soţul… soţului meu îi plăcea în mod special această băutură.

Ura o în vadă iar. Lui Oliver îi plăcuse foarte mult brandy-ul.

— Vă mărturisesc, doamnă Westfield, că şi mie îmi place cel mai mult.

Claire îşi abătu atenţia de la el pentru câteva momente. Fără să ştie din ce cauză – nici nu-şi propusese, nici nu se gândise de ce – până acum chiar fusese convinsă că dintr-un

dulap de băuturi nu poate lipsi brandy-ul – aşa că avusese grijă când venise în Londra să se aprovizioneze cu toate băuturile.

Deci nu whisky, ci brandy.

Intrară în salonul de primire a oaspeţilor şi se duse spre masa de lângă canapea, apoi turnă brandy-ul în două pahare. Îi înmână unul dintre ele.

— Noroc, spuse el.

Ciocniră. Claire sorbi puţin din băutură.

Vicontele ridică paharul spre lumină. Brandy-ul era limpede şi auriu. Mai luă o sorbitură.

— Îmbătrânit în butoi, murmură el. Într-adevăr e de calitate, doamnă Westfield.

Lui Claire îi trecu prin minte că ar fi putut paria că va fi pe gustul lui… ceea ce era ridicol. Alungă acest gând tulburător.

— Mă bucur că soţul dumneavoastră avea aşa gusturi alese.

Vicontele luă paharul în două mâini pentru a-l încălzi.

Apropierea lui îi crea o senzaţie de disconfort. Distanţa dintre ei era foarte mică. Claire mai luă şi ea o înghiţitură.

Nu, nu fusese doar o înghiţitură mică. Alcoolul o arse pe gât şi ochii i se umeziră. Se înecă şi începu să tuşească.

Vicontele îi luă paharul de teamă să nu îl

verse şi o bătu uşor pe spate să îşi revină. Of, nenorocitul, ce se mai distra!

— Cred că nu mai vreţi să beţi brandy, spuse el. Poate doriţi nişte vin. Vă place vinul, doamnă Westfield?

Claire îşi recăpătă vocea.

— Uneori beau un pahar sau două.

— Dar şampanie? Vă place şampania?

— Ca să fiu sinceră, nu am băut niciodată, răspunse Claire, supărată pe ea însăşi; parcă era o fetişcană care nu ieşise în lume.

— Acest lucru se poate remedia. Ticălosul, ce se mai distra! Mă voi ocupa personal de îndreptarea acestei situaţii. O studie câteva clipe. Nu sunteţi în apele dumneavoastră, continuă el cu blândeţe. Sunt primul bărbat pe care îl primiţi în vizită de la moartea soţului dumneavoastră?

Claire îşi concentră privirea asupra nodului de la cravata lui. Nu se aşteptase la o întrebare atât de directă.

— Da, răspunse ea în şoaptă. Sunteţi primul bărbat care îmi calcă pragul casei.

Se gândi că iar nu minţise. Era adevărat. Of, cât de adevărat!

— Vă simţiţi stingherită de prezenţa mea aici? Vă fac să vă simţiţi inconfortabil?

Înghiţi cu greu, împietrită din cauza felului în care el îi vorbea. Din cauza prezenţei lui.

Părea să aibă o astfel de putere asupra ei, se gândi ea, aşa că trebuia să fie cu mare băgare de seamă.

Însă cu toate acestea, recunoscu.

— Da, spuse ea, uluită de faptul că vocea îi tremurase.

Îi luă paharul din mână.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate. Voi fi şi eu la fel de sincer.

— Poftim?

— Nu sunt omul care să umble cu prefăcătorii.

— Să umble cu prefăcătorii? repetă ea, cu gândul la şarada în care voia să îl atragă, speriată că deja fusese deconspirată.

Nu-i păsa. Nu o interesa deloc ce ar fi spus… dacă ar fi ştiut adevărul.

— V-aş propune să fim sinceri unul cu celălalt.

— Sunt de acord, spuse ea, iar pulsul i-o luă la goană.

— Vă mărturisesc, doamnă Westfield, că sunt contrariat de faptul că nu v-am mai văzut până acum.

Claire încercă să respire calm.

— Nu am venit de multe ori în Londra. În anul în care eram la vârsta la care puteam participa la evenimentele organizate în societate, mama mea s-a îmbolnăvit, spuse ea

adevărul. După moartea ei, sănătatea tatălui meu s-a şubrezit foarte tare. Apoi soţul meu…

Se întrerupse brusc. Urmară câteva minute de linişte.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. De părinţii dumneavoastră. De soţul dumneavoastră.

Dar oare chiar îi părea rău de Oliver?

— Aţi trecut prin multe întâmplări nefericite, nu-i aşa?

Da, aşa era. Simţi că o podideşte plânsul. Începu să clipească des, aruncându-i o privire nimicitoare pe sub gene. El nu observă.

Grayson aşează paharul pe masă şi se ridică.

— Cred că ar fi mai bine să mergeţi să vă odihniţi, doamnă Westfield, spuse el, luându-i mâinile.

Lui Claire nu-i făcea absolut nicio plăcere ca el să o atingă, îi provoca scârbă.

Îi luă o mână şi o duse la buze. Voi să-şi smulgă mâna de acolo, dar îl simţi puternic şi renunţă. Naiba să-l ia! în acelaşi timp însă, fu contrariată de fiorul bizar care o străbătu când el îşi lipi buzele de degetele ei.

— Vă doresc vise plăcute.

Capitolul 3

A doua zi de dimineaţă, servitoarea o

anunţă de sosirea lui Penelope. Claire se afla în sufragerie şi tocmai servea micul dejun. De obicei se bucura de razele de soare care îi invadau camera. Nu şi astăzi.

„Vise plăcute.” Deja era a mia oară când se înfuria.

Ce caraghioasă fusese! Se zisese cu planul ei de a-l ademeni şi de a-l seduce pe viconte. Ce-o fi fost în mintea ei de se gândise că ar putea măcar să atragă atenţia unui astfel de bărbat?

Nu reuşise decât să pară ridicolă. Nu încăpea nicio îndoială că Sutherland îi ghicise planul stupid şi probabil că se tăvălise pe jos de râs. Cât de stupidă fusese să încerce să se joace de-a femeia fatală. Fără îndoială că el…

În acel moment, Rosalie o anunţă de venirea lui Penelope. Îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

— Vrei un ceai, draga mea? Un croasant?

Penelope o refuză, mângâindu-şi burtica.

— Parcă sunt o cloşcă! Nu mai mănânc, de frică să nu mă îngraş şi mai tare.

Era îmbrăcată cu o rochie bleumarin prin care se putea observa conturul burticii.

Claire începu să chicotească. Îi plăcea să o tachineze.

— Ei, aş! Creşte el în fiecare zi, nu eşti tu mai grasă. Şi asta e foarte bine, draga mea.

Poate se naşte chiar astăzi!

Deşi nu părea, Penelope mai avea mai puţin de o lună până să nască. Femeia oftă.

— Muşcă-ţi limba, Claire. Dacă era şi Theo acasă, n-aveam nimic împotrivă. Felicity e la fel de obosită ca şi mine. Goleşte oala de trei ori pe noapte. Lasă că mai vorbim noi când o să fii şi tu în situaţia mea!

Lui Claire îi pieri zâmbetul de pe buze. Aşa cum se arăta prezentul, nu avea nicio şansă să spere la un soţ – şi la copii. Societatea nu ierta nimic. Iar dacă reuşea să facă ce-şi propusese – Dumnezeu să o ajute! — numele ei urma să fie legat pentru totdeauna de cel al vicontelui. Legat pe vecie de scandal. Niciun bărbat întreg la minte n-ar mai fi cerut-o în căsătorie.

Dar merita acest sacrificiu. Era convinsă cu toată fiinţa ei de acest lucru. Merita să facă orice – dar absolut orice! — pentru a-l vedea pe ticălosul de Sutherland umilit în faţa ei.

Hotărârea aceasta devenise obsesivă. Îşi înfipse cu putere dinţii în pâinea prăjită.

Aşezată de cealaltă parte a mesei, Penelope zâmbi. Claire ştia ce-i în sufletul ei în fiecare zi în care Theo nu era lângă ea. Se aşteptaseră ca el să se fi întors deja din Italia. Din păcate însă, mai întârzia. Cu toate acestea, prietena ei îşi păstrase optimismul,

draga de ea. Claire o cunoştea prea bine şi îşi dădea seama că, în spatele acestei faţade, Penelope era încordată şi supărată.

Se întinse spre ea.

— S-a întâmplat ceva, dragă? Ce te supără?

Penelope scutură din cap.

— Nu, draga mea, n-am nimic.

Claire o luă de mână.

— Pen, o mustră ea cu blândeţe, ştii că nu trebuie să avem secrete una faţă de cealaltă.

Lui Penelope îi scăpă un oftat.

— Claire, of, Claire, nu mai ştiu nimic de Theo de mai bine de o lună. Şi am aşa mare nevoie de el! Vreau… vreau aşa de mult să fie lângă mine când se naşte copilul. Am crezut că se va întoarce la timp.

Claire o strânse de mână în semn de încurajare.

— Sigur se gândeşte la voi, Pen. La amândoi. În fiecare moment. În fiecare secundă.

Se întinse şi o îmbrăţişă. Penelope nu prea se aşteptase ca Claire să aibă tăria de a o îmbărbăta.

Penelope se trase din braţele prietenei ei, cu un zâmbet larg şi curajos.

— Tu ştii, Claire, că încă nu mi-ai zis dacă eşti de acord să fii naşa copilului.

Claire chicoti.

— Dar nu te laşi, văd.

— Nu. Serios, m-aş simţi mult mai liniştită dacă ai fi de acord, mai urmă ea după o scurtă pauză.

Claire se îmbună.

— Sigur că da, Pen. De ce să nu vreau? Dar nici tu nu mi-ai zis cine o să-i fie naş.

— Păi pentru că încă nu ne-am hotărât! râse ea, apoi oftă din nou. Am sperat că Theo îl va alege; alt motiv pentru care mi-aş fi dorit să fie acasă.

Între cei doi fusese o adevărată poveste de dragoste la prima vedere. Se cunoscuseră chiar în seara în care Penelope îşi făcuse debutul în societate. În mai puţin de o săptămână se îndrăgostise de Theo, iar după nici două, el o ceruse deja de soţie. Părinţii lui Penelope insistaseră să mai aştepte şase luni, dar amândoi erau pregătiţi să aştepte şi o veşnicie, dacă era nevoie.

Iar acum urma să se nască rodul iubirii lor.

Claire îşi izgoni din minte bruma de invidie şi melancolie pe care le simţea. Nu voia să se amăgească singură. Nici nu încercase până acum. Ultimul lucru la care îi stătuse mintea fusese un soţ. Singurul bărbat din viaţa ei fusese presupusul ei soţ decedat.

Penelope dădu grai acestei nelinişti.

— Claire, spuse ea, dacă această şaradă

este descoperită, tu nu vei mai putea niciodată să-ţi întemeiezi o familie. Vei fi dispreţuită. Nu vei mai putea spera decât la o poziţie de guvernantă sau de însoţitoare.

La fel ca întotdeauna, şi de data aceasta Penelope îi citise gândurile. Se simţi iar invadată de închipuiri negative, dar se controlă şi le alungă. Ştiuse de la bun început că nu va avea parte de o poveste frumoasă ca aceea a lui Penelope cu Theo. De o dragoste profundă şi de nezdruncinat. De un soţ care să o adore şi pe care să-l adore. Sau de copii. Nu va putea nicicând să aibă copii. Drumul pe care pornise cu o seară în urmă îi spulberase pentru totdeauna această şansă.

„Va trebui să reuşesc”, îi răsună în minte.

Va reuşi. Va reuşi cu siguranţă. Nu, nu avea să se răzgândească.

— Am mai discutat asta, spuse ea încet, dar cu hotărâre. Sunt pregătită. Sunt bucuroasă să fac orice sacrificiu este necesar.

Îi turnă ceai, apoi îi întinse ceaşca şi farfurioara.

— Ce s-a întâmplat aseară, Claire? Am întrebat de tine, dar mi s-a spus că ai plecat acasă.

Claire trase aer în piept.

— Da.

— Şi vicontele?

Claire ridică uşor ceaşca şi se prefăcu că suflă în ceai.

— M-a însoţit.

— Şi?

— Şi… atât.

— Cum adică „şi atât”?

— Uite-aşa. M-a condus acasă, am băut nişte brandy, apoi a plecat. A avut un comportament impecabil. Tonul ei deveni extrem de sarcastic şi de acid. Iar aici poţi să intervii tu să-mi spui ce proastă am fost să cred că unul dintre cei mai libertini şi arătoşi bărbaţi din Londra s-ar îndrăgosti de una ca mine.

— Degeaba spun, sublinie Penelope. Şi nu m-am referit la modul în care arăţi, Claire. Eşti frumoasă. Ticălosul ăla nu te merită, el nu este de nasul tău. Sper să-i vii de hac.

Claire îşi coborî privirea.

— Spune-mi, Pen, zise ea brusc. Nu ne-a bârfit nimeni că m-a condus acasă? Nu s-a stârnit niciun scandal pe tema asta?

— Nu. Asta e unul dintre avantajele de a fi văduvă… Of, Claire, te rog. Te implor! Te implor să te mai gândeşti. Sau poate ar trebui să vezi întâmplarea de aseară ca pe un semn că nu poate ieşi nimic bun din ce încerci să faci. Ştiu cât de apropiată erai de Oliver. Dar nu trebuie să-i permiţi lui Sutherland să-ţi

distrugă viaţa mai mult decât a făcut-o deja.

— Sau poate ar trebui să o văd ca pe un semn că trebuie să continuu, spuse ea, apoi tăcu. Mă întreb, spuse ea într-un final, ce invitaţii va onora diseară.

— Nu te pot convinge cu nimic? întrebă Penelope cu o nuanţă de exasperare în glas.

Claire clătină energic din cap.

— Încă nu. De abia am început! Nu pot să mă dau bătută atât de repede.

— Foarte bine atunci. Să văd ce pot afla, dar în curând trebuie să mă pregătesc de naştere.

— Nu o să-ţi mai cer altă favoare, Pen. Deja m-am familiarizat cu lumea şi locurile şi o să mă descurc din ce în ce mai bine singură…

La uşa de la intrare ciocăni cineva. Se auzi vocea unui bărbat, apoi cea a lui Rosalie, după care uşa se închise.

Claire îngheţă, iar inima începu să-i bată cu putere. Recunoscuse vocea.

— El e, Pen, spuse ea, fugind înspre holul de la intrare.

Rosalie îl invitase deja să între în foaier. Sutherland se întoarse şi le văzu pe Claire şi pe Penelope.

— Bună dimineaţa, doamnă Westfield, spuse el, scoţându-şi pălăria şi făcând o mică plecăciune în faţa ei, după care se întoarse spre Penelope. Cred că nu am avut plăcerea

să fim prezentaţi seara trecută.

Claire se grăbi să facă prezentările.

— Bună dimineaţa, milord. Aceasta este prietena mea dragă, doamna Penelope Grove. Penelope, acesta este domnul viconte Sutherland.

Vicontele se aplecă să-i sărute mâna lui Penelope.

— Încântat să vă cunosc.

— Penelope tocmai pleca, spuse Claire pe un ton rigid. Vreţi, vă rog, să mă aşteptaţi în salon, milord? Puteţi servi un ceai.

— Sigur, spuse el, încuviinţând din cap. La revedere, doamnă Grove.

De îndată ce vicontele dispăru, Rosalie îi dădu lui Penelope umbrela de soare.

— Claire, şopti Penelope, clătinând din cap, să ai grijă. Ochii lui… sunt atât de glaciali. Acesta fusese primul lucru pe care îl remarcase şi Claire. Îmi dă fiori. Pare că… of, nu ştiu cum să spun! Parcă te sfredeleşte cu privirea.

Claire era de acord, văzuse pe propria piele. Fusese mai mult decât un simplu fior când o privise, o făcuse să se cutremure, îşi spuse ea în gând. Era conştientă că n-ar fi reuşit niciodată să îl distrugă, ci doar să-l facă să pice prost, şi asta fără să-i pese de ce s-ar fi întâmplat cu ea după aceea. Inima îi fu

invadată de dorinţa aceea aprigă de răzbunare. De-abia aştepta să se răzbune.

O îmbrăţişă rapid pe Penelope, apoi se duse în salon. Vicontele stătea lângă fereastră. La auzul foşnitului fustei ei, se întoarse.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat. Nu vă reţin mult. Am trecut doar să mă interesez de starea sănătăţii dumneavoastră. Sunt încântat să văd că vă simţiţi mult mai bine.

— Aşa este. Într-adevăr mă simt mult mai bine, milord.

Îi întinse o ceaşcă de ceai şi degetele lor se atinseră în treacăt. Simţi că inima i-o ia iar razna. Îi trecu prin minte că o atinsese intenţionat şi trebui iar să se abţină să nu-şi înfigă unghiile în faţa lui.

— Excelent! spuse el, apoi se opri. Îşi roti capul într-o parte şi începu să zâmbească. De fapt, mai am o chestiune de rezolvat cu dumneavoastră. Este frumos afară. Ce-aţi zice să facem o plimbare în Hyde Park?

Îi venea să cânte de fericire. „Da, da, da!”

— Mi-ar face plăcere.

— Îmbrăcaţi-vă atunci şi haideţi să mergem.

Se duse sus şi se schimbă cu o rochie albastră de muselină, tivită cu o bordură elegantă de dantelă albă. Înainte să iasă pe uşă mai aruncă o privire în oglindă. Se înroşise prea tare în obraji? Era foarte

nerăbdătoare. Da. Nu. La naiba, n-ar fi vrut să pară extraordinar de încântată. Se pudră puţin pentru a masca roşea- ţa şi coborî.

Rotten Row era aproape pustie; se zărea o singură trăsură în depărtare. Cei din lumea bună aveau să iasă la promenadă mai târziu. La ora aceasta, majoritatea oamenilor dormeau, mai ales cei care participaseră la diverse activităţi noaptea trecută. Chiar aşa, oare după ce plecase de la ea, avusese şi el parte de anumite „activităţi”?

Deja începuse să se încălzească, aşa că rămase doar cu un şal pe umeri.

Se plimbară de-a lungul lacului Serpentine. Tresări puternic când îl simţi cum o apucă de cot cu mâna lui puternică. Îl atinse din greşeală pe antebraţ, constatând că era tare ca piatra.

Dacă ar fi ţinut-o mai mult decât trebuia de mână? Nu era sigură de cum ar trebui să reacţioneze şi începu să se alarmeze. Nici în seara precedentă nu purta mănuşi când îi sărutase mâna. Retrăi senzaţia care o înfiorase în momentul acela.

Îşi alungă iute gândul din minte. Respiră adânc, îşi închise umbrela şi îşi îndreptă chipul spre soare. Apoi îl zări cu coada ochiului. Părea nedumerit.

— Este prea plăcut afară ca să ne ascundem

după umbrelă.

— Să-mi dau şi eu jos pălăria?

Trecu imediat la fapte, iar Claire izbucni fără să vrea în râs.

— Nu am nicio obiecţie, milord.

Se opriră să se uite la lumina care scăpăta pe deasupra apei.

— Vă daţi seama că oricine ne vede acum ar putea să creadă că suntem nişte păcătoşi. Nişte rebeli. Poate ne vor exila.

— Ei bine, spuse ea senină, eu am o scuză.

— Şi care ar fi această scuză?

— În inima mea sunt o simplă fată de la ţară.

— Da? întrebă el sceptic.

— Da. Nu v-aţi dat seama după stilul în care am dansat seara trecută?

— N-am remarcat, susţinu el.

Claire îşi muşcă buza. O tachina – asta făcea, o tachina! Şi pe toţi sfinţii, o făcea să râdă, ceea ce era absurd!

— Nu prea se întâmplă să valsăm la Wildewood.

— Wildewood?

— Da, la casa mea din Essex.

O, Doamne Dumnezeule, ce-i venise să-i spună aşa ceva? Ce prostie din partea ei! Dacă el s-ar apuca să-i scormonească prin trecut... Totul se putea duce de râpă.

Adevăr… Minciună. Nu putea să le amestece şi în acelaşi timp să-şi păstreze mintea lucidă.

— Mi-au fost aruncate apelative mult mai rele decât acela de „rebel”. Aceasta fiind situaţia, eu personal nu cred că aş mai avea nevoie de vreo scuză. Uneori cred că sunt primit în anumite cercuri doar datorită mamei mele.

Claire tindea să-l creadă pe cuvânt. Îşi coborî privirea spre ea.

— Deci aşa, spuse el, o fată de la ţară? Trebuie să recunosc că v-aţi descurcat foarte bine la balul de aseară.

— Mai puţin la partea cu dansul, răspunse ea sec.

Zâmbi.

— Veniţi cu mine diseară, spuse el.

— Poftim?

Ochii lui se luminară brusc, iar Claire simţi că-i iau obrajii foc. O strânse din nou de mână…

Era sigură că nu-i din pricina soarelui. Se aplecă spre ea. Gura lui era atât de aproape de ea, încât o atinse pe obraz.

— Veniţi cu mine diseară. E o piesă nouă la Teatrul Regal, pe Drury Lane. Mi-ar face plăcere să mă însoţiţi.

Toată stăpânirea de sine o părăsi, iar inima începu să-i bată iarăşi cu putere. Culmea era

că nici nu-şi dădea seama dacă de încântare sau de teamă. Raţiunea îi spunea că ar trebui să se teamă de el, că este un bărbat periculos. Cu toate acestea, nu putea să-l refuze. Erau prea multe în joc.

Îl privi cu trufie.

— Şi mie, milord.

Capitolul 4

Claire nu-şi găsea liniştea. Era prea surescitată. Încercase să tragă un pui de somn, dar nu putuse să adoarmă.

Îşi alese cu grijă vestimentaţia pentru seara pe care avea să o petreacă la teatru, având în vedere că era „văduvă”. Hainele nu trebuiau să pară ostentative. Se hotărî să se îmbrace cu o rochie într-o nuanţă întunecată de auriu, lungă până la glezne.

Rosalie începu să bată din palme.

— O, milady, nu v-am văzut niciodată atât de strălucitoare!

Claire se simţea entuziasmată, dar în acelaşi timp şi îngrozită.

— Te rog să-mi spui adevărul, Rosalie! Nu este prea provocatoare? întrebă ea, arătând spre linia decolteului. Partea de sus a rochiei era destul de strâmtă, subliniindu-i rotunjimea sânilor. Să încerc să cos o bucată

de dantelă peste?

— O, nu, milady! Ăsta e tot farmecul rochiei. Sincer vă spun, decolteul e mai mult decât decent în comparaţie cu majoritatea celor afişate de femei în general. Iar culoarea este absolut divină! Vă scoate ochii în evidenţă şi par atât de verzi!

Aşadar, era pregătită şi pentru această seară.

Din nu se ştie ce motiv, nu crezuse că o să-i placă la teatru. Spre surprinderea ei însă, piesa i se păru minunată. Se trăsese mai în faţă pe scaun, din ce în ce mai încântată, ca să vadă mai bine. Însă nu uitase nici măcar un moment că venise împreună cu acel bărbat şi că acum îi era alături.

De când apăruse în foaierul teatrului, privirea îi fusese atrasă spre el, iar gura parcă i se uscase de emoţie. Avusese din nou senzaţia că este copleşită când îi remarcase alura atât de impunătoare. Nici n-ai fi crezut că e un bărbat cu reputaţie de dandy. Oricum, era convinsă că nimeni n-ar fi îndrăznit vreodată să-i spună asta în faţă. Emana prin toţi porii un aer de aristocrat autentic, iar umerii îi erau impresionant de laţi. Era ca o întruchipare a forţei virile, din vârful pantofilor lustruiţi impecabil până la albul desăvârşit al eşarfei de la gât. Nici măcar

ţinuta de seară nu reuşea să îi mascheze fizicul impresionant.

Când venise să o ia de-acasă, îl lăsase dinadins să o aştepte câteva minute. După conversaţia lor de mai devreme, acum era decisă să nu pară prea nerăbdătoare. Apoi, în timp ce cobora scările, îl văzuse privind-o cu un zâmbet uşor în colţul gurii.

Privirea i se oprise asupra umerilor ei goi. Şiragul de perle pe care îl purta Claire era de fapt al lui Penelope. Rosalie îi aranjase întâi cârlionţii, apoi îi prinsese părul cu o panglică asortată.

Iar acum ea era cea care îl aştepta pe el. Rămase neclintită în faţa lui, în timp ce el o privi din cap până în picioare cu ochii aceia pe care Penelope îi caracterizase drept „glaciali”, şi care păreau că o devorează, lăsând-o fără suflare. Probabil că asta şi făceau.

— Sunteţi absolut fermecătoare, spuse el.

O ajută să-şi aşeze pelerina pe umeri şi porniră.

La teatru, observă câteva persoane pe care le cunoştea. Rebecca, soţia lui Sir Brownleigh, tresări puternic când o zări. Încercă să-şi păstreze calmul şi o salută din priviri.

Loja lui Gray era chiar la avanscenă.

Majoritatea oamenilor erau deja la locurile lor. Claire se aşeză şi zări mai multe perechi de ochi care o priveau iscoditor. Îşi dori să fi ajuns mai devreme.

Gray era imperturbabil.

— Am stârnit un pic de curiozitate şi remarc că aţi băgat de seamă. Vă deranjează? Ignoraţi-i. În curând va bate gongul.

Îşi lăsă palma peste vârful degetelor ei înmănuşate şi împreunate în poala ei… în poala ei! Inima i se zbătea cu putere în piept şi îi venea să fugă de acolo. Spera din tot sufletul ca nimeni să nu fi văzut asta.

Cortina se ridică. După începerea spectacolului îşi îndreptă toată atenţia către scenă.

După sfârşitul primului act, Gray se întoarse spre ea.

— Vă place piesa?

— O, da, răspunse ea dintr-o suflare. Este fermecătoare.

— Atunci mă bucur că v-am invitat. Aţi mai fost vreodată la teatru?

Dădu din cap în semn că nu.

— Înseamnă că soţul dumneavoastră nu era un om cult, spuse el, ridicând o sprânceană. Mergem să bem ceva?

Coborâră în foaier.

— Vin? întrebă el. Nu, văd că au şi

şampanie. Vreţi şampanie?

Încuviinţă din cap.

Gray se întoarse cu două pahare reci de şampanie. Claire îşi ridică privirea spre el.

Observă că de cele mai multe ori o privea cu un fel de amuzament uşor obraznic. Se întinse spre ea.

— V-am promis şampanie, sper că n-aţi uitat, murmură el.

Câteva capete se întoarseră spre ei. Lui Gray părea că nu-i pasă şi o ţinea în continuare de mână. De fiecare dată când o atingea, pulsul i-o lua la goană; la fel se întâmplase şi în dimineaţa aceasta, în parc. Privirile li se întâlniră; Claire fu prima care întoarse capul.

Sorbi din şampanie, uşor stresată. Gray părea foarte în largul lui. Un bărbat aflat lângă masa pe care se aflau băuturile se întoarse spre ei. Îşi ridică monoclul cu mâner la ochi şi îi privi stăruitor preţ de câteva secunde. Parcă îl văzuse cu o seară înainte împreună cu Gray.

Se apropie de ei, iar Gray îl salută imediat, dar nu mai apucă să îl prezinte, pentru că bărbatul se repezi şi-o luă de mână, făcând o reverenţă în faţa ei, după care se aplecă să-i sărute degetele în- mănuşate. Felul în care o abordase îi spunea că acest bărbat se

asemăna cu Gray, fiind la fel de plin de încredere în sine.

— Enchante, madame, spuse el afectat. Clive Fielding, la dispoziţia dumneavoastră. Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Doamna Claire Westfield, interveni Gray.

— Unde ai ţinut închis acest giuvaier, Sutherland?

Fielding nu-i dăduse încă drumul la mână, aşa că şi-o trase singură din strânsoare.

— Ascuns, pentru că nu e ceva ce vreau să împart cu tine, replică el.

Claire se crispă. Acest bărbat era la fel de obraznic ca şi Gray! îşi mută privirea de la unul la celălalt. Ambii erau înalţi. Ambii aveau o constituţie atletică. Amândoi aveau o prezenţă impunătoare.

Şi amândoi erau nişte ticăloşi.

Schimbară câteva vorbe între ei. Lui Claire îi trecu prin minte că Penelope ar fi fost chiar mândră de ea. Fielding îi mai sărută încă o dată mâna.

— Poate ne vom revedea în curând, doamnă. Acum însă vă urez o seară cât mai plăcută.

Claire îl urmări cum se îndepărtează, cu o expresie de uşor dezgust pe chip.

Gray îi surprinse privirea şi izbucni în râs.

— V-a jignit cu ceva? Domnul duce încearcă să nu se dezică niciodată de reputaţia pe care

şi-a creat-o.

— Este duce?

— Da, Clive, duce de Braddock.

Claire suspină adânc. Nu-i venea să creadă că făcuse cunoştinţă cu un duce! îşi reveni însă rapid din uimire.

— Că veni vorba, milord, aţi omis să-mi precizaţi că şi dumneavoastră sunteţi de viţă nobilă.

— Sunt onorat că v-aţi interesat.

„Mitocanul!”

— Şi domnia sa are o reputaţie la fel de scandaloasă ca a dumneavoastră?

— Aş îndrăzni să spun că este cel puţin egală cu a mea. Dar vă rog să-mi spuneţi pe nume.

Claire avea în minte multe nume care să-l caracterizeze. „Milord” sau „Gray” nu se numărau printre ele.

În faţa lor se opri o femeie micuţă, îmbrăcată într-o rochie de satin alb cu negru, cu o fustă foarte amplă. Îi întinse mâna lui Gray, care i-o luă şi i-o sărută cu gingăşie.

— Mamă, spuse el, vreau să ţi-o prezint pe minunata doamnă Claire Westfield.

Mama lui! Femeia arăta a orice, numai a femeie cu copii aşa mari nu. Arăta absolut impresionant cu tenul ei ca fildeşul. Cu siguranţă fusese foarte frumoasă în tinereţe!

La naiba! Nu era suficient că trebuia să fie tot timpul în gardă în ceea ce-l privea pe Gray – asta dacă nu cumva avea să strice singură totul –, acum mai trebuia să se ferească şi de mama lui!

Făcu o reverenţă în faţa ei.

— Încântată să vă cunosc, milady.

— Vă place piesa, doamnă Westfield?

— O, da, milady. Mi se pare fascinantă.

— Londra este oraşul culturii. Este chiar mai renumit decât Parisul.

Nu prea ştia cum să continue discuţia cu vicontesa.

— Nu am fost niciodată la Paris.

— Ce păcat! Este absolut divin sau mai bine zis va fi după înfrângerea lui Napoleon.

Claire îşi aduse aminte de Theo, soţul lui Penelope.

Vicontesa o studie cu atenţie de sus până jos prin monoclul ei elegant.

— Nu cred că te-am mai văzut, dragă... vizitezi des oraşul?

— Nu, milady. Dar vă mărturisesc că mi se pare încântător.

— Încântător? râse vicontesa. Eu nu aş fi folosit acest cuvânt, dar cu siguranţă viaţa din Londra poate fi descrisă ca fiind intensă.

Continuară discuţia pe acelaşi ton câteva minute, iar Claire constată că o plăcea pe

mama lui Gray – ar fi preferat să nu. Misiunea ei devenea… mult mai dificilă. Îşi dorea foarte tare ca femeia să plece.

Charlotte Sutherland îl atinse pe fiul ei cu evantaiul pentru a-i atrage atenţia.

— Vino în vizită, fiule. Ne tot întâlnim pe la tot felul de evenimente, dar nu vii niciodată să mă vizitezi. Sper, Gray, ca măcar la petrecerea pe care o voi organiza săptămâna viitoare de ziua ta să vii.

— Mamă…

— O, ce idee mi-a venit! zâmbi ea entuziasmată. Doamnă Westfield, trebuie să veniţi şi dumneavoastră! Săptămâna viitoare organizez petrecerea pentru aniversarea lui Gray. Vă rog, sunteţi invitată. Sunt sigură că vă va face plăcere.

În ciuda faptului că părea o femeie fragilă, Claire sesiză că Charlotte Sutherland putea fi foarte dominantă şi rece. Deborda de energie. De asemenea, avea senzaţia că vicontesa era şi foarte ambiţioasă şi ştiuse ce trebuie să facă în viaţă pentru a obţine ce îşi doreşte. Îşi dădu seama că, din punctul acesta de vedere, Gray semăna cu ea. Se întrebă dacă cei doi avuseseră vreodată discuţii în contradictoriu.

Claire clătină din cap.

— Milady, sunt flatată de invitaţia dumneavoastră, dar…

— Insist, doamnă Westfield. Pur şi simplu trebuie să veniţi, nu-i aşa Gray, dragule?

— Mamă, este posibil ca doamna Westfield să îşi fi făcut deja un alt program.

— Aveţi un alt program săptămâna viitoare, doamnă Westfield?

— Păi…

— Nu? Va fi o petrecere minunată, vă garantez, spuse ea repede, fără a-i lăsa timp să răspundă. Acum vă las să vă delectaţi cu restul piesei, doamnă Westfield. Şi am încredere că îl veţi struni pe fiul meu să se comporte civilizat.

— O, să fiţi sigură de asta, replică ea imediat, după care îşi dădu seama cât de ciudat îi sunaseră spusele.

Charlotte izbucni în râs.

— Sunt sigură, copilă, că vei face întocmai.

Îşi luă la revedere de la ei şi se depărtă.

Claire simţea că fusese bine studiată şi cântărită – şi aparent corespunsese cerinţelor. De ce îi păsa, n-avea nici cea mai vagă idee. Gray – naiba să-l ia, de ce se gândea acum la el ca la „Gray”? — o sărutase pe obraz.

Capul încă i se învârtea din cauza emoţiilor.

— Îmi permit să spun că mama dumitale este ca o apariţie furtunoasă.

— Cel puţin, adăugă el sec.

— Este foarte frumoasă.

— Este.

— Tatăl dumitale este de asemenea aici?

Gray clătină din cap.

— Tatăl meu a murit. Un gentleman i-a cerut mâna mamei mele, continuă el după o scurtă pauză, dar l-a refuzat. Nu a spus niciodată de ce, dar… cumva cred că a simţit că ar fi trădat amintirea tatălui meu, spuse el încet. Părerea mea este că el ar fi fost de acord.

Dintr-odată, Claire se gândi că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi venit. Ceva o rodea. Îşi dorea foarte tare să n-o fi întâlnit pe mama lui. Pentru că o cunoscuse… acum el i se părea mai… uman. Vulnerabil. Nu voise să-l vadă ca pe un bărbat cu familie, care are o mamă care îl iubeşte şi pe care o iubeşte. Doar era un criminal cu sânge rece! Oare îi păsase de Oliver? Oare lui îi trecuse prin cap că şi Oliver avea o familie care îl iubea? Că acum familia lui îl plângea?

O trase cu blândeţe de mână.

— Nu ne întoarcem în lojă?

— Nu mi-a plăcut deloc să văd că se termină piesa!

Claire oftă şi se aşează printre pernele elegante din trăsura lui Gray, regretând cu adevărat. Trăsura începu să huruie pe străzile

pietruite. Felinarul arunca sclipiri aurii asupra interiorului căptuşit cu catifea, iar Claire fu învăluită de un val de căldură. Să fi fost din pricina şampaniei? Probabil. În chip straniu, nu-i păsa.

Gray o privi cu acelaşi zâmbet în colţul gurii.

— Te-ai simţit bine în seara aceasta?

Îşi întoarse capul într-o parte şi îşi strânse pelerina mai bine pe umeri.

— Da, m-am distrat, milord.

Vicontele scoase un sunet dezaprobator.

— Gray.

— Bine. M-am simţit bine, Gray.

— Dar ce părere ai de compania pe care ai avut-o? Ţi-a plăcut? Trebuie să recunosc că eu, unul, mă consider o companie extrem de agreabilă.

Claire râse, dar destul de forţat. Mai avea destul până să-şi dea seama când o ia peste picior şi când nu.

— Poţi fi, dacă vrei, şi un gentleman desăvârşit, nu-i aşa?

— Gentleman? întrebă el, uşor amuzat.

Era ultimul apelativ pe care i l-ar fi adresat cineva. Ticălos. Nemernic. Niciodată gentleman. Grayson Sutherland gentlemanul nu mai exista. Se întoarse spre ea.

— Seara nu trebuie să se sfârşească acum.

Este încă devreme. Dă-mi voie să joc rolul de gazdă.

Inima ei începu să palpite.

— Gazdă?

— Da. Mi-am permis să organizez cina la mine acasă? Vrei să mă însoţeşti?

Vorbea direct, fără ocolişuri. Deşi păşea pe un teritoriu necunoscut, acesta fusese scopul pentru care venise la Londra.

— Sună promiţător.

— Excelent, murmură el, apoi se întinse şi ciocăni de două ori în geamul dinspre vizitiu pentru a-i da noi indicaţii.

Ajunseră în scurt timp în faţa casei din Sheffield Square, construită în stil georgian, din cărămidă roşie şi cu o uşă la fel de roşie.

Gray o ajută să coboare, apoi în foaier îi luă politicos haina. Deja începuse să se obişnuiască cu atingerile lui „întâmplătoare”, de data asta peste umerii ei goi. O invită în salon, iar inima începu să-i bată iar cu putere. Camera era parfumată discret de câţiva trandafiri roz. Pe pereţi ardeau câteva sfeşnice. Pe o masă era aranjată o tavă cu mezeluri, brânză şi fructe.

Claire încercă să-şi mai domolească palpitaţiile. Mintea îi era preocupată de modul în care ar fi trebuit să reacţioneze dacă el i-ar fi făcut avansuri şi dacă era normal ca

el să-i facă avansuri. Se mustră singură în gând. Asta şi fusese ideea, nu? Petrecuseră aproape toată ziua împreună, dar tot i se părea prea curând… Iar decorul pe care îl pregătise el era perfect. Of, trebuia să se adune. La urma urmei, poza în văduvă. Deja o „acuzase” că este tânără. Nu trebuia să se comporte ca o virgină care roşeşte imediat.

Ceea ce de fapt era.

— Ia loc, o invită Gray să se aşeze pe un divan tapisat cu catifea în faţa şemineului.

Apoi îi aşează câteva bucate pe o farfurie şi îi turnă o cantitate generoasă de vin într-un pahar de cristal. Claire mâncă tot, apoi sorbi din lichidul rubiniu.

— Cum ţi se pare vinul? se interesă el.

— Excelent.

Începu să-şi dea seama că el plănuise această întâlnire. Dar n-avea de ce să-şi facă griji atâta vreme cât îşi păstra capul pe umeri.

Limba însă începuse să-i joace feste – băuse şampanie, acum vin. Îşi plimbă degetul pe buza paharului. I se părea că-şi aude propria inimă bătând în piept.

— M-ai adus aici ca să mă seduci? se trezi ea întrebându-l. Gray se lăsă pe spate.

— Tu ce crezi?

Claire ridică întrebător o sprânceană. Zâmbetul de pe chipul lui se lăţi iar.

— Mă întreb cam ce metode de seducţie ai încerca să foloseşti în cazul meu, continuă ea, mirându-se încă o dată de propria îndrăzneală.

El intră în joc imediat.

— Hmmm. Flori. Vin. Te-aş complimenta. Ţi-aş şopti vorbe dulci la ureche. Ţi-aş spune că buzele tale se aseamănă cu petalele roz ale trandafirilor. Ţi-aş spune cât de tare mi-aş dori să sorb vinul direct de pe buzele tale, cum mi-aş plimba limba peste ele.

Limba? Claire era şocată. Nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva vreodată, dar trebuia să nu se dea de gol.

— De aceea m-ai adus aici?

— Dragă Claire, cu riscul de a părea prost-crescut, îţi spun că nu am nevoie să recurg la seducţie. Nu este cazul.

— Dar ai aranjat tot acest decor.

— Şi uite că ai venit.

Obrajii îi luară foc. Ce nesuferit era!

— Eşti îndrăzneţ.

— Sunt sincer.

— Deci asta intenţionezi? insistă ea. Să mă seduci?

Nu răspunse, dar continuă să zâmbească.

— Eşti chiar aşa de vicios pe cât vorbeşte lumea că eşti? întrebă ea, deşi instinctiv ştia că ar fi trebuit să se abţină.

Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca Grayson Sutherland.

— Există vicioşi… şi există vicioşi simpatici, îi răspunse el.

— Simpatic? Cred că este un termen prea insipid pentru tine. O parte din ea era de-a dreptul scandalizată de bravada de care dădea dovadă. Pentru că asta făcea, brava. Gray îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Aici îţi dau dreptate. Oamenii nu prea asociază cuvântul „simpatic” cu persoana mea. Cred că şi mama mea ar fi de acord. Dar sunt curios să aflu, ce fel de bărbat crezi că sunt?

O, Doamne, n-ar fi vrut să ştie ce gândea ea de fapt…

Pentru o clipă, vru să-i spună direct. Scuturǎ din cap. „Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să răspund.”

— Cred că ştim amândoi răspunsul la această întrebare. Singur ai spus că eşti plin de vicii. Eşti şi afemeiat?

Gray se amuza.

— Există şi vicioşi care nu sunt afemeiaţi?

Claire îşi ţinu respiraţia câteva momente, încercând să-şi oprească tremuratul. Of, Doamne, când zâmbea era absolut minunat.

— Eu am întrebat prima, spuse ea, strâmbând din nas.

— Of, Dumnezeule, dacă mi-ai fi cunoscut reputaţia, nici n-ai fi îndrăznit să mă întrebi aşa ceva.

— Uneori nu suntem ce părem, spuse ea, simţind cum în acelaşi timp îi încolţeşte în suflet un sentiment de vină.

— Atunci sunt tentat să cred că eşti o femeie misterioasă.

— Sau poate că tu eşti un bărbat misterios.

Continuară o perioadă să se tachineze şi să vorbească în dodii.

— Vino. Stai lângă mine, spuse el, întinzând o mână spre ea.

Claire era aşezată pe divanul din faţa şemineului. Îi era cald, deşi focul nu era aprins. Parcă tot trupul îi luase foc. Pe pereţi se reflectau umbre jucăuşe; spera ca Gray să nu-i fi zărit chipul.

Se simţea însă de parcă Gray ar fi ştiut tot. Stătea atât de aproape de ea, încât genunchii li se atingeau.

Îl privi cum umple din nou paharele cu vin. Sorbi nervoasă, simţindu-i privirea aţintită asupra ei. Nu spunea nimic.

În cele din urmă, lăsară amândoi paharele pe măsuţă. O luă de mână.

— Vino, Claire.

Nu voia. Nu uitase că trebuia să-şi joace rolul.

Şi chiar atunci… O, chiar atunci îi încolăci o mână în jurul taliei şi o lipi de pieptul lui. Umerii ei se încadrau perfect pe lăţimea bustului său; ca şi cum ar fi fost făcută pe măsura lui.

Ochii lui alunecară pe chipul ei.

— Ştii ce vreau, Claire?

Mâinile lui Claire erau prinse între trupurile lor.

— Eu…

Îi acoperi gura cu gura lui. Reuşi să-şi elibereze palmele şi le aşeză pe pieptul lui. Era un sărut din ce în ce mai pasional. Un sărut care îi transmitea senzaţii din ce în ce mai deconcertante prin fiecare terminaţie nervoasă. Un sărut extraordinar de tulburător şi dulce, plin de o pasiune pe care nu o mai simţise vreodată. Plăcere şi în acelaşi timp teamă – teamă de ce avea să urmeze.

Îşi desprinse buzele de ale ei. Claire îşi simţi obrajii înfierbântaţi.

— Dumnezeule! şopti el din colţul gurii. Am aşteptat acest moment toată ziua.

Se aplecă din nou să o sărute. El era cel care controla şi conducea sărutul – cel care o controla pe ea. Deşi visase cu ochii deschişi la acest moment când fusese adolescentă, nu era deloc pregătită pentru ce i se întâmpla acum. Puterea lui asupra ei o fascina. O

domina. Sărutul lui era mai presus de orice îşi imaginase.

Tremura din toate încheieturile când el o eliberă, dar doar pentru a o fixa cu privirea un moment. Un moment care lui Claire i se păru o eternitate.

— S-a întâmplat ceva, Claire?

Nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

Se depărtă brusc de ea.

— Tremuri! De ce te temi?

Claire se dădu un pas mai în spate. Avea lacrimi în ochi. Încercă să le facă să dispară.

— Spune-mi ce naiba se întâmplă, spuse el încet.

Adevărul era că se temea de el. Avea ceva care aproape o îngrozea.

Nu părea un bărbat pe care să-l poţi învârti pe degete, iar aceasta era clipa când conştientiză pe deplin acest lucru. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se năpustească asupra ei să-i smulgă hainele, apoi să profite în voie de ea.

Iar ea nu ar fi putut să i se împotrivească.

Era important să nu-i permită aşa ceva. Orice şansă să se răzbune pe el ar fi fost distrusă. Ajunseseră în acest punct; nu era momentul să renunţe.

— Cât timp ai fost măritată? o întrebă el.

Vru să îngaime ceva, dar rămase cu gura

căscată.

— Spune-mi, întrebă el direct, e prea curând?

— La ce te referi?

Gray gesticulă nervos.

— Prea curând după moartea soţului.

Claire profită imediat de această portiţă de scăpare.

— Da, şopti ea. Nu mi-am dat seama până acum…

Îşi coborî privirea, dar parcă fără folos. Parcă i-ar fi ghicit toate gândurile.

O luă de bărbie.

— Nu te juca cu astfel de lucruri, Claire. Nu mai eşti o fetişcană. Ai fost femeie măritată. Nu orice bărbat s-ar fi putut opri în locul meu. Sunt sigur că ştii foarte bine acest lucru.

Ce mai era şi asta? Făcea pe gentlemanul cu ea?

Îşi aranjă cu demnitate câteva şuviţe care îi scăpaseră din părul ciufulit.

Din hol se auzi gongul pendulului.

— Vino, spuse el. E târziu. Te conduc acasă.

Capitolul 5

Ajuns înapoi acasă, Gray se duse în birou. Se aşeză la masa masivă din stejar şi-şi turnă o porţie generoasă de whisky într-un pahar.

Băuse aproape jumătate când Dawes, majordomul lui, îl introduse pe Clive.

— Am văzut lumină la tine, spuse Clive în timp ce se servea singur cu whisky. Poţi să-mi spui unde ţi-e frumoasa însoţitoare?

Gray se strâmbă, cu privirea pironită pe chibritul cu care îşi aprindea Clive trabucul.

— Acasă?

— Doarme în propriul pat?

Gray sorbi o gură din whisky-ul irlandez, aducându-şi aminte de brandy-ul pe care îl băuse cu Claire.

Clive scoase o trombă de fum.

— Deci te-a lăsat cu ochii în soare? rânji el.

Gray scrâşni din dinţi.

— Am priceput, râse Clive.

Gray se gândi la minunata Claire Westfield şi la modul în care îl îndepărtase de ea. Nu-i făcea deloc plăcere – sărutul fusese doar o mică parte din ce ar fi vrut el să se întâmple.

Ar fi luat-o din nou în braţe. Ar fi vrut să-şi zdrobească iar buzele de gura ei. Să-şi îngroape degetele printre cârlionţii aceia minunaţi care îi acopereau triunghiul misterios şi să se desfete cu bucăţica aceea de carne fierbinte. Să se urce deasupra ei şi să se cufunde în despicătura ei încinsă şi dulce, să o simtă cum se topeşte în jurul mădularului lui. Să o călărească precum un

adevărat armăsar. Deşi conştientiză că era năpădit de tot felul de senzaţii erotice, se întrebă de ce oare o dorea atât de mult. Se un pentru că devenise atât de pasional. De obicei era un om extrem de stăpân pe sine; şi nu-i plăcea nimic din ce nu putea controla.

Nu-i plăcea deloc cum evoluaseră lucrurile cu încântătoarea văduvă. Unde naiba îi fusese mintea?

Ajunse la concluzia că de fapt nu gândise. Cel puţin nu cu capul.

Nu o adusese acasă la el… în afară de Lily, nicio femeie nu mai dormise în patul lui din casa Brightwood. Doar pe ea o iubise. Iar când ea murise… Alungă toate gândurile negre.

Claire nu era prietena lui, nu trebuia să uite asta. El nu avea… prietene. El avea amante. Orice femeie care nu dorea de la el mai mult decât voia el de la ea îi putea fi parteneră de sex. Orice femeie care putea pleca liniştită din patul lui după ce îşi potolise poftele, fără a-i păsa de inima lui.

Trandafiri. Vin. Iisuse, oare înnebunise? Se făcuse de râs ca prostul!

Nu era obişnuit să fie respins. Dar Dumnezeu îi era martor, nu îşi încheiase încă socotelile cu frumuseţea aceea de femeie. Se gândi la gura ei, la curba aceea aproape

imperceptibilă a buzei de jos, la felul în care o linsese în jurul buzelor. De câte ori fuseseră împreună de-abia putuse să-şi desprindă privirea de la ea. Nu, nu era satisfăcut. Nici pe departe. Fusese întrerupt prea devreme. Voise să guste din ea. Îşi aduse aminte de felul ei graţios de a se mişca; de sânii ei plini lipiţi de pieptul lui, sâni care îi umpleau perfect decolteul. O, da, voia mult mai mult de la ea.

Se cutremură la imaginea ei în genunchi în faţa lui, iar el cu mâinile înfipte în părul ei în timp ce ea…

„Fir-ar a dracului de treabă!” Respiră adânc, mulţumind cerului că stătea pe fotoliu. Se excitase atât de tare, încât aproape îl durea. Era atât de înfierbântat, încât fu tentat să cheme o prostituată.

Ar fi preferat însă să se culce cu frumoasa văduvă – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Apoi putea să şi-o scoată liniştit din minte.

Clive pufni în râs.

— Ce naiba, Sutherland, dacă n-am şti că a fost măritată, am zice că se comportă ca o virgină. Dar e o lady, nu? Nu una dintre…

Gray îl aţinti cu privirea. Prietenul lui avea dreptate. Dacă n-ar fi ştiut că e văduvă, ar fi putut să jure că e neprihănită. Virginele însă nu-l interesau. Creau prea multe probleme.

Lui îi plăcea ca femeia să aibă experienţă. Se întunecă brusc la faţă.

Lily fusese virgină.

Clive încercă să-l descoasă.

— Şi, te mai vezi cu ea?

Gray se rupse din păienjenişul de amintiri legate de soţia lui moartă şi îi aruncă o privire.

— Las' că ştiu eu ce vrei tu de fapt, mormăi el. Nu m-am răzgândit. Să nu te bagi, prietene, este a mea.

— Înţeleg că acum n-ai de gând s-o împărţi cu mine. Dar după ce te saturi de ea – iar Clive ştia prea bine că aşteptarea lui nu va dura prea mult – să mi-o trimiţi mie. O s-o alin eu.

Gray pufni scurt.

— De când te mulţumeşti tu cu femei părăsite de alţii?

— Aş fi înclinat să fac o excepţie în cazul minunatei doamne Westfield. Şi nu uita că încă nu e a ta.

Gray se abţinu să-i răspundă, mulţumindu-se să se uite urât la el. Nu-i surâdea deloc ideea ca frumoasa Claire să-şi găsească consolarea în braţele altuia. Naiba să-l ia şi pe Clive!

Se întinse să reumple paharele. Nu i se mai întâmplase de foarte mult timp ca o femeie

să-l respingă. Trebuia să fie sincer cu el însuşi. Faptul că îl refuzase nu îl făcea să o dorească mai puţin.

Din contră, acum o voia şi mai mult.

Nu umblase niciodată după nicio femeie şi nu din cauza faptului că ar fi fost arogant. Nici măcar după Lily…

„Lily…” Amintirea ei era ca un cuţit înfipt în inimă. Lily şi…

Deja îl durea sufletul. Doamne Dumnezeule, oare avea să o uite vreodată? Oare avea să o ierte vreodată?

— Mama a invitat-o la petrecerea dată în cinstea mea săptămâna viitoare. La naiba, parcă aş avea doi ani, aşa mă tratează.

Clive îi zâmbi compătimitor.

— Vrea să te ajute să te vindeci, spuse el încet.

Gray se închise în sine, atât de vehementă era reacţia lui la orice amintire, iar Clive ştia asta. Mama lui ştia. Nu mai avea nimic de oferit. Nimic.

— Sunt vindecat, se răsti el, iar dacă vrei să rămânem prieteni, te rog să nu mai zici nimic. Gândul îi zbură la discuţia pe care o avusese cu o seară înainte cu mama lui.

Clive îl lăsă în pace. Gray avea o latură ascunsă tuturor celor din jurul său. Nu permitea nimănui să-i mai ajungă la suflet şi

să îl rănească. Era ceva care nu avea să se schimbe vreodată. Imposibil. Vina era prea mare.

— Petrecerea de la casa ta de la ţară, spuse Gray dintr-odată. Când e?

— În weekendul următor. De ce?

Gray zâmbi cu subînţeles.

— Frumoasa doamnă Westfield este cumva pe lista invitaţilor?

Clive îşi arcui şmechereşte o sprânceană.

— Nu, dar cred că situaţia se poate remedia.

Ochii lui Gray sclipiră de satisfacţie. Se lăsă pe spate.

Luă sticla de gât şi mai turnă un rând. În scurt timp îşi desfăcură cravatele de la gât, apoi nasturii de la cămăşi şi băură până aproape terminară toată sticla, după care Clive plecă.

Durerea dinlăuntrul lui însă nu dispăruse. Aburii alcoolului o mai domoliseră, dar mintea tot nu i se liniştise. Din păcate ştia şi de ce, şi aproape că îl ura pe Clive că îndrăznise să aducă vorba despre Lily. Trase pătura deoparte şi se dădu jos din pat, aşa dezbrăcat cum era. Se duse pe balcon şi rămase să privească acoperişurile. O boare de vânt umflă draperiile uşilor franţuzeşti.

Întunericul îl învălui din toate părţile. Deodată, liniştea fu spartă de un sunet care îi

sfâşie sufletul.

Plânsul unui bebeluş.

A doua zi, Penelope veni să ia ceaiul pentru a o mai iscodi pe Claire.

Aceasta o conduse în camera de zi.

— Pen, ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată. S-a întâmplat ceva cu copilul?

— Nu, mă simt bine. Acum se mişcă des. Uneori, am impresia că nu doarme niciodată, spuse ea încercând să zâmbească.

Claire se întristă. Probabil că era tristă din pricina lui Theo.

— Hai, draga mea, spune-mi ce te supără?

— Claire, eu… nu mai ştiu nimic de Theo, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mi-a mai scris de câteva săptămâni. Nu… nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Nu plânge, porumbiţo. Sunt sigură că trebuie să existe o explicaţie logică. Poate că s-a stricat vremea. Poate că sunt într-o zonă unde nu funcţionează poşta.

Lacrimile îi curgeau şiroaie.

— Un alt comandant, colonelul Stokes, s-a întors împreună cu plutonul din Italia.

— Şi?

— Am fost la el, Claire. M-a informat cu regret că nu ştie nimic de Theo şi de detaşamentul lui. Dar a spus…

Deja plângea în hohote. Claire o luă în

braţe, încercând să o îmbărbăteze.

— Colonelul… mi-a spus că a auzit că bătălia… a fost cumplită şi că au murit mulţi soldaţi, îngăimă ea cu greu. Claire, mi-e atât de frică. Dacă Theo…

Încercă să-şi stăpânească plânsul, dar fără folos.

— Linişteşte-te, draga mea. Of, Pen, nu trebuie să gândeşti aşa. Aşa e, n-ai primit veşti, dar gândeşte pozitiv. Încă nu e totul pierdut, spuse ea, dându-i o batistă. Nu mai plânge, Pen. Ştiu că ţi-e greu, dar gândeşte-te la copil, nu-i prieşte.

Penelope îşi mai domoli plânsul şi îşi şterse ochii.

— Şterge-ţi bine lacrimile, mai spuse Claire, îmbrăţişând-o din nou. Aşa, draga mea, e mai bine acum.

Penelope încercă să-şi revină.

— O, Claire! Nu ştiu ce m-aş face fără tine. De când ne-am cunoscut la şcoală mi-ai fost cea mai bună prietenă… mă rog, în afară de Theo…

Claire zâmbi.

— Aşa şi trebuie, draga mea. Soţul şi soţia sunt cei mai buni prieteni din lume.

Penelope se calmă. Schimbară subiectul şi vorbiră despre vi- conte, iar Penelope îşi exprimă din nou temerile.

— Ştiu cât de mult l-ai iubit pe Oliver, dar gândeşte-te, ce poate ieşi bun din toată povestea asta?

Claire tăcu.

— Te-aş ruga în genunchi să renunţi, Claire, dar ştiu că e inutil. O să te ajut cum pot.

Claire o strânse de mână.

— Am ştiut dintotdeauna că mă pot bizui pe tine în orice clipă.

Se mai îmbrăţişară o dată şi schimbară din nou discuţia. Penelope tocmai se pregătea să plece când Rosalie dădu buzna peste ele, cu ochii cât cepele.

— Domnişoară, sunteţi căutată de ducele de Braddock?

— Poftim?

— El e, domnişoară, ducele, spuse Rosalie buimăcită, înmânându-i cartea de vizită. Ce vreţi să fac, domnişoară? îl primiţi?

Lui Claire îi venea să ţipe, dar se limită să dea din cap.

— Rosalie – nu-mi mai spune „domnişoară”!

— Ce să fac, domni… doamnă?

Claire îşi aranjă rochia.

— Invită-l în casă. Apoi, adu-ne nişte ceai.

Penelope făcu ochii mari.

— Eu o să ies prin spate.

— Nu pleci nicăieri.

Penelope arătă înspre burtica ei.

— Mă îndoiesc că o persoană din înalta societate ar vrea să mă vadă aşa.

— Ei, pe naiba! E natural să faci copii. Mulţumeşte cerului că există dantelă şi fundiţe. De-abia se observă că eşti însărcinată!

Făcură o reverenţă în faţa ducelui, iar Claire îi întinse mâna.

— Ce bucurie să vă revăd, domnule duce.

— Plăcerea e de partea mea.

Ochii ducelui erau cenuşii ca argintul. Avea o constituţie atletică, iar lui Claire îi trecu prin minte că era aproape la fel de atrăgător ca şi Gray.

— Domnule duce, daţi-mi voie să v-o prezint pe prietena mea, doamna Penelope Grove.

Îi luă mâna şi făcu o plecăciune în faţa ei.

— Sunt absolut încântat să vă cunosc, doamnă Grove. Cred că o cunosc pe mătuşa soţului dumneavoastră, contesa de Tilbury.

— Da, aşa este. Soţul meu este nepotul contesei.

Se întoarse spre Claire.

— Doamnă Westfield, vă răpesc doar un minut din preţiosul dumneavoastră timp. Am venit să vă informez că joia viitoare dau o petrecere la reşedinţa mea din Kent, Waverly Park. Nu e nimic pretenţios, doar o întâlnire între prieteni, dar aş fi încântat dacă aţi

participa.

Mintea lui Claire fugi direct la Gray. Oare avea să fie şi el prezent. „Sigur că da”, îşi spuse ea.

Nu ştia sigur dacă ar trebui să se simtă încântată sau nervoasă. În afară de asta, iată că se ivise o ocazie neaşteptată de a se întâlni cu el. Nu putea să refuze.

Ducele se întoarse spre Penelope.

— Doamnă Grove. Bineînţeles că invitaţia este valabilă şi pentru dumneavoastră.

— O, nu, domnule duce, nu trebuie să vă deranjaţi.

— O, Penelope, stărui Claire, ţi-ar prinde tare bine dacă ai mai ieşi din oraş.

Penelope clătină din cap.

— Dar, spuse ea, Waverly Park este în Kent, nu-i aşa?

— Da.

— Avem nişte prieteni de familie în Kent care parcă îşi cumpăraseră o casă de vacanţă în Northup, Lord şi Lady Augusta Tra- hern. Se află cumva în apropierea proprietăţii dumneavoastră?

— La aproximativ opt kilometri în nord.

— Îi cunoaşteţi?

— Nu, dar probabil doar din cauză că s-au mutat de curând acolo.

Penelope se uită la Claire.

— Claire, spuse ea încet, am o idee. Dacă Lady Augusta va voi să mă găzduiască, atunci aceasta este ocazia perfectă să le fac o vizită. Am putea să mergem împreună cu o singură trăsură.

— O idee nemaipomenită, susţinu ducele. Atâta vreme cât prietenii dumneavoastră sunt de acord.

— O, cred că mă vor primi cu braţele deschise. Înainte ca părinţii mei să se mute pe continent, mama mea a spus că ar trebui să facă o vizită familiei Trahern când vor reveni în ţară. Le voi scrie de îndată ce ajung acasă.

Ducele zâmbi înţelegător, apoi se întoarse spre Claire.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, doamnă Westfield. Nu v-am trimis o invitaţie oficială pentru că m-am gândit că vă va fi mai greu să mă refuzaţi dacă mă prezint personal la dumneavoastră.

— Sunt flatată, domnule duce.

Fără îndoială că zâmbetul lui şiret reuşise să vrăjească multe domnişoare.

Îl conduseră în foaier, iar Rosalie îi înmână pălăria şi bastonul. Părea foarte mulţumit de sine; făcu o plecăciune în faţa lor, apoi spuse:

— Doamnelor, vă doresc o zi bună.

Capitolul 6

Claire mai primi încă o invitaţie pe parcursul acelei zile, aceea din partea lui Charlotte Sutherland pentru petrecerea de ziua lui Gray. Sindrofia avea loc peste două zile, iar Claire nu se aşteptase deloc să o primească. Întocmi repede un bilet de răspuns, în care menţiona că i-ar face o deosebită plăcere. Se felicită pentru inspiraţia de a-şi fi ales să pretindă că este văduvă. În felul acesta nu avea nevoie de o escortă.

Gândul că îl va revedea pe Gray o neliniştea însă. Oare îi trecuse supărarea că plecase aşa în seara aceea? Ce întrebare absurdă! încă simţea cum o sfredeleşte privirea aceea rece ca gheaţa. Nu putea decât să se roage să nu îl fi înfuriat prea tare. Nu era deloc uşor drumul pe care o pornise. Era conştientă că trebuie să aibă mare grijă cum se comportă şi să refuze să-i pice în braţe ca o femeie uşoară. Nu avea de gând să se coboare atât de jos. Pe de altă parte însă, nici nu putea să rişte ca el să-şi piardă interesul faţă de ea.

Penelope o ajută să-şi aleagă vestimentaţia pentru petrecerea aniversară, o rochie de culoarea jadului care îi scotea în evidenţă ochii.

Ajunse aproape de ora opt. Era destul de nervoasă, dar de îndată ce păşi în casă,

Charlotte Sutherland o luă de mână, primind-o cât se poate de călduros. O durea sufletul că această femeie plină de viaţă şi fermecătoare avea un fiu atât de ticălos. Avea senzaţia că, în ciuda diferenţei de vârstă, dacă circumstanţele în care s-ar fi cunoscut ar fi fost altele, ea şi Charlotte ar fi putut fi prietene bune. Femeia o prezentă mai multor invitaţi; încă nu se vedea nici urmă de Gray.

După care îl zări.

De partea cealaltă a camerei, Clive Fielding remarcă felul în care Claire cerceta încăperea, după care şi modul în care Gray se schimbă brusc la faţă când o zări pe Claire. Deşi se crispase puternic când o zărise, era semn bun. Nu sesizase nicio umbră de furie pe chipul lui, dar măcar Gray avea sentimente din nou.

Gray îşi întoarse capul, moment în care Claire îl văzu din profil – buze senzuale, maxilar puternic, ochii aceia albaştri pătrunzători. De fiecare dată când îl vedea simţea că i se înmoaie genunchii.

În acea clipă, ducele se apropie de ea.

— Ce bine-mi pare să vă revăd, doamnă Westfield.

Claire îşi înclină capul cu politeţe.

— Permiteţi-mi să afirm acelaşi lucru, domnule duce.

— Sunt extrem de bucuros că mă veţi onora cu prezenţa la petrecerea de pe domeniul meu. Cred că vă veţi simţi bine. Proprietatea este o splendoare în perioada aceasta a anului.

Continuară să sporovăiască. Din când în când, privirea ei îl căuta pe Gray. Aflat în partea opusă a camerei, acesta îşi întâmpina musafirii. La braţul lui era o femeie brunetă cu privire înflăcărată. Era foarte frumoasă şi naturală, cu buze pline şi curbe voluptuoase. Râse fericită spre el, iar el o privi în ochi, după care se ridică pe vârfuri, iar buzele ei aproape îi atinseră obrazul.

Un sentiment ciudat îşi înfipse ghearele în inima lui Claire. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi zis că e geloasă.

Bineînţeles că asta era ridicol.

Rămase pe loc, chiar lângă uşa spre salonul în care se servea masa.

— Ah, spuse Clive. Am observat că aţi remarcat-o pe Lady Hastings. Este de asemenea văduvă. Mama ei este bună prietenă cu Lady Charlotte.

— Încă nu am fost prezentate, replică Claire.

De fapt, nici n-ar fi vrut să o cunoască, nu-i plăcea. Avea un zâmbet prea mărinimos, bijuterii prea ostentative.

Iar rochia ei era prea decoltată. O, da, mult prea decoltată. Bănuia că, de la înălţimea lui, Gray n-avea nicio problemă să-i vadă liniştit sânii. Mai mult de-atât, era convinsă că femeia nu purta nimic pe dedesubt. Prin materialul rochiei, i se contura ferm forma sfârcurilor.

În încăpere răsună gongul care îi chema la masă. Clive făcu o reverenţă şi spuse:

— Vă rog să-mi acordaţi onoarea de a vă însoţi.

Claire îl luă de braţ. Înţelegea pe deplin că ar fi putut să cadă foarte uşor victimă manierelor lui viclene şi felului lui de a fi, complet dezinhibat. Nu încăpea nicio îndoială că era exact cum şi-l închipuise. Un om plin de vicii. Un ticălos.

După ce toată lumea luă loc la masă, mama lui Gray se ridică în picioare şi lovi uşor cu furculiţa într-un pahar de cristal.

— Vă rog, puţină atenţie! spuse ea, încercând să facă linişte. Bună seara şi bun venit la petrecerea dată în cinstea aniversării fiului meu. Nu vom vorbi despre vârstă – eu una mă voi abţine să deschid acest subiect –, dar sper că sunt în acordul tuturor când îi urez fiului meu La Mulţi Ani, fericiţi!

Aflat lângă Claire, Clive se ridică şi ţinu şi el un toast. Urmară apoi încă alţi câţiva invitaţi,

iar apoi fiecare ciocni paharul în cinstea lui.

Frumoasa însoţitoare a lui Gray îi luă faţa în palme şi îl sărută drept pe gură, sărut care se prelungi câteva secunde bune, în faţa tuturor.

Claire îşi întoarse privirea şi se grăbi să înhaţe paharul de vin, rugându-se în gând ca masa să se sfârşească cât mai grabnic. Nu apucă să observe expresia de adâncă dezaprobare de pe chipul lui Charlotte Sutherland.

După ce terminară de mâncat îl văzu pe duce prins într-o discuţie în salonul alăturat, care fusese golit de mobilă pentru a face loc ringului de dans. Unele chipuri îi erau familiare. Le salută şi le zâmbi. Se simţea mai confortabil acum, dar oricum nu se dădea în vânt după astfel de evenimente. Ar fi preferat să fie în casa ei de la Wildewood şi să-şi îngrijească grădina. Oamenii de acolo îi erau mult mai dragi.

Acum însă nici acolo nu mai rămăsese nimic. Totul era de domeniul trecutului.

O cuprinse o senzaţie extrem de puternică de pustiire şi simţi cum i se strânge inima. Oliver obişnuia să le scrie; în unele dintre scrisorile lui le povestea tocmai de acest gen de petreceri şi baluri la care luase parte.

Dar şi despre partea întunecată care se afla dincolo de faţada formată din maniere

elegante şi principii morale.

Se simţi copleşită de un val de amărăciune. Ce bine ar fi fost dacă Oliver ar fi fost mai puternic; ce bine ar fi fost dacă ar fi apelat mai mult la familia lui. Nu reuşise însă să facă faţă – şi în cele din urmă îşi pierduse viaţa.

Începu să colinde la întâmplare prin camere şi, în scurt timp, găsi ieşirea spre grădină.

Nu remarcase că fusese urmărită.

Se aşeză pe o bancă de piatră. Dinăuntru răzbăteau muzică, râsete şi frânturi de conversaţii. În mod paradoxal, bezna care o înconjura o relaxa. Întoarse capul şi constată că nu era singură.

— Of, domnule, pe cuvânt că m-aţi speriat!

În spatele ei se afla un bărbat îmbrăcat elegant. Părea mai tânăr decât Gray. În seara asta văzuse o grămadă de feţe noi şi auzise nenumărate nume pentru prima dată. De când venise în Londra cunoscuse o grămadă de oameni şi deja începuse să îi încurce.

— Îmi cer scuze, domnule, ne cunoaştem?

— Ne cunoaştem acum, spuse el, făcând o reverenţă. Gerard Riggs mă numesc, la dispoziţia dumneavoastră.

Claire îi întinse mâna.

— Lady Claire Westfield.

O sărută, iar Claire avu senzaţia, destul de puternică, că bărbatul mirosea mai mult decât

trebuia a vin. Deveni uşor agitată, mai ales că încă nu îi eliberase mâna.

— Vă mărturisesc, doamnă Westfield, că v-am mai văzut acum câteva seri la petrecerea dată de Lady Blakely.

— Ce petrecere reuşită, nu-i aşa?

— Da, aveţi dreptate. Am auzit că nu sunteţi din oraş, aşa că nu-i de mirare că nu-i cunoaşteţi pe Braddock şi pe Sutherland. Mai devreme v-am văzut cu Braddock. Amândoi sunt nişte afe- meiaţi, aşa că trebuie să vă feriţi de ei. De amândoi. Sutherland e mai periculos. Nu se deosebeşte cu nimic de un nemernic de rând.

Claire începuse să se enerveze. Încă nu-i dăduse drumul la mână.

— Mă descurc să-mi port şi singură de grijă, domnule Riggs. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, spuse ea, încercând să-şi smulgă mâna.

O strânse şi mai tare.

— V-am văzut că aţi ieşit afară. Am aşteptat câteva minute, iar când am observat că nu v-aţi întors… m-am gândit că poate ar fi mai bine să mă asigur că vă simţiţi bine.

Claire îşi făcea planuri cum să scape de el.

— Domnule, dacă nu-mi daţi drumul, atunci o să…

Nu mai apucă să termine ce avea de zis.

Bărbatul o trase spre el, punându-i o mână zdravănă pe talie.

Îi simţi buzele umede de-a lungul obrazului. Mirosul de vin i se părea de nesuportat. Îi înfipse mâinile în păr şi o apucă de cap.

— Ştiu ce vreţi. Vreţi ce vrea orice văduvă. Un bărbat...

Claire se răsuci şi reuşi să scape.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă aş avea un revolver v-aş împuşca, spuse ea printre dinţi. Dacă aş avea măcar un cuţit vi l-aş înfige direct în cap.

Deocamdată erau doar vorbe goale, dar Claire îşi făcu curaj şi merse mai departe. Îşi încordă un pumn şi îl pocni direct în falcă.

Lovitura fu destul de puternică.

Bărbatul începu să se clatine pe picioare.

— Mi-aţi spart nasul! ţipă el.

— Bine ţi-a făcut!

Simţi brusc nişte furnicături pe şira spinării. Nu avea cum să se înşele, cunoştea vocea aceea calmă şi puternică în acelaşi timp.

Gray era profund dezgustat.

— Mare imbecil eşti, Riggs. Iar te-ai îmbătat ca porcul. Du-te în casă!

Gray făcu semn unui servitor. Acesta se apropie şi îl apucă de braţ pe Riggs, apoi dispărură spre casa de oaspeţi. Se întoarse spre ea şi o privi contrariat.

— Eşti o femeie războinică, nu-i aşa? Jur că dacă eram eu în locul lui Riggs aş fi tremurat de frică. Când colo, iată-mă gata să fiu salvatorul tău.

— Nu era nevoie să fiu salvată, spuse Claire, trăgându-şi sufletul.

La naiba! Părul i se ciufulise îngrozitor.

— Nu? Aş fi zis că o văduvă ştie că nu e bine să iasă singură cu un bărbat în grădină.

— Pardon?

— M-ai auzit foarte bine. Nu eşti o fetişcană neştiutoare. Ştii prea bine cum funcţionează mintea unui bărbat, continuă el neiertător.

Ochii lui Claire scăpărară de furie.

— Aş aprecia dacă mi-ai vorbi cuviincios, spuse ea cu trufie. Nu am ieşit cu el. M-a urmărit. Iar de curând am început să cred că tu eşti cel de care ar trebui să mă feresc.

— Probabil că tot ce ai auzit despre mine este adevărat. Dar, spune-mi, ai ieşit în grădină sperând că te voi urmări?

— Ultima dată când te-am văzut erai prins în mrejele lui Lady Hastings.

Gray ridică o sprânceană.

— Eşti geloasă?

— Te flatezi.

— Aşa să fie? Uite la ce m-am gândit eu… în seara aceea la Lady Blakely, nu cumva mi-ai ieşit dinadins în cale?

Claire simţi cum îi clocoteşte sângele în vene. „Ticălos neno- rocit!” Dar oare chiar îi ghicise intenţiile?

Trebuia să găsească o cale de rezolvare în aşa fel încât el să nu se răsucească definitiv pe călcâie şi să plece.

— Ce imaginaţie bogată ai! replică ea, încercând să pară cât mai credibilă.

— Nu mai spune! Iar în seara în care am fost la teatru ai venit acasă la mine.

— Pentru că m-ai invitat, sublinie ea.

— Hmmm, trebuie să recunosc că ai acceptat imediat. Şi nu te-ai comportat ca o văduvă îndureratăă. Ce să îmi închipui?

— Bănuiesc că îmi vei spune oricum.

— Sunt un bărbat care cunoaşte bine femeile, Claire. Există bărbaţi cu care e mai bine să fii prudentă.

— Cei asemenea lui Riggs?

— Da.

— Cei asemenea ţie?

— Exact asemenea mie.

Nu se lăuda. Nu, mai degrabă recunoştea cinstit ce era. Claire nu se aşteptase la o asemenea sinceritate din partea lui.

O privi cu atenţie, iar la un moment dat păru că are un fel de revelaţie.

— Nu ştiu exact ce anume se petrece cu tine, dragă Claire... Eşti văduvă, dar cu toate

astea – hmm, cum să spun – ai o anume prospeţime, chiar inocenţă, care este… revigorantă. Eşti aproape ca o provocare pentru mine.

Claire îşi simţi stomacul în gât.

— Nu sunt singurul care îşi va da seama de asta, continuă el. Pe mine nu mă interesează fetele – da, fetele – care vin prima dată în Londra. Acelea sunt în căutarea unui soţ, spuse el, clătinând din cap. Ai grijă, Claire, ai mare grijă!

Obrajii îi luară foc.

— Sunt sigură că nu eşti un om chiar atât de groaznic.

Râsul lui fu aproape ca o palmă pentru ea.

— Of, draga mea, tinereţea te trădează. În ciuda faptului că eşti văduvă, eşti şi foarte tânără şi proaspăt apărută în cuşca asta cu lei. Ţine cont de tot ce ţi-am spus, altfel te vor mânca de vie.

Zâmbetul de pe faţa lui era de-a dreptul diabolic. Inima lui Claire bătea înnebunită. Avea senzaţia că Gray a intuit faptul că până şi ea însăşi se îndoia de sine.

— Bărbaţii ca Riggs, Claire, spuse el nepăsător, nu vor decât o aventură.

— Şi tu? îndrăzni ea să-l întrebe. Tu vrei mai mult decât o aventură?

Din nou, râsul lui o duru.

— Of, Claire, nu am nimic de ascuns în privinţa reputaţiei mele. Eu sunt cel mai rău dintre bărbaţi. Acum vino încoace. Ţi s-a desfăcut părul.

Nu avu timp să mai protesteze. O răsuci pe călcâie cu spatele la el, vârându-şi degetele în părul ei. Lui Claire îi trecu prin minte cea mai caraghioasă idee. Era la fel de priceput la aranjat părul ca şi servitoarea ei. După ce termină, o răsuci din nou cu faţa spre el. Pulsul lui Claire se acceleră şi mai tare. Era atât de aproape de el…

— De acum încolo, te rog, fără întâlniri nocturne pe furiş, Claire, spuse el cu un rânjet diabolic. N-ai voie decât cu mine.

Capitolul 7

Weekendul în care urma să aibă loc petrecerea organizată la casa de la ţară a ducelui de Braddock se apropia. Dacă ar fi putut să-şi retragă acceptul şi să nu se ducă, aşa ar fi făcut. Carevasăzi- că, el era dispus să aibă o aventură? De ce oare era atât de sigur că va reuşi să o convingă?

Era uns cu toate alifiile. Nu trebuia să-i permită să profite de ea. Începu să enumere în gând motivele pentru care îl dispreţuia atât de tare.

Era arogant.

Batjocoritor.

Impertinent.

Avea senzaţia că o cunoştea, ceea ce o enerva şi mai tare.

În acelaşi timp, îşi dădu seama că, dacă rămânea în Londra, i-ar fi fost din ce în ce mai greu să-l facă să se îndrăgostească de ea. Şi revenea iar la aceeaşi întrebare. Putea să facă asta?

Nu, nu putea să se dea bătută atât de uşor. Trebuia să lupte şi să-l înfrunte în continuare.

Claire mergea cu trăsura lui Penelope, care le trimisese un bilet soţilor Northrup, care într-adevăr de-abia aşteptau să o revadă. Călătoria presupunea că vor trebui să stea la un han. Se prefigura o excursie plăcută în zona rurală. Soarele zburda voios peste câmpuri, iar peisajul era plin de culori vii. Aerul era proaspăt şi răcoritor, nu mirosea nici a cărbune, nici a fum cum se simţea în Londra.

Era minunat… şi se adânci iarăşi în melancolie. Plimbarea aceasta îi aducea aminte de Wildewood. O, cât de mult îi lipsea!

A doua zi la ora prânzului traversară un pod de piatră care trecea peste un pârâu lin, după care intrară chiar pe drumul care ducea direct la casa de la ţară. Intrând pe domeniul

Braddock, ambele femei îşi lipiră nasurile de geam, curioase din cale afară. Lăsară în urmă porţile de fier şi merseră pe un drum mărginit de copaci, printre pajişti vaste şi grădini frumos îngrijite.

— Zici că e castelul unei prinţese din poveşti, spuse Penelope uluită.

Era exact aceeaşi impresie pe care o avea şi Claire.

Conacul avea două aripi imense, ce se întindeau de-o parte şi de alta a intrării. De îndată ce coborâră din trăsură fură împresurate de mai mulţi servitori, care le ajutară cu bagajele. În foaierul din care urcau două scări, câte una pentru fiecare aripă, le aştepta chiar ducele.

După ce fu condusă în camera ei, Claire dormi puţin. Apoi se trezi şi fu martoră la sosirea altor invitaţi. Ieşi împreună cu ducele şi cu unii dintre invitaţi să servească ceaiul în grădină. O, cât de adevărat era că şi farmecul lui Clive făcea furori! Reputaţia lui era cel puţin la fel de odioasă ca a lui Gray.

Gray însă nu se vedea nicăieri.

Festivitatea de deschidere fu un bal mascat. Claire îşi găsi un loc într-o margine a ringului de dans, de unde putea admira în voie costumele. Toată lumea, inclusiv ea, purta măşti. ÎI recunoscu după forma capului pe

Lord Davies, care se ascundea în spatele unei măşti de soldat roman. Un alt invitat era costumat în bufon.

Gray tot nu îşi făcuse apariţia.

Ea alesese să se costumeze în ţigancă, aşa că hainele ei erau viu colorate. Bluza avea mâneci bufante şi îi dezgoleau umerii, iar fusta violetă era lungă şi vaporoasă. În jurul taliei îşi legase o eşarfă galbenă. Părul şi-l lăsase desfăcut, dar îşi prinsese o panglică frumoasă, care să i-l ţină dat pe spate, iar pe deasupra îşi aranjase un batic cu model.

Muzicienii începură să cânte câteva melodii vesele şi antrenante. Claire începu să se înveselească şi să danseze pe loc. Cineva îi aduse un pahar de şampanie, apoi încă unul. Un pirat o prinse de talie şi o trase spre ring.

Râse şi făcu o piruetă. Un alt bărbat o invită la dans, dar se scuză că o dor picioarele.

— Văd că vă place şampania, îi spuse cineva. Vreţi să vă mai aduc un pahar?

— Vă rog! răspunse ea, răzând puţin cam zgomotos.

— Vă voi îndeplini toate dorinţele, madame Ţigancă, auzi ea şi imediat se trezi cu un pahar în mână. Beţi-l şi haideţi să dansaţi cu mine.

Debarasată de orice inhibiţie, Claire dădu, râzând, paharul peste cap. Noul ei partener o

conduse pe ring, unde începură să danseze.

Bărbatul o ţinea strâns de talie. Claire îi remarcă pieptul puternic şi picioarele musculoase. Parfumul lui îi îmbătă nările. Prinsă în această stare euforică, îşi dădu capul pe spate. Îi plăcea la nebunie faptul că se simţea atât de mică în braţele unui mascul viguros.

Capul începu să i se învârtă. Era din cauza şampaniei. Se obişnuise cu sindrofiile micuţe date de vecinii ei de la ţară, nu cu balurile acestea somptuoase. Acum însă se simţea ca vrăjită de un descântec ţigănesc. Bărbatul o ridică în braţe şi o răsuci în aer. Îşi lăsă iar capul pe spate, arcuindu-şi gâtul lung şi alb.

Nici măcar nu ştia cu cine dansează. Nici măcar nu-i păsa. Era înconjurată doar de râsete şi voci vesele şi uitase de orice altceva.

— Toţi bărbaţii de aici sunt geloşi pe mine, îi şopti el.

Ideea asta o încântă şi mai mult – într-adevăr, ceilalţi îi priveau invidioşi. O conduse în paşi de dans spre verandă şi nu se opriră decât când ajunseră sub o boltă de viţă-de-vie.

Probabil că mai erau şi alte cupluri ascunse prin separeurile din grădină. Acum însă i se părea că sunt singurii din lume.

Partenerul ei de dans îşi coborî privirea spre ea. Din ochii lui albaştri scăpărară mii de

cristale de gheaţă. Inima îi îngheţă brusc…

Era Gray.

O ştiuse instinctiv… şi fiecare simţ i se trezise la viaţă. O ţinea de talie aproape posesiv, cu degetele încleştate pe spatele ei. Ardea.

— Mă fascinezi. Începu să respire sacadat. M-ai fermecat. Aş vrea să te pot duce departe de toate acestea.

Ochii lui scăpărau. Lui Claire i se păru că citeşte în ei o dorinţă pe cât de tulburătoare, pe atât de înspăimântătoare.

Vocea lui se topise, devenind mătăsoasă. Tot felul de senzaţii o năpădiră, iar pielea îi dogorea. Îşi dădu seama că acum depindea de ea. Trebuia să pară ceva serios. Acum şi aici. Îşi dorise să fie ispitit de ea. Absolut vrăjit de ea. Nu se aşteptase însă să se întâmple aşa. Îl simţea cum freamătă de dor lângă ea, lucru care o înspăimânta. Lumina care răzbătea din casă până la ei îi scotea în evidenţă flacăra aceea din priviri, care părea de-a dreptul sălbatică.

Uită de toate gândurile când se aplecă şi o sărută.

Nu se asemăna deloc cu primul lor sărut. Comparativ cu acest sărut, primul fusese doar o copie ştearsă, iar îmbrăţişarea lui de atunci mai degrabă blândă. Acum era pătimaş.

Feroce şi ferm. Parcă ar fi devorat-o. Parcă i-ar fi simţit gustul din fiecare părticică a corpului ei. Se simţi copleşită. Era ca şi cum ar fi fost…

Posedată.

Îi făcea plăcere că o săruta – o plăcere tainică şi dulceagă. „Of, Dumnezeule!” Inima îi bătea mai să-i sară din piept, iar sufletul îi striga că l-a trădat. Cum era posibil să fie atât de subjugată de însuşi asasinul lui Oliver. Scoase un geamăt de durere, dar reuşi să şi-l suprime la timp. Buzele ei le căutau frenetic pe ale lui. Îi stârnise senzaţii pe care nu le crezuse posibile. Limba lui încerca disperată să-i străpungă buzele, cu o năvălni- cie care o şocă şi o extazie în acelaşi timp. Îşi aminti de seara în care îi spusese cum ar vrea să-şi plimbe limba pe buzele ei şi să le soarbă dulceaţa.

O ghemui şi mai strâns la pieptul lui. Mai jos de pântec simţea o senzaţie stranie, complet necunoscută. Îşi ridică mâinile şi îşi înfipse degetele în umerii lui. Era puternic, fierbinte, tare.

Pământul începu să se învârtă cu ea. Toate sunetele din jur dispărură. O sărută din ce în ce mai pasional. Aruncată în tumultul acesta şi în întuneric, simţi că rămâne fără aer.

Şi cu toate acestea existaseră momente

când fusese absolut convinsă că va reuşi să-l controleze pe deplin.

Ce enormitate!

Ştiuse din clipa în care buzele lui o atinseseră.

Sărutarea lui era de nestăvilit. O cuprinse panica. Cum avea să reacţioneze dacă el nu s-ar fi oprit? Nu-şi făcuse niciun plan pentru astfel de situaţii. Avusese impresia că a cunoscut şi ştie ce înseamnă pasiunea. Dorinţa. Nici măcar noaptea precedentă nu o pregătise pentru aşa ceva. Nu se aşteptase să se simtă aşa. Nu se aşteptase ca el să se simtă aşa.

Buzele lui erau ca nişte mesageri foarte insistenţi care îi transmiteau că vrea mai mult. O trase şi mai aproape, lipind-o de coapsele lui. Îi simţi imediat umflătura din pantaloni împungând-o în burtă.

— Vreau să te revăd, spuse el. Undeva unde nu riscăm să fim întrerupţi. Undeva unde să fim doar noi doi, spuse el, apoi îşi coborî gura pe gâtul ei. Hai să ne întâlnim aici la miezul nopţii.

Claire împietri. Nu mai era în stare să articuleze niciun cuvânt. Mâna lui îi dezveli complet un umăr.

Apoi îi apucă îndrăzneţ un sân în palmă şi o privi adânc în ochi.

Începu să îi mângâie circular sfârcul. O dată. De două ori. Era ca şi cum ar fi atins-o peste tot.

Mintea îi paralizã complet. O invadară mii de senzaţii. Şoc. Panică. Speranţă şi rugăminţi fierbinţi ca, în pofida reputaţiei, Gray să rămână un gentleman.

Şi dorinţă. Of, Doamne, şi câtă dorinţă! În adâncul ei era profund tulburată de faptul că un bărbat o făcea să se simtă în modul acesta.

Îi trase palma la o parte şi îşi întoarse faţa.

— Te rog, spuse ea cu voce tremurată. Te rog, opreşte-te!

Îi dădu drumul încet. Rămase însă cu privirea aţintită la ea, cu ochii aceia care o ardeau. Îşi aranjă bluza la loc şi încercă să se uite în altă parte, doar-doar şi-ar recăpăta stăpânirea de sine mai repede. Încă îi simţea privirea fierbinte în creştetul capului. Obrajii îi ardeau, baticul de pe cap îi căzuse, iar părul îi flutura pe spate. Tremura, dar nu voia ca el să o vadă aşa.

Apoi îi prinse privirea. Deja se simţea o anumită tensiune între ei. Îi ridică panglica de pe jos. În cele din urmă, el fu cel care vorbi primul.

Îşi recăpătase şi zâmbetul acela atât de tulburător.

— Păcat, madame Ţigancă. De abia

aşteptam întâlnirea de la miezul nopţii. O lăsăm pe altă dată? întrebă el după o scurtă pauză.

Claire scrâşni din dinţi. Încă îndrăznea să râdă de ea! Reuşi să se înfurie aşa cum nu se mai înfuriase niciodată.

Dacă asta era ce dorea, o bătălie care pe care, foarte bine, avea să-l înfrângă cu propriile arme.

Gray nu minţise. Vorbise serios când îi spusese că este fascinat de ea.

Pur şi simplu îl fermecase.

Avea ceva, ceva ce încă nu reuşise să definească – ceva care îl intriga şi care îi crease senzaţia că Claire e mai mult decât o simplă fată drăguţă. Ceva care nu se lega. Încă nu ştia să zică ce anume, dar ştia.

O, dar pe cine voia să prostească? se întrebă în zeflemea.

O voia în patul lui.

Şi fie ce-o fi, o va avea. Grayson Sutherland este bărbatul care obţine ce vrea. Dacă îşi propune ceva, atunci cu siguranţă lucrul acela se va întâmpla.

Nu o revăzu pe Claire decât după prânzul oficial de a doua zi.

Mulţi dintre bărbaţii invitaţi se duseseră pe peluză, implicaţi în tot felul de jocuri. Câteva femei se adunaseră la umbra unui cort mare

şi îi priveau, în timp ce îşi beau ceaiul.

Gray se plictisise. Evenimentele de soiul ăsta aveau acest efect asupra lui. Motiv pentru care le evita cât de des putea. Adevărul era că, dacă reuniunea nu ar fi fost organizată de Clive, nici n-ar fi călcat pe-acolo.

Nu gândise întotdeauna aşa. De fapt, gândise exact contrariul. Pe Lily o întâlnise la un astfel de eveniment. Acolo o întâlnise, acolo îi făcuse curte şi tot acolo o şi cucerise.

Chiar aşa, se întrebă el posac, pe cine tot încerca să păcălească? Acum venise pentru încântătoarea Claire Westfield.

Urcă până în vârful dealului, de unde putea spiona în voie chipurile femeilor ascunse parţial de pălăriile de soare.

Claire nu era acolo. Rămase încă câteva minute, apoi se îndreptă spre terasă şi se opri în zona în care se sărutase cu ea noaptea trecută. În aer plutea mireasmă de zambile. Soarele se juca printre nori.

Se întoarse – era aici.

— Doamnă Westfield, îmi pare bine să te revăd. Mă căutai?

— Nu te mai flata atât, milord.

— Mi-ai zdrobit inima.

— Ai aşa ceva? întrebă ea cu dezinvoltură. Eu am auzit altceva.

— Nu trebuie să crezi tot ce auzi, Claire. Să fiu sincer, m-ai surprins.

— Cu ce?

— N-am crezut că o să accepţi invitaţia lui Clive.

— De ce?

— Am crezut că te-am speriat în seara aceea, după ce am fost la teatru.

— De ce să mă sperii, că m-ai sărutat?

— Da, rânji el.

— Nu mă sperii eu aşa de uşor.

— Nu, repetă el, ca pentru sine.

Nu se speria prea uşor. Acum era aproape sigur că minunata doamnă Westfield avea ceva de ascuns. Asta îl contrarie şi mai tare.

— Nu am minţit când am spus că mi-ai zdrobit inima, Claire.

Ridică întrebător din sprâncene.

— Nu reuşesc să-mi scot din minte petrecerea dată de mama mea, când nu m-ai sărutat de ziua mea.

Tresări vag, dar în clipa următoare îşi recăpătă calmul.

— Prea bine atunci. Uite te sărut acum pentru ziua ta.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută rapid pe obraz.

— Gata, mai adăugă ea zâmbind. Iar asta – spuse ea plesnindu-l cu toată puterea peste

acelaşi obraz – este pentru cum m-ai sărutat aseară.

Gray încremeni, nevenindu-i să creadă. Ochii îi scăpărară.

— Nu sărutul a fost important, draga mea Claire. Aş zice că te-ai supărat când ţi-am atins…

Dacă nu ar fi prins-o la timp de încheietura mâinii, l-ar fi plesnit din nou. Acum se înfuriase rău de tot. Orgoliul îi fusese grav rănit. Ce făcea, se juca cu el? Nu meritase palma aceea grea şi se supărase rău. Atât de rău, că ar fi sărutat-o cu sălbăticie chiar acum. Apoi ar fi făcut dragoste cu ea, chiar şi împotriva voinţei ei. Poate că venise momentul ca ea să descopere că nu-şi găsise omul pe care să-l joace pe degete cum voia.

— Te-am jignit, spuse el calm. Nu pot decât să-mi cer cele mai sincere scuze. Mă simt chinuit de remuşcări.

Claire îl privi suspicioasă.

— Dă-mi voie să te răpesc în după-amiaza aceasta, dragă doamnă Westfield. Bărbaţii au plecat la vânătoare, femeile s-au dus să privească păsările. Mai bine vii cu mine. Ne putem plimba cu cabrioleta de-a lungul râului. O să mă comport exemplar.

— Cine, dumneata? Nu singur ai spus că eşti orice altceva numai un gentleman nu?

— Ba da.

Pentru o clipă, avu impresia că o să-l refuze. În cele din urmă, îşi înălţă capul şi îl privi drept în ochi.

— Prea bine, vin. Dar o să am grijă să îţi respecţi promisiunea.

Gray încuviinţă din cap, încă spumegând de furie în sinea lui. Îşi jură că în cel mult două săptămâni avea să o aibă în pat, întinsă pe spate şi cu picioarele strânse în jurul brâului lui, în timp ce se va cufunda din ce în ce mai adânc şi mai repede în ea.

Da, sigur că voia mai mult de un sărut. Mai mult decât o simplă atingere a sânilor ei. Mult mai mult. Şi cu toate astea, o parte din el respingea acest vis şi îl făcea să se dispreţuiască pentru slăbiciunea lui. Această femeie reuşise să-i readucă la viaţă sentimente pe care le crezuse îngropate de mult. Începea să-şi dea seama că dorinţa lui carnală atât de intensă pentru Claire era de-a dreptul exagerată.

Nu voia să simtă şi altceva pentru ea. Asta îl făcea aproape… nesăbuit. Constituia o ameninţare directă la adresa lui. Nu-i plăcea să piardă controlul niciodată. Trebuia să şi-o scoată din minte.

Iar pentru asta trebuia s-o vâre cât mai curând în patul lui.

Capitolul 8

În mod întâmplător, Claire n-ar fi putut oricum să-i însoţească pe ceilalţi în plimbare pentru că nu îşi adusese costumul de călărie. Îşi puse o rochie liliachie care îi sublinia ochii verzi, în timpul mesei de prânz, Gray îi spuse lui Clive că ei doi vor lipsi de la partida de călărie de după-amiază. Claire îi urmări cu atenţie pe cei doi în timp ce vorbeau. Exista o anume degajare între viconte şi duce. Fără să vrea, gândurile tinerei alunecară într-o direcţie nedorită. Ar fi vrut să ştie dacă ducele îl cunoscuse pe Oliver. Se întrebă cu amărăciune dacă ducele ştia că prietenul lui îl ucisese pe Oliver.

De îndată ce plecară la plimbare, Claire îl iscodi pe Gray referitor la prietenia cu ducele.

— Având în vedere că niciunul din noi n-am avut un frate, aş îndrăzni să afirm că ne-am ataşat unul de celălalt pentru a compensa acest fapt, spuse Gray. Ne-am şi întrecut ca adversari. Ne-am cunoscut la un meci de box organizat la Cambridge.

I-am spart nasul, dar dacă îl întrebi pe Clive, o să-ţi spună că el mi l-a spart mie.

Claire îl studie cu atenţie, remarcându-i umflătura de pe septul nazal.

— Aşa tare v-aţi bătut?

— Destul de tare.

— Şi cine a câştigat meciul?

— Păi iar, dacă-l întrebi pe Clive, o să-ţi spună că el. Dacă mă întrebi pe mine, îţi pot spune că mai bine te-ai uita la nasul lui.

Aşadar, vicontele putea fi şi simpatic? Se hotărî că era imposibil. Acum însă voia să afle…

— Ai vreo soră, milord?

— Una singură. E mai mare decât mine şi o cheamă Rosalind. Locuieşte în Scoţia, împreună cu soţul şi cu cei trei copii ai lor, răspunse Gray, aruncându-i o privire. Tu? Fraţi? Surori?

Ar fi vrut atât de tare să-i spună adevărul, să poată plânge şi striga în voie că fratele ei a fost ucis. Că îi pierduse pe toţi cei dragi.

Îşi mută privirea în altă direcţie.

— Nu mai am pe nimeni.

Se afundă iar în melancolie. El măcar avea o familie, se gândi ea cu mâhnire. Avea o mamă, o soră. Ar fi vrut ca lucrurile să fi stat altfel. Pentru ea, familie era sinonim cu fericire. Dragoste. Mulţumire sufletească. Garanţia faptului că orice s-ar fi întâmplat, familia ar fi fost acolo. Acum însă, toate acestea dispăruseră din inima ei.

Şi-ar fi dorit să-şi alunge aceste gânduri din

minte, dar nu putea. Deşi era mai înaltă decât majoritatea oamenilor, totuşi bărbatul de lângă ea i se părea un uriaş. Din când în când, Gray o atingea uşor, ba cu piciorul, ba cu umărul.

Îşi mută din nou privirea, poposind asupra mâinilor lui. Se juca cu degetele pe şold, bătând uşor. Mănuşi nu-şi luase. Avea mâini subţiri şi degete lungi. Dosul palmelor era acoperit de păr negru, care îi sporea şi mai tare aura de masculinitate.

Gray îşi conduse calul pe o potecă ce şerpuia printre copaci. Mai în faţă se zărea o zonă umbrită. În aer plutea parfum de lună mai. Era minunat. Însă ea trebuia să fie cu garda sus permanent.

Cabrioleta se opri lângă un copac imens. În spatele lui se zăreau licăriri de apă curgătoare.

Gray sări iute jos, iar Claire se ridică aproape instant în picioare. Nu voia ca el să o atingă din nou, dar nici nu avea încotro.

Mintea îi ameţi cu repeziciune când el o prinse de talie şi o săltă în aer. O cuprinse panica. O eliberă de îndată ce atinse pământul cu picioarele, dar încă îi simţea mâinile în jurul trupului ei.

— Ce e? Sper că nu eşti genul care să se plângă dacă se murdăreşte un pic de noroi?

Încerca iar să o provoace.

— În niciun caz. Nu uita că sunt o fată de la ţară.

— O, da, mi-am adus aminte de când i-ai spus-o lui Riggs.

Claire se uită urât la el.

— Chiar trebuie să vorbim despre el? Aş prefera să uit acea întâmplare.

— Şi eu.

Pe buzele lui răsări acel zâmbet diabolic. Spre groaza ei, bănuia că Gray tocmai îşi reamintise de ce urmase după acea întâmplare – gura lui caldă pe pielea ei, apoi de felul în care îi atinsese sânii.

— Putem să mâncăm acolo la umbră, spuse el, apoi luă un coş şi o pătură din cabrioletă şi le duse sub un copac.

Reveni la ea, cu un zâmbet diferit pe chip. Claire simţi un nod în stomac. Când zâmbea atât de minunat ca acum părea mai tânăr. Şi atât de frumos că i se tăia respiraţia când îl privea.

Îl urmări cum scoate două nuiele lungi din cabrioletă.

— Sunt curios dacă fata de la ţară ştie să pescuiască, o ches- tionă el.

Ha! O făcuse să zâmbească.

— Vrei să mă înveţi?

— Sigur că da. Sunt un profesor excelent,

spuse el cu o mutră caraghioasă, apoi trecu în spatele ei.

Ce mojic! Se credea mare şi tare…

O cuprinse în braţe şi-i arătă cum se manevrează undiţa. O aruncă în apă, apoi bobină firul; îi mai arătă de încă două ori, fără să se mişte din spatele ei.

— Vreau şi eu să încerc, spuse ea. Crezi că pot să arunc până la bolovanul ăla?

— Nu din prima. Mai ai multe de învăţat până o să reuşeşti să arunci la punct fix, dar poţi să încerci.

Aerele lui de superioritate o ambiţionară şi mai tare. Trase undiţa peste umăr, îşi luă avânt şi o lansă în râu.

Pleosc! Cârligul căzu chiar lângă piatră. Îl scoase din apă şi mai aruncă de încă două ori – nimeri de fiecare dată.

Consternarea de pe chipul lui Gray îi plăcea la nebunie.

— Până la urmă eşti totuşi o femeie plină de secrete…

Dacă ar fi bănuit măcar ce adevăr rostise…

Petrecură următoarea oră lângă râu, încercând să prindă peşte. Când în cele din urmă se plictisiră, Gray nu prinsese nimic, iar Claire patru peşti.

Se aşezară să mănânce – bucate sănătoase… de ţară – brânză, pâine proaspătă

unsă cu unt şi fructe, iar Gray turnă vin în pahare. Claire goli cu repeziciune paharul.

Gray părea uşor surprins.

— Îţi place mâncarea? Vinul e bun?

— Foarte tare. Ţin să te felicit încă o dată pentru vinul ales.

— Bucătarul lui Clive îmi cunoaşte gusturile. L-a nimerit la fix pe cel care-mi place cel mai mult.

Paharul lui Claire era gol; i-l luă şi-l dădu la o parte.

— Claire… începu el.

Dintr-odată, simţurile ei se ascuţiră. Se uită la el cum stătea leneş, rezemat de copac şi cu un genunchi ridicat, de care îşi sprijinea mâna.

— Da?

Privirea lui se îndreptă spre chipul ei.

Continuă să vorbească imperturbabil.

— Ştii ce aş vrea eu, Claire?

„Vreau să te văd din nou. Într-un loc în care nu vom fi întrerupţi. Undeva unde putem fi singuri.”

La naiba, de ce nu putea să-i întoarcă privirea? Şi de ce naiba îi veniseră în minte cuvintele lui de seara trecută? Acum chiar erau singuri. Departe de oricine altcineva.

Îl zări cu coada ochiului cum întinde o mână şi i-o strecoară de-a lungul cefei, un gest

provocator şi posesiv în acelaşi timp. Îi vârî degetul mare sub bărbie şi o forţă să-şi ridice capul spre el. Claire îşi ţinu respiraţia de emoţie, mai ales că îi întrezărise şi licărirea aceea periculoasă din ochi. Pasiunea. Dorinţa.

În momentul următor îşi lipi buzele de ale ei, încercând să i le depărteze. Se încinse brusc şi scoase un mic chiţăit. Atingerea lui o făcea parcă să se topească.

— Deschide gura, spuse el, pe un ton răguşit. Desfă buzele sub ale mele. Da, Claire, aşa.

Îi strecură limba înăuntru şi începu să şi-o plimbe agale de-a lungul dinţilor ei.

O, Doamne, ce mai era şi asta? Inima îi bătea să-i sară din piept. Îi trase rochia jos de pe umeri, dezvelindu-i complet sânii, în secunda următoare căuşul palmelor îi era plin de carnea albă şi moale. Gura lui cobora încet de-a lungul claviculei, în timp ce mâna aceea perfidă îi ridica agale sânul.

CUM? Oftă. Doar nu voia – doar nu voia să-i sărute sfârcul… nu era de ajuns că deja i-l ţinea în palmă?

Gray îşi înălţă capul spre ea. Claire deschise ochii.

Îl descoperi pe Gray cu privirea fixă spre ea.

— De cât timp a murit soţul tău?

Întrebarea o luă total prin surprindere.

— Poftim?

— De cât timp bietul… — se uită cu atenţie la ea – nu-mi mai aduc aminte cum îl chema.

— Jeffery. Jeffery îl chema, spuse Claire primul nume care îi veni în minte.

— Cât timp ziceai că ai fost măritată cu Jeffery?

— N-am zis.

Gray îşi miji ochii.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi, Claire?

Trase aer în piept, apoi pufni îmbufnată.

— A murit de doi ani.

Insistă să o privească fix.

— Şi cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Nu te priveşte.

Gray clătină din cap.

— Mi se pare ciudat că ocoleşti răspunsul la o întrebare atât de simplă. El a fost ultimul bărbat care te-a sărutat?

— Tu eşti ultimul bărbat care m-a sărutat!

O privi în continuare cu mare băgare de seamă.

— Cred că te prefaci că nu înţelegi, Claire. Şi fie eşti incredibil de naivă, fie soţul tău a fost un prost, spuse el, dând din cap neîncrezător. Mai urmează să-mi spui că aţi avut un mariaj cast sau că a plecat la război înainte de consumarea firească a căsătoriei.

Dacă nu şi-ar fi coborât cu repeziciune

privirea, Gray i-ar fi citit fără îndoială expresia de profundă durere de pe chip.

— Nu ai niciun drept să mă întrebi chestiuni care ţin de aspectele intime dintre soţ şi soţie.

Cuvintele îi ieşiseră cu greu din gură; simţea că se sufocă.

— Poate. Dar sunt complet derutat, Claire. Extrem de confuz.

— Şi de ce, mă rog?

— O văduvă ar recunoaşte momentul în care un bărbat este excitat. Tu erai şocată că vreau să-ţi sărut sânii. Ai fost şocată până şi de umflătura pe care ai simţit-o între picioarele mele…

— Ba nu!

— Ba da. Vrei să-ţi mai arăt o dată? întrebă el, apucând-o strâns de mână. Te-am avertizat că mă pricep la femei. De ce nu m-ai crezut? îşi continuă el tirada, fără a-i da timp să şi răspundă.

Şocată? Era şocată că îndrăznise să se gândească la aşa ceva – că vorbise despre aşa ceva!

— Săruţi ca o virgină, Claire. Sunt convins de asta.

— Parcă ziceai că nu-ţi plac virginele.

— Claire… e destul de evident cândofemeie n-are… experienţă.

Obrajii i se înroşiră, parţial de jenă, parţial

de furie. Ar fi vrut să-l ia din nou la palme.

— Chiar trebuie să mă insulţi? Chiar trebuie să mă critici?

— Nu te-am insultat şi nici nu te-am criticat.

— Ba da, îl acuză ea, încercând să pară cât mai demnă. Ce ştie un om ca tine despre loialitate? Despre dragoste? Tu, cel mai mare ticălos din Londra! Ai tu cea mai mică idee despre sentimentele unei femei pentru soţul ei sau ale soţului pentru soţia lui?…

— Sunt destul de familiarizat cu ele.

Claire se înverşună şi mai tare.

— Minţi! Şi cum îţi permiţi să mă faci naivă? Nu sunt chiar aşa de naivă încât să cred că tu…

Gray îşi muşcă buzele.

— Ba să crezi, Claire. Poţi să-mi spui oricum, dar numai mincinos nu.

Claire trase adânc aer în piept. Nu, se gândi ea, era imposibil. Sigur că nu voise să spună că… n-avea cum să fi fost…

Încercă să se tragă departe de el, dar el nu-i dădu drumul. Tensiunea dintre ei creştea alarmant. EI era foarte tensionat. Se schimbase complet la faţă, devenind foarte rece. Privirea îi era nemiloasă.

— Şi asta te şochează? Că am fost căsătorit? Că sunt şi eu văduv? Da, sigur că te şochează. Tu abia m-ai cunoscut, habar n-ai cum eram

odată.

Claire împietrise şi se uita în gol; brusc, Gray se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre cabrioletă.

— Hai, spuse el dintr-odată, e timpul să mergem.

Claire încă mai încerca să se dezmeticească când se urcă în cabrioletă.

Fusese căsătorit. Doamne sfinte, căsătorit.

Tensiunea se amplificase, luând o formă monstruoasă.

— De ce nu mi-ai spus? îngăimă ea la un moment dat.

— Nu am considerat că este o informaţie pe care trebuia să ţi-o dezvălui.

— La fel susţin şi eu despre mariajul meu!

— Atunci propun să ajungem la o înţelegere, spuse el morocănos şi printre dinţi. Hai să închidem acest subiect. Nu vom mai discuta despre mariajul tău.

Tăcură amândoi. Gray era furios pe el însuşi. O tristeţe întunecată îl învăluise. Se enervase cumplit. Nu discuta niciodată cu nimeni despre soţia lui. Persoanele apropiate– mama lui, Clive – ştiau şi îi respectau dorinţa, cel puţin în mare parte. Rareori se întâmpla să-i rostească cineva numele. În timp, se educase ca de fiecare dată când venea vorba despre Lily să-şi alunge în cel mai scurt timp

din minte toate amintirile legate de ea.

Iar acum Claire reuşise să-i aducă aminte din plin de un întreg capitol din viaţa lui pe care ar fi vrut să-l uite. O parte din el aproape o ura pentru asta. Se ura şi pe el pentru asta. Unii oameni îl acuzaseră că n-are inimă. Măcar să nu fi avut! Nu putea niciodată să se gândească la Lily fără să-i crească pulsul. Mâinile îi erau la fel ca şi sufletul, negre şi pătate de sânge. Asta nu avea să se schimbe niciodată. Nu avea să i se şteargă din memorie niciodată.

Nici chinul. Nici durerea.

Şi mai era şi Claire. Reuşise cumva să i se vâre pe sub piele. Era suficient doar să se afle în preajma ei, că imediat avea erecţie; şi încă una dureros de mare.

Dacă ar fi ştiut de la bun început că acesta va fi efectul ei asupra lui, nici nu ar fi băgat-o în seamă. Acum însă, fiecare centimetru de muşchi îi era încordat şi fiecare nerv îi era întins la maximum. Dorinţa carnală pusese stăpânire pe el. O găsea extrem de ispititoare. Îşi imagină că îl dezbracă. Ar fi vrut s-o întindă pe pat. Ar fi vrut să o simtă sub greutatea lui în timp ce el ar fi penetrat-o cât se poate de adânc.

N-avea să o lase în pace până nu obţinea ce dorea de la ea. Şi era mai sigur decât

niciodată că ea avea ceva de ascuns. Era în mod evident legat de mariajul ei.

Nu îi înţelegea deloc reţinerea. Nu avea niciun sens. Îi simţise căldura buzelor. Îi răspunsese la sărut, contrariindu-l cu puritatea lui… fusese aproape inocent.

Se ridicau din ce în ce mai multe întrebări.

Se opri pe treptele albe ale conacului. Făcu stânga-împrejur şi coborî din nou pentru a o conduce în aripa în care era cazată ea.

Claire aproape se împiedică, în disperarea ei de a scăpa de el.

Gray scrâşni din dinţi.

Intrară în casă, iar ea se îndreptă direct spre scări.

Nu coborî la masă.

Bărbaţii se strânseseră să bea ceva şi să fumeze trabucuri. Gray îl luă deoparte pe Clive.

— Unde-i Claire? îl întrebă Gray.

Clive păru surprins.

— Nu se simţea bine. Credea că i s-a făcut rău de la ceva.

Nu era vorba de ceva. Ci de cineva.

— Dar nu ştiai? Parcă plecaserăţi împreună, continuă Clive.

Expresia de pe chipul lui Gray spunea totul.

— Ah… exclamă Clive cu subînţeles.

— Să nu îndrăzneşti să spui ceva! mârâi

Gray.

— Înţeleg. Atunci, probabil că nici nu vrei să ştii că vrea să plece mâine dis de dimineaţă.

„Trişoarea!”

Lui Gray nu-i ardea să stea cu ceilalţi. Se răsuci pe călcâie şi dădu să plece, lăsându-l în ceaţă pe Clive.

— Bănuiesc că Lady Hastings d-abia aşteaptă să-ţi lângă rănile, mai zise Clive.

Cu două săptămâni în urmă nici n-ar fi ezitat. Lady Hastings era expertă în mişcări cu limba şi cu buzele… Acum însă, doar imaginea buzelor ei roşii i se părea suficient de prost-gust cât să nu-i ardă să se ducă la ea.

— Te rog să nu uiţi că am o casă plină de invitaţi, asta dacă nu cumva vrei să le dai un subiect de bârfă, îl atenţionă Clive.

Buzele lui Gray se arcuiră într-un zâmbet cinic, dar nu avea să se descurajeze.

Urcă treptele care duceau în aripa unde erau cazaţi musafirii şi întrebă o slujitoare care era camera lui Claire. Treizeci de secunde mai târziu se afla în dreptul uşii ei. Ciocăni cu hotărâre.

— Am trimis bagajul deja, strigă ea din cameră.

Ciocăni încă o dată, de data asta mai tare.

Uşa se deschise şi în pragul ei se ivi Claire, abătută şi palidă. Parcă şi ochii ei verzi se mai

umbriseră. Se uita într-un fel anume la el... De parcă ar fi văzut un demon. Gray încercă să zâmbească.

— N-ai coborât să mănânci.

— Mâine mă scol devreme, spuse ea repede. Am primit un bilet urgent de la Penelope. A trebuit să-şi scurteze vizita la familia Northrup. Ne întoarcem împreună mâine în Londra.

— Ce potrivire.

— Adică mă faci mincinoasă?

— Când am spus aşa ceva?

— Asta ai vrut să spui! Când m-am întors am găsit biletul, n-ai decât să-l întrebi pe duce!

Gray intră în cameră fără să spună nimic. Claire se dădu un pas în spate, făcând ochii mari de uluire. Era îmbrăcată cu un halat alb de mătase, care îi sublinia puritatea şi inocenţa aceea virginală care îl contrariau şi îl stârneau atât de mult.

— Nu poţi intra aici, Gray.

— Ba uite că am intrat.

— Nu ar trebui să fii aici.

— Mi-ai dat voie să intru, spuse el, închizând prevăzător uşa.

— Gray, nu e momentul...

— Cred că deja mă cunoşti suficient de bine cât să ştii că puţin îmi pasă de momentul potrivit. Şi ţin să-ţi reamintesc că şi ţie la fel.

Înaintă un pas spre ea, iar ea se mai dădu înapoi unul. Nervoasă, îşi umezi inconştient buzele cu limba.

O măsură din cap până în picioare şi rămase mut de admiraţie. Afară răsărise luna, iar lumina se revărsa în cameră peste ea. Dumnezeule, cât de frumoasă era! În păr avea şuviţe aurii. Halatul se revărsa şi se plia molatic pe formele ei, dezvăluindu-i doar tălpile desculţe. Sânii i se conturau perfect şi tresăltau cadenţat în ritmul inimii care îi bătea din ce în ce mai tare.

Simţi din nou dorinţa aceea carnală de nestăvilit pe care nu putea să o controleze, deşi ar fi vrut din răsputeri. Apoi începu să-şi dea seama…

— Ţi-e frică? o întrebă el, mângâindu-i umărul, apoi grumazul. Îşi plimbă degetele până ajunse la vena prin care i se simţea pulsul care parcă o luase razna. Da, îşi răspunse singur, uşor ironic. Of, Claire, mă dezamăgeşti. Te credeam mai puternică.

— Nu mi-e frică de tine.

— Mă pricep la femei, Claire. Te cunosc.

Întunericul îi răpise tot ce avuse mai drag. Începu să pună stăpânire pe el un sentiment de rău augur care nu-i mai dădu pace. S-o ia naiba! S-o ia naiba că-l făcea să se simtă atât de ticălos! S-o ia naiba că o dorea atât de

tare!

— Nu te-am crezut atât de laşă.

— Nu sunt laşă…

O prinse şi o lipi violent de el. Îi strânse coapsele între coapsele lui, obligând-o să-i simtă erecţia. Trebuia să ştie şi ea cât de mult o dorea. Se repezi apoi şi o sărută până simţi că o lasă fără aer.

Era un sărut sălbatic şi extrem de pătimaş. Buzele lui îi înconjuraseră gura, luându-i prizonieră răsuflarea precipitată. Era un sărut plin de erotism şi de îndrăzneală. Îl dorise şi iată că avea parte de el. O sărută prelung şi cu ardoare, până când lui Claire i se înmuiară genunchii şi nu se mai putea ţine pe picioare.

Apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât o dezechilibră.

Claire rămase fixându-l cu privirea, dezgolită, cu gura umedă şi roşie şi tremurând.

— Gata, se răsti el. Acum n-ai decât să fugi, fetiţo. Fugi un- de-oi vrea. Mai ticălos de-atât nu pot fi. Nu mai ai de ce să te temi de mine.

Capitolul 9

Trăsura lui Penelope sosi odată cu venirea zorilor.

Claire tocmai terminase de mâncat. Ducele era gazda perfectă, se trezise special pentru ea. O, şi ce şarmant era! Cu frumuseţea lui misterioasă probabil că atrăsese multe tinere şi zdrobise inimile multor femei.

Claire îşi muşcă buzele. Era întocmai ca prietenul lui, vicontele.

Tocmai când treceau prin foaier se auzi o ciocănitură în uşă. Era Penelope.

Claire îi aruncă o privire fugară, apoi îi ieşi în întâmpinare.

— Pen! strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

Penelope aproape i se prăbuşi în braţe.

Vocea îi tremura.

— Am primit un mesaj ieri, de la unul dintre locotenenţii lui Theo. A fost o bătălie… a durat mult… Theo… O, Dumnezeule, Claire… Theo…

O podidi plânsul şi nu mai putu să vorbească.

Claire o prinse de umeri.

— Draga mea, ce e? Ce s-a întâmplat?

— A fost ucis, Claire, ştiu. Theo e mort! N-au… nu i-au găsit corpul! gemu ea. Iubitul meu Theo… S-a dus… e mort. Ştiu. Ştiu că aşa el Copilaşul meu nu îşi va cunoaşte niciodată tatăl!

Ducele o conduse cu greu în salon şi dădu

poruncă unei servitoare să pregătească un ceai. Claire încercă să o mai liniştească şi o imploră să mănânce ceva înainte să plece, dar fără folos.

În mai puţin de un sfert de oră plecaseră deja.

Trăsura porni pe drumurile de ţară. Claire stătea pe bancheta din faţa lui Penelope, care, epuizată, încerca să moţăie în pofida hurducăielilor.

„Fugi, fetiţo.”

Claire se strânse într-un colţ. Nu mai voia să se gândească deloc la viconte – deşi evenimentele petrecute cu o zi în urmă încă îi erau vii în minte. Sălbăticia cu care o sărutase. Încă îi mai simţea gustul; iar ce urmase după aceea… Mâna lui, atât de caldă pe pieptul ei. Urma gurii lui, atât de fierbinte pe pielea ei. Sfârcurile i se întăriseră în aşteptarea sărutului lui. O, cât de tare îşi bătuse joc de ea. Încercă să-şi gonească toate aceste amintiri. „Nu sunt laşă!”

Ce nesăbuită fusese! Era supărată pe ea însăşi, furioasă că fusese atât de slabă. Nu era de mirare că Gray o simţise cum tremura. Nu se înşelase în privinţa ei. Era o laşă. Ar fi trebuit să redevină stăpână pe situaţie. Ar fi trebuit!

Dar nu trebuia să-i pese că îi călcase

orgoliul în picioare. Era prea important. De fiecare dată când se gândea la Oliver simţea un junghi de cuţit în inimă. Bietul de el murise singur. Nu putea să-şi abandoneze cauza. Nu încă! Trebuia să găsească o cale să-l atragă din nou pe Gray. Nu putea să plece pur şi simplu. Zarurile fuseseră aruncate. Trebuia să găsească o cale de a merge mai departe, indiferent de cât ar fi avut de suferit.

Trebuia să se strecoare din nou în inima lui.

Iar apoi să i-o sfărâme.

De dimineaţă, când Penelope sosise, nu îl văzuse pe Gray. Ducele îi spusese că Gray plecase deja să călărească, iar ea răsu- flase uşurată.

El era laşul.

După ce porniseră la drum, Penelope se liniştise, deşi stătea prevăzător cu batista în poală.

— Îmi pare rău, Claire. Aşa sunt eu, nu mă pot opri din ale mele! Spune-mi despre petrecere? A fost reuşită?

Claire îşi coborî privirea spre mâini.

— A fost distractiv… la început.

Penelope îi aruncă o ocheadă bănuitoare.

Nu voia să-i spună lui Penelope despre secretul pe care i-l divulgase Gray – că fusese căsătorit, iar acum era văduv. N-ar fi putut spune de ce – doar nu-i datora loialitate. Nu

se simţea obligată să nu-i trădeze încrederea şi nici măcar nu i se părea că l-ar fi trădat în vreun fel. Pur şi simplu nu îşi dădea seama de ce nu voia să-i spună.

„Tu abia m-ai cunoscut, habar n-ai de cum eram odată.”

Ce naiba voise să spună?

„Subiectul căsătoriei este închis.”

Nu îi trecuse prin cap că şi el suferise. N-ar fi putut. Iar asta nu era o scuză pentru el. Nimic n-ar fi putut schimba ce îi făcuse ei personal.

Nu, nu putea să-şi abandoneze cauza. Trebuia să se răzbune.

Pen obosi în scurt timp. O durea spatele, aşa că Claire se oferi să i-l maseze. N-ar fi vrut să se grăbească aşa tare, dar Pen insistă să continue drumul, aşa că trebui să se supună.

Se făcuse deja miezul nopţii. Claire aruncă o privire pe geam. Luna era plină, iar la lumina ei Claire zări conturul unei siluete.

Trăsura începu dintr-odată să gonească din ce în ce mai repede. Probabil că acea creatură speriase caii. Într-o secundă, Claire se rostogoli pe podea, lovindu-se la cap. Se ciocni de Penelope, care ţipa groaznic.

Claire constată cu groază că axul dintre trăsură şi harnaşa- ment se rupse. Se

rostogoliră în interior, după care se izbiră violent de un copac cu un zgomot asurzitor. Totul în jurul lor se întunecă brusc.

Îşi veni în simţiri. Capul i se învârtea şi o durea îngrozitor, încercă să se concentreze, lucru care îi luă câteva minute. Zări o siluetă întinsă pe jos – vizitiul.

Îngheţă de spaimă. Pen gemea.

Claire se ridică imediat. Ea fusese aruncată din trăsură, dar Penelope era încă înăuntru.

Frica puse stăpânire pe ea. Reuşi să apuce uşa şi să o smulgă de la locul ei, apoi se târî înăuntru.

Penelope era chircită într-o parte. Încercă să se rostogolească, apoi se crispă de durere. Începu să plângă.

— Claire! O, Claire!

Claire se târî lângă ea.

— Aici sunt. Lasă-mă să mă uit la tine.

Pen plângea şi mai tare şi se ţinea cu o mână de pântec.

Claire împietri de groază. „Nu, se gândi ea. O, nu…”

Gray decisese să se întoarcă şi el în Londra. Îşi luase la revedere de la Clive şi de la restul invitaţilor în aceeaşi dimineaţă, dar mai târziu. Negăsindu-şi astâmpărul, se hotărâse să nu ia trăsura, ci să călărească până în oraş. Mintea îi fugea încontinuu la Claire. Nu se

simţea deloc în apele lui. Trebuia să-şi limpezească gândurile.

Era un călăreţ excelent. Se opri doar să mănânce ceva, apoi porni iar la drum. Deja începea să se întunece. Încetini şi merse la trap. Din nou fu învăluit de amintirea ei. Ce vrăjitoare! Bănuia măcar ce efect avea asupra lui? îl înfuria şi îl fermeca în acelaşi timp.

Nu mai cunoscuse nicio femeie care să îl subjuge în aşa fel de la Lily încoace. Se crispă, aşa cum păţea de fiecare dată când îşi aducea aminte de ea. Inima îi împietri în faţa tuturor umbrelor care îi învăluiră sufletul.

Lily. Claire nu se asemăna deloc cu ea. Lily era blândă şi senină, iar Claire era înflăcărată şi pasională. În prezenţa lui Claire, sufletul şi trupul se umpleau de dorinţă, absolut incontrolabil.

De altfel, Claire nu se asemăna cu nicio femeie cu care mai fusese. Nu era nici pe departe sofisticată. Era prea tânără ca să fie văduvă… prea tânără ca să fie văduvă.

Gândul ăsta enervant nu-i dădea pace. Măritată un an, soţul mort de doi, aşa îi zisese.

Scrâşni din dinţi. Aveau să se mai întâlnească, urma să aibă el grijă de asta.

Se opri brusc. Ce mai fusese şi asta? Un strigăt? Trase hăţurile şi porni în galop. „Ce

naiba?”

Din nou, acelaşi strigăt. Era clar că cineva ţipa după ajutor, dar de data asta mult mai lipsit de vlagă.

Sări peste un obstacol. Pământul jilav era plin de şanţuri. Ceva se întâmplase. Urma era proaspătă. Zări în cele din urmă trăsura răsturnată şi lipită de un copac, apoi o siluetă care striga şi dădea agitată din mâini.

Era Claire. Inima îi bătu cu putere.

Se prăbuşi în braţele lui.

— Eşti rănită, spuse el, mângâind-o pe cap, moment în care zări umflătura vânătă de pe fruntea ei. Stai…

— Nu, lasă-mă pe mine. Pen însă… suspină şi arătă spre trăsură.

Gray se uită în jur. Penelope era trântită într-o parte şi gemea.

— O să fac un foc, Claire, apoi pornesc după ajutoare. O să fie bine…

— Nu, Gray, să nu pleci! ţipă disperată Claire. Pen o să nască.

În acel moment, Claire îşi dădu seama că Gray era singurul pe care se putea baza în aceste momente. Braţele lui erau atât de puternice, atingerea degetelor lui subţiri aproape tandră. Tânjea să îl ia în braţe. Expresia extrem de îngrijorată de pe chipul lui îi făcu inima să tresalte.

Vizitiul zăcea în continuare pe pământ. Gray se duse să verifice – era mort.

Claire începu să scotocească prin bagaj până îşi găsi pelerina, pe care o aşează peste Penelope. Făcu sul o rochie şi i-o puse drept pernă sub cap.

Gray o privi întrebător.

— Ştii ce-i de făcut?

Claire ezită.

— Oarecum.

Gray se posomori.

— Păi… trebuie să o ajutăm cumva să nască, ce zici?

Chipul lui Penelope era brăzdat de lacrimi, dar încercă să zâmbească.

— Să nu uitaţi că-s şi eu pe aici, pot să vă ajut şi eu. Sigur o să ne descurcăm toţi trei.

Dintr-un motiv inexplicabil, Claire se simţea încurajată de prezenţa lui Gray.

— Nu s-a simţit bine toată ziua, îi spuse ea. Imediat cum am plecat a început să o doară spatele.

— Nu credeam că e din pricina copilului. E prea devreme, suspină Penelope. E prea devreme să nasc acum, Claire.

Claire scutură din cap.

— O, Pen, e un copil curajos, încercă ea să glumească. Un luptător, întocmai ca mama şi ca tatăl lui.

În compartimentul strâmt al trăsurii nu încăpeau toţi trei. Penelope îşi sprijini spatele de o pernă. Claire se strecură înăuntru şi îngenunche lângă ea.

Penelope îi luă mâna şi i-o aşeză pe burtă.

— Uite, se mişcă din nou. Claire îi simţi pântecul încordindu-se. Se contractă din ce în ce mai des, mai spuse Penelope, închizând ochii.

Claire dădu din cap.

— Eşti foarte curajoasă, Pen. Te descurci de minune.

Zâmbetul lui Penelope se transformă într-o grimasă.

Gray încercă să facă focul şi căută prin bagaje ceva din care ar fi putut improviza nişte cârpe curate.

Contracţiile erau din ce în ce mai dese. Penelope respira din ce în ce mai sacadat… of, fiecare clipă părea că nu se mai termină.

Claire îl privi neajutorată pe Gray. Se temea să-şi exprime îngrijorarea; nu voia să-şi alarmeze şi mai mult prietena.

Făcu schimb de locuri cu Gray. Acum ea era la picioarele lui Penelope, iar Gray ghemuit lângă ea. Rochia îi era ridicată peste genunchi, dar fără să-i dezgolească părţile intime în faţa lui Gray. Plângea. Claire nu ştia cum ar fi putut s-o ajute.

Gray îi tampona fruntea de sudoare cu o batistă. Penelope se străduia să îndure cu stoicism durerea, dar puterile o părăseau. Era cu moralul la pământ. Încerca să reziste în faţa durerii ţinându-şi respiraţia.

— Nu, respiră! o imploră Claire. Trebuie să respiri, Pen!

Slăbită, Pen se ridică într-un cot. Avu încă o contracţie puternică şi se prăbuşi la loc sfârşită, ca şi cum i-ar fi smuls şi ultima brumă de energie.

— Nu mai pot, spuse ea printre suspine, epuizată. Nu mai pot.

Claire căzuse şi ea pradă disperării. Poate că nu făcuse bine că insistase ca Gray să rămână cu ele. Până acum poate s-ar fi întors cu ajutoare.

Scoase un ţipăt brusc.

— O, Pen, îl văd! Se vede copilul! E roşcat, exact ca Theo.

Penelope încercă să se ridice într-o rână, dar fără succes.

Se prăbuşi la loc cu faţa leoarcă de transpiraţie.

— Ajutaţi-mă, îi imploră ea. Ajutaţi-mă!

Gray o apucă de mâna cu care se ţinea de pântec. Cealaltă mână şi-o petrecu pe sub spatele ei şi o ajută să se ridice aproape în capul oaselor. Penelope îşi înfipse unghiile în

carnea lui. Scoase un urlet din toţi răr unchii.

Claire răsuflă uşurată.

— Ai o fetiţă, Pen! O fetiţă frumoasă care seamănă perfect cu Theo!

Îi pasă cu repeziciune bebeluşul lui Gray.

— Ia-o şi ai grijă de ea cât mă ocup eu de Pen!

Tăiară cordonul ombilical, apoi o ajutară să expulzeze placenta. Aproape ţinându-şi respiraţia, Gray curăţă boţul acela de carne cu colţul unei cămăşi curate. Bebeluşul scoase un ţipăt puternic, strângând puternic din ochi. Îl înfăşură în haina lui şi îl privi gânditor.

Amintirile îl năpădiră; imagini din trecut în care ţinea un bebeluş în braţe… Amintiri care îi sfâşiau sufletul.

Capitolul 10

Se crăpase de ziuă când de ei se apropie o diligenţă. Gray ieşi în mijlocul drumului şi îi făcu semn să oprească. Toţi erau epuizaţi. Până se făcuse ora prânzului ajunseră în faţa casei lui

Penelope, care îşi ţinea fericită fiica în braţe. Fetiţa era mică, dar sănătoasă. Dormise în braţele mamei ei aproape tot drumul.

Grove le ajută cu grijă să coboare din trăsură. De îndată ce urcară şi ultima treaptă, uşa de la intrare se deschise brusc.

Surprizele nu se terminaseră pentru Penelope.

— Theo! O, Theo! ţipă ea.

Theodore Grove se grăbi să-şi ia în braţe soţia şi fiica.

— Iubita mea! Tocmai voiam să plec la Northrup după tine.

Penelope se agăţă de gâtul lui.

— Cum e posibil? repeta ea la nesfârşit. Credeam că ai fost ucis. Locotenentul mi-a spus că nu ţi-au putut găsi… trupul.

Theo scutură din cap. Se sprijinea într-un baston, dar în rest părea întreg.

— Îmi pare rău pentru confuzie, spuse el. M-a găsit un fermier şi a avut grijă de mine până când am putut merge din nou pe picioarele mele.

Avea lacrimi în ochi. Îşi strânse şi mai abitir soţia şi bebeluşul în braţe.

— Of, ce bine că te-am găsit, dragostea mea. Eşti lângă mine, spuse el, râzând. Nici nu-mi vine să cred că te ţin în braţe.

Penelope zâmbea fericită.

— Dragostea mea, ţi-o prezint pe fiica ta.

Theo o sărută întâi pe soţia sa, apoi pe fiica lui pe creştet. Era prea emoţionat să mai

poată spune ceva.

— E frumoasă, spuse el în cele din urmă. La fel de frumoasă ca mama ei.

Martoră la această scenă, Claire simţi că i se pune un nod în gât. Cumva, era invidioasă. Înţelese adevărul…

Iar inima i se frânse.

Realitatea era că nu avea să aibă parte niciodată de o dragoste atât de mare ca aceea dintre Penelope şi Theo – şi micuţa lor. Absolut niciodată.

Ei erau în lumea lor – soţ, soţie şi copil; iar ea şi Gray într-o alta.

Theo le spuse ceva servitorilor, care se grăbiră să îi îndeplinească poruncile. Unii fugiră să pregătească baia pentru mamă şi bebeluş, alţii să o ajute să se aşeze pe un şezlong confortabil. Theo se întoarse şi o îmbrăţişă pe Claire din tot sufletul.

— Claire, eşti cea mai bună prietenă a soţiei mele. Dacă mă gândesc mai bine, ai fost ca un înger păzitor. Îţi mulţumesc şi îţi rămân îndatorat pe veci.

Vicontele tocmai se pregătea să se retragă, când Theo se întoarse spre el şi îi întinse mâna.

— Theo, se grăbi Claire să intervină, ţi-l prezint pe vicontele Sutherland. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu ne-ar fi găsit absolut

întâmplător.

— Milord, nu pot exprima în cuvinte recunoştinţa pe care v-o port, spuse Theo, strângându-i cu putere mâna.

Gray nu se simţea prea în largul lui, dar Claire era prea obosită să remarce. După ce Penelope şi bebeluşul se duseră la etaj, trebui să plece şi ea, iar Gray o conduse. Se sprijini de braţul lui cât urcă treptele casei. Păşi peste prag şi oftă. Crezuse că excursia va dura mai mult, aşa că îi dăduse liber lui Rosalie, care o rugase să-i dea voie să-şi viziteze sora care locuia în Kent. Aşadar, era singură.

Îşi lăsă şalul pe spătarul unui scaun, simţindu-se din cale afară de obosită.

Gray o privi cu atenţie.

— Vrei să bei nişte ceai? întrebă el.

— Da, mi-ar prinde tare bine. Stai, mă duc…

Gray o prinse de cot şi o întoarse din drum.

— Stai jos, îi ordonă el. Mă duc eu să-l fac.

— Serios?

Zâmbetul acela diavolesc îi reapăru pe chip.

— Ai putea fi uimită de abilităţile mele casnice, doamnă Westfield.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

Gray zâmbi fără să vrea.

În scurt timp reveni din bucătărie, ţinând o tavă cu două ceşti şi un ceainic decorate cu

un motiv floral. O aşează cu grijă pe masa din mahon de lângă canapea, apoi privi prin cameră.

Claire era întinsă pe canapea…

Adormise.

Rămase pe loc câteva clipe. Era contrariat din nou de învălmăşeala de sentimente din sufletul său.

Îi privi gâtul subţire de culoarea fildeşului, delicat şi fragil. Obrajii îi erau netezi şi mătăsoşi în lumina aceea difuză. Părul îi stătea cam împrăştiat, ceea ce îl făcu să zâmbească. O şuviţă lungă îi atârna peste umăr.

I se strânse stomacul. Se excită iar, simţindu-şi mădularul cum se zbate să scape din strânsoare.

Se întrebă ce părere ar fi avut minunata doamnă dacă şi-ar fi vârât limba în adâncitura aceea delicată de la baza gâtului ei? apoi ar fi lins-o încet, în timp ce i-ar fi simţit zvâcnindu-i pulsul.

Îşi simţi stomacul în gât. Încercă disperat să-şi controleze respiraţia. Cel mai bine era să plece chiar acum, înainte de a ceda ispitei care-i ardea sângele în vine.

Îşi încleştă fălcile şi se aplecă spre ea, apoi o ridică de parcă ar fi fost un fulg. Nu era nici extrem de slabă, nici extrem de slăbită, dar cu

toate acestea foarte uşoară. Urcă la etaj şi merse pe coridor, încercând să-i găsească dormitorul. Se opri în faţa unei camere cu uşă dublă; fără nicio îndoială, acesta era dormitorul ei.

Traversă încăperea şi o lăsă uşor pe pat, apoi căută o lampă. O aprinse şi reveni la Claire. Fără să stea pe gânduri, îi desfăcu butonii de la spate ai rochiei, apoi i-o trase jos de pe umeri.

Cămăşuţa ei era aproape transparentă. Prin ea se desluşea conturul sfârcurilor, perfect rotunde. Îi urmări pieptul tresăltind în ritmul respiraţiei, scoţându-i complet rochia de pe ea. În lumina ştearsă a lămpii, pielea ei avea culoarea mierii, iar obrajii erau pictaţi în nuanţele răsăritului de soare. Genele îi erau lungi şi se răsfrângeau peste obraji.

Claire tresări, dar nu se trezi. Gray continuă să o privească nestingherit. Rămase aşa, contemplând-o în tăcere – nu-şi dădea seama cât timp trecuse. Sângele îi clocotea din ce în ce mai tare prin vene. Dorinţa lui era aproape irezistibilă. Toate instinctele primare îi fură activate, pulsând ritmic.

Se lăsa noaptea. Emoţii întunecate puseseră stăpânire pe el. Încet, de parcă s-ar fi mişcat mecanic – într-adevăr, nu se mai putea controla –, îi desfăcu agrafele din păr. O

mângâie, delectându-se cu şuviţele ei mlădioase.

Claire adormise cu o mână pe pernă. Era ceva vulnerabil în fiinţa ei, iar el rămase impresionat. Buzele îi erau uşor întredeschise, fremătând aproape imperceptibil de fiecare dată când respira.

Simţea că îl dor toate măruntaiele. Dorinţa lui era atât de mare, încât fiecare nerv urla şi tânjea după atingerea ei. Claire nu trebuia să afle niciodată cât de aproape fusese să se urce peste ea, să-i desfacă coapsele cu genunchii şi apoi să o penetreze. Nu putea să nege cât de tare o dorea.

Dar nu făcu nimic.

Nu, nu voia să o aibă aşa, nu acum. Ar fi vrut ca ea să-şi încordeze coapsele în jurul lui, implorând să o posede într-un mod în care numai el ştia cum. Voia să guste din dulceaţa ei.

Îi prinse ceafa în palmă şi îi roti capul spre el. Nu era nimic tandru în dorinţa lui. Se blestemă pentru faptul că dorea să o aibă şi atât. O blestemă şi pe Claire pentru că îl adusese în starea aceasta. O sărută cât de pasional şi fierbinte ştia. Pentru o secundă, Claire nu reacţionă în niciun fel – apoi îşi depărtă buzele într-o căutare febrilă a gurii lui.

Gray tremura din toate încheieturile când se desprinse de ea. Nu plecă, ci se dezbrăcă…

Se vârî lângă ea în pat.

Claire se trezi a doua zi de dimineaţă. O dureau toate membrele, iar mintea îi era înceţoşată. Încetul cu încetul, îşi aduse aminte de ce se petrecuse cu o zi înainte. Accidentul cu trăsura. Teama care pusese stăpânire pe Penelope – copilul, apoi bucuria aceea imensă a revederii cu Theo.

În rest, nu-şi mai aducea aminte nimic clar. Nu se mai simţise niciodată atât de epuizată. Chiar şi Gray…

Mintea îi juca feste. Deschise larg ochii. Îşi dădu seama că era ceva care o apăsa pe mijloc.

Îngheţă.

Gray.

Era aici.

Gray.

În patul ei.

În patul ei.

Scoase un ţipăt înfundat.

Mâna lui, întinsă peste talia ei, se mişcă. Îşi dădu seama că degetele lui îi cuprinseseră şi o coapsă.

Încercă să găsească vorbele potrivite. Dar… ce să-i spună? Nu avea nicio idee. Nu existau cuvinte. Începu să respire greu.

— Şşş! îi şopti Grayânureche. Nu spune nimic. Nu spune… nimic.

Îl tenta iar. Instinctul acela primar îl cuprinse iar. O simţi – şi o văzu – cum se crispează.

Tot sângele îi fugi între picioare. Era rigid ca piatra.

Iar în urechi îi răsunau doar bătăile inimii ei.

Îşi dădu seama că dormise cu ea. Noaptea trecută.

Şi că o sărutase. Din nou.

Părea ceva ireal. Gurile lor erau foarte aproape. Îl privi neputincioasă. Era aproape paralizată de spaimă. Ochii aceia albaştri ca gheaţa îi cercetau fiecare centimetru.

Aerul începu să-i vâjâie pe la urechi. Tensiunea dintre ei îi înlănţuia ca într-o pânză de păianjen.

Apoi îi acoperi gura cu gura lui şi o împresură cu braţele. Trupul ei tresări la fiecare atingere a limbii lui. Îl lăsă să-i exploreze gura în voie; nu avea cum să-l împiedice. Se simţea de parcă nu mai era ea însăşi, ci altcineva pusese stăpânire pe ea.

— Claire, şopti el. Nu te feri. Te doresc, Claire. Lasă-mă să te ating.

Fusese mai mult o rugăminte fierbinte decât un ordin. Nici nu apucă să-şi dea seama când

rămăsese fără cămaşă pe ea. Acum nu mai exista niciun obstacol – nici măcar unul – între ei.

Se juca cu sfârcurile ei. Se cutremură înfiorată. Mintea i se eliberă, iar privirea ei fu din ce în ce mai pierdută.

Gray era dezbrăcat deja. Dormise lângă ea dezbrăcat – gândul acesta o contrarie. O parte din ea era îngrozită. Se simţea ruşinată. Îl văzu în toată splendoarea lui, gol, şi i se tăie respiraţia, apoi se simţi vlăguită. Cu toate acestea, nu se putea uita în altă parte – îl sorbea din priviri.

Îi plăceau umerii lui, arşi de soare. Pieptul îi era lat şi păros, îşi coborî privirea spre muşchii bine croiţi de pe abdomen şi zări peticul acela de cârlionţi negri din care se înălţa triumfătoare bărbăţia lui. Începu să respire şi mai precipitat.

Era conştientă că trebuia să fi fost roşie ca focul în obraji. Aproape fără să vrea, întinse mâinile spre pieptul lui. Îi plăcea la nebunie felul în care părul lui viril o gâdila în vârful degetelor. Degetele îi poposiră pe sfârcurile lui şi îl surprinse respirând din ce în ce mai greu.

Acum era rândul lui. Se repezi brusc şi-şi umplu palmele cu sânii ei. Sfârcurile îi erau întărite şi fierbinţi. Trasă conturul unuia cu

degetul lui mare. Claire avu o senzaţie cum nu mai trăise până atunci. Continuă să o tachineze cu degetul, mişcându-l circular în jurul mamelonului. Chiar în momentul în care credea că nu se poate simţi mai excitată de atât, Gray îşi mută gura în locul mâinii. Îi linse încet vârful sfârcului. Claire se încordă extaziată, apoi i-l prinse bine în gură şi începu să i-l sugă.

Din ce în ce mai tare.

Claire îşi pierduse orice urmă de autocontrol. Nu îşi imaginase niciodată că aşa ceva este posibil.

Nu crezuse vreodată că este posibil să simtă o plăcere atât de mare.

Palma lui începu să-i deseneze un model imaginar pe abdomen. Gura ei se uscă când îi simţi degetele atingându-i triunghiul de păr dintre coapse. Trase aer adânc în piept, apoi rămase nemişcată, dar doar pentru o secundă. Apoi el îşi vârî un deget adânc printre cârlionţii umezi. O atinse uşor, depărtându-i pliurile catifelate, din ce în ce mai îndrăzneţ. Claire se cutremură pe măsură ce degetele lui avansau spre comoara secretă de la capătul micului canal.

— Claire, spuse el printre gemete de plăcere, am aşteptat această clipă din seara în care te-am cunoscut.

Inima ei parcă se opri, era ca şi cum el i-ar fi controlat toate simţurile. Nu mai era suficient să-l sărute. Nu se mai mulţumea doar să-l atingă. Începu să-şi unduiască coapsele în ritmul mâinii lui. Degetul lui mare îi mângâia acum mica ridicătură din mijloc, şi parcă tot corpul îi luă foc. Fiecare nerv din trupul ei tânjea după el. Începu să transpire şi să gâfâie din ce în ce mai sacadat.

Gray se întinse peste ea. Venise clipa. Scoase un geamăt – nu se mai putea abţine prea mult. Îşi vârî genunchii între picioarele ei. Mâinile ei îl prinseseră de umeri. Era întinsă pe spate sub el, desfăcută ca o floare, vulnerabilă. Îşi încordă coapsele. Vârful membrului său ieşi la atac.

Claire nu mai ştia de ea. Tresări, nesigură, şi îşi strânse instinctiv picioarele. O cuprinse panica.

— Lasă-mă înăuntru, Claire, îi şopti aspru Gray. Te rog, iubito, lasă-mă.

O sărută de zeci de ori, până când trupul ei se topi din nou sub dezmierdarea lui.

Plonjă în ea dintr-o singură mişcare hotărâtă. Pentru o fracţiune de secundă fu în extaz, simţind carnea fierbinte învăluindu-i ca într-o capcană mădularul. Îi venea să-şi strige în gura mare izbânda.

Dar doar pentru o fracţiune de secundă.

Apoi, devenind brusc raţional, îşi dădu seama şi descoperirea îl şocă.

Nu, se gândi el, descoperind uluit rezistenţa aceea plăpândă a trupului ei. Nu putea fi posibil. În acea clipă, Claire se răsuci sub el – înfigându-i şi mai adânc unghiile în umerii goi, iar canalul strâmt se deschise brusc în faţa sceptrului lui fierbinte. Apoi ea scoase un ţipăt prelung…

Adevărul ieşise la lumină. Nu mai exista minciună. Nu putea însemna decât un singur lucru.

Dar nu se putu opri. O dorea mult prea mult. Nimic altceva nu mai conta. Iar ei îi plăcea. Îi simţi tremurul; savură şi mai tare bucuria că se afla în interiorul corpului ei fierbinte. Încercă să se tragă înapoi, dar zări imaginea cârlionţilor care se aflau între ei. Şi îl scoase din minţi de plăcere.

Nu se mai putea opri. Era mult prea excitat. Era sălbatic şi instinctual.

Deşi mintea îi ordona să se oprească. Încercă. Încercă, dar nu se putu împotrivi impulsului care îi comanda întreaga fiinţă. Tot trupul lui o dorea. Începu să-şi unduiască şoldurile. Încercă să nu se grăbească, să se mişte încet. Însă nu rezistă prea mult – nu mai putea să se abţină. Corpul îi zvâcni cu putere. O dată. Încă o dată. Cu frenezie. Cu

disperare. Cât mai adânc în ea. Cât mai adânc în carnea aceea mătăsoasă. Îşi dorea – se ruga – să ajungă cât mai repede la punctul culminant. Deja simţea furnicăturile de-a lungul şirei spinării. Pe de altă parte însă, ar fi dorit să nu mai termine niciodată. Claire tresărea şi se zvârcolea de plăcere sub el, excitându-l fără încetare.

În cele din urmă ejaculă. O blestemă pe ea, se blestemă pe sine chiar în acel moment, după care se prăbuşi epuizat peste ea.

Trupul lui Claire încă ardea, camera încă se învârtea cu ea, când Gray se dădu jos din pat. Aruncă o privire spre pat şi îi fu suficient. Cearşaful era pătat de sămânţa lui şi de sânge.

Îşi trase repede pantalonii pe el, apoi se întoarse spre ea.

Între timp, Claire îşi recuperase cămaşa de noapte şi se acoperise cu cearşaful, pe care îl ţinea ca pe un fel de scut împotriva lui. Stătea cu capul plecat. Ar fi avut nevoie de mai mult timp să cugete la importanţa celor abia petrecute.

Gray înjură, aruncând vorbe care o făcură să roşească, stingherită.

— Nu e de mirare că sărutai ca o fecioară. Erai virgină, îi spuse el, pe un ton care suna mai mult a acuzaţie decât a simplă

constatare. O, Dumnezeule, trebuia să-mi fi ascultat... Dar cum? Ce explicaţie ai, pufni el, doamnă Westfield?

Privirea îi alunecă spre inelul pe care îl purta pe mâna dreaptă şi scrâşni din dinţi, apoi o apucă strâns. Claire încercă să-şi elibereze mâna, dar zadarnic; o strânse şi mai tare.

— O, îmi cer scuze. Domnişoară Westfield? Eşti bună să mă lămureşti? spuse el pe un ton care nu prevestea nimic bun.

Claire deschise gura să îi răspundă, apoi o închise la loc. Îl privea fix, îngrozită.

— Cum? N-aud. N-ai nimic de spus?

O lua peste picior. Expresia de pe chipul lui o înspăimânta cumplit, la fel şi tonul lui.

Of, ce crezuse că va obţine, de ce îi cedase şi de ce tocmai lui? Tocmai asasinului fratelui ei. O durea sufletul. Probabil că înnebunise dacă fusese în stare să-şi ofere trupul aşa, pe tavă. Ce făcuse? O, Doamne Dumnezeule, ce făcuse?

— Ce voiai de fapt? Să mă şantajezi? Să mă acuzi că ţi-am furat fecioria? Nu-ţi va merge cu mine! Nu sunt omul pe care să-l poată cineva manevra atât de uşor. Oricum, nu tu. Nici altcineva.

— Poftim? ţipă ea.

Îşi smulse mâna din strânsoarea lui, apoi

sări din pat. Capul i se învârtea. Nu aşa trebuia să se întâmple lucrurile. Îşi imaginase de multe ori momentul în care se vor confrunta – şi îşi vor regla conturile dar de fiecare dată ea stăpânea situaţia. Nu el. Niciodată nu îşi închipuise că avea să fie el.

O privi acuzator.

— Fir-ar să fie, ce naiba se întâmplă? De ce, gesticulă el nervos, de ce toată mascarada asta? Şarada asta fără sens? Nu eşti văduvă…

— Ce observaţie perspicace, milord. Vrei să te felicit?

Dormitorul se răcorise. Lui Claire nu-i păsa că era îmbrăcată doar în cămaşa de noapte. Privirile li se ciocniră, a ei scăpărând scântei, a lui aruncând sclipiri de gheaţă.

Se întinse să o ia de mână, dar Claire se feri.

O privi cu coada ochiului.

— Nu te cheamă Westfield, aşa-i?

— Nu, răspunse ea direct. Mă numesc Claire Ashcroft, adăugă ea, privindu-l intens. Văzând că numele nu-i stârnise nicio reacţie, o cuprinse furia. Nu-ţi spune nimic numele de Ashcroft?

— Nu. De unde naiba să-l ştiu?

Claire făcu ochii mari. Doar nu…

— N-ai auzit bine? Am spus că nu. Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta.

Claire începu să tremure de furie.

— Oliver Ashcroft a fost fratele meu. Fratele meu.

— Mă bucur pentru voi. Mă tem însă că n-am avut de-a face cu niciunul din voi înainte.

Claire nu mai rezistă. Îi trase o palmă răsunătoare şi se pregătea să-i mai tragă una, dar o prinse de încheietură.

— Ba ai avut! spuse ea, simţind un junghi în piept, şi urlă descătuşată la el. Tu l-ai ucis, ticălosule! Mi-ai omorât fratele! Ai ucis atât de mulţi, că nici nu le mai ştii numele?

Gray îi dădu drumul.

— Era fratele tău, repetă el automat. Şi când a avut loc acest eveniment cumplit?

— V-aţi duelat pe Rutgers Field. În mod ironic, azi se fac exact nouă luni. Am aflat că pricina a fost o datorie la jocurile de noroc. De ce a trebuit să-l ucizi? De ce? ţipă ea. Era atât de tânăr! Iar suma era derizorie pentru tine!

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare. Chipul lui Gray se întunecase puţin, dar Claire era prea supărată ca să mai remarce. Mâinile îi erau pătate de sânge – sângele lui Oliver.

Lacrimi amare curgeau pe faţa ei.

— Pleacă, îngăimă ea cu greu. Du-te.

Se întinse spre ea şi o apucă de braţe.

— Claire, pentru numele lui Dumnezeu, Claire…

Se smulse cu brutalitate.

— Ieşi afară! ţipă ea. Ieşi înainte să chem poliţia!

Gray strânse din dinţi şi înjură, apoi îşi înşfăcă haina şi ieşi fără să se uite în urmă.

Claire se prăbuşi pe podea, într-o criză de plâns. Căutase răzbunare.

Nu reuşise decât să se acopere de ruşine.

Ajuns în camera sa, Gray se duse direct spre bar. Îşi turnă un pahar aproape plin de whisky şi îl dădu peste cap.

Apoi îşi mai turnă unul.

Trupul îi ardea.

Se duse la baie, se dezbrăcă, apoi privi în jos.

Mădularul îi era murdar de sânge.

Se spălă întâi pe faţă, apoi la brâu. Se şterse şi lăsă prosopul să cadă pe jos.

Se sprijini de chiuvetă şi rămase cu privirea pironită la propria reflexie din oglindă.

Iisuse, ce făcuse?

Claire avusese dreptate. Era un nenorocit.

Se lăsă pradă celor mai sumbre gânduri. Inima îi zvâcnea cu putere. Îi trecu prin cap că era atât de ticălos încât se simţea trădat de minciunile ei.

Găsi în dulapul de haine panglica pe care o

purtase ea în prima noapte când o cunoscuse.

O luă şi o strânse în pumn. Imediat retrăi clipele de care avusese parte cu scurt timp înainte, când îi penetrase trupul fierbinte, dulce şi catifelat. Şi strâmt. O, cât de strâmt!

Înmărmuri, dar doar pentru o secundă. Dumnezeule, de ce nu îl oprise ea?

Exista totuşi o problemă. Ar fi putut să se oprească?

Îl cuprinse un val de silă faţă de el însuşi. Îşi aminti din nou cum îi pusese Claire mâinile pe umeri. Oare o duruse? Gândul îi sfâşie sufletul. Îşi aduse aminte apoi de cum tremurase în braţele lui. Cum se răsucise sub greutatea lui. O, Doamne, iar el se simţise atât de bine! Era atât de bine înăuntrul ei! Aproape că o simţea şi acum lipită de el.

Raţiunea şi bunul-simţ îl torturau acum. Trebuia să se fi oprit în momentul în care îşi dăduse seama că e fecioară. Ştia că un adevărat gentleman aşa ar fi procedat. El însă nu avea nimic nobil în el. Nu mai avea nimic nobil.

Nu, îi era limpede că nu s-ar fi putut opri nicicum.

Încă un motiv în plus să se dispreţuiască.

Amintirea era destul de vagă, dar parcă el era acel tânăr, fratele ei. Nu îl reţinuse oricum după nume, ci doar după

comportament. Gura i se schimonosi. Da, şi ploua. Îşi aduse aminte că tânărul trăsese mai devreme. Fără să vrea, îşi duse mâna la cicatricea de pe umăr. Ce rost avea însă să-i mai spună lui Claire? îi făcuse suficient rău până acum şi n-avea de gând să mai terfelească şi amintirea fratelui ei.

Se prăbuşi în pat, ascunzându-şi faţa în cearşaf. Nu, nu trebuia să-i spună.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru ea era să uite că s-au cunoscut.

Capitolul 11

Nu mai era nimic de spus. Nimic de făcut. Eşuase lamentabil, îl dezamăgise pe Oliver, îi dezamăgise pe mama şi pe tatăl ei. Nu izbutise nici pe departe să răzbune moartea fratelui ei.

Nu mai era nimic care să o ţină în Londra, aşa că plecă la Wildewood.

Nu putea însă uita evenimentele care se petrecuseră în oraş. Pe el nu putea să şi-l scoată deloc din minte. Pe Gray. Voise să şi-l scoată definitiv din minte, dar în fiecare noapte când închidea ochii, îi simţea gura aceea dulce sărutând-o. Îi simţea mâna pe sâni, cu care parcă ar fi însemnat-o pe viaţă, cu un fier înroşit care spunea că era a lui.

Nu mai era în stare să simtă decât amărăciune. Nu trebuia să se ascundă de adevăr. Îl primise în patul ei. Se predase. Acum nu mai voia decât să uite că s-au cunoscut.

În ciuda tuturor cele petrecute, îi părea bine că revenise acasă. Nu trebuia să se scufunde în autocompătimire. Încercă să îşi ocupe timpul cu rezolvarea treburilor care se iveau la tot pasul în casa lăsată moştenire de tatăl ei.

Era timpul să înceapă o viaţă nouă. Să pornească pe un nou drum.

Toamna fusese roditoare. Administratorul proprietăţii se îngrijise frumos de casă şi de teren. Venise iarna şi zilele erau toate friguroase. Deşi era abia mijlocul lui noiembrie, ninsese.

Într-o zi, rătăcea printre tarabele din piaţă în căutarea unui fular gros de lână.

— Mă scuzaţi, domnişoară.

Se întoarse spre bărbatul din spatele ei. Arăta destul de respectabil şi era la fel de înalt ca şi ea.

Se mustră în gând pentru că imediat se gândise la Gray. Gray nici măcar nu semăna cu acest bărbat, în primul rând era mai înalt…

Îşi alungă imediat din minte amintirea lui.

Nu îl recunoscu pe acest bărbat.

— Da, domnule?

Acesta îi zâmbi.

— Cred că m-am rătăcit. Sper că mă puteţi ajuta.

— O să încerc.

— Excelent. Vreau să ajung pe Walnut Lane.

— Sigur. E chiar acolo, după biserică. Dar este o stradă destul de lungă şi cu o singură proprietate. Casa e pustie, parcă aşa ştiam.

— Nu mai e. Adică nu pentru mult timp. Am cumpărat-o acum ceva vreme şi am uitat cum se ajunge acolo.

— Păi se pare că suntem vecini. Eu locuiesc la Wildewood, în partea sudică a proprietăţii dumneavoastră.

— Sunt încântat de cunoştinţă. Mă numesc Lawrence Town- send, spuse el, scoţându-şi mănuşa şi întinzându-i mâna.

Claire îi strânse mâna.

— Claire Ashcroft.

— Poate o să ne mai întâlnim.

— Poate, zâmbi ea uşor.

— La revedere, domnişoară Ashcroft. O, mă scuzaţi. Domnişoară sau doamnă?

— Domnişoară, spuse ea, făcând o plecăciune. La revedere, domnule Townsend.

Săptămâna următoare se întâlniră din nou, tot în târg.

El o zări primul.

— Domnişoara Ashcroft! o strigă el.

— Domnule Townsend. V-aţi mutat în casa cea nouă?

— Da.

Se revăzură şi o săptămână mai târziu.

Tot el fu cel care o strigă.

— Domnişoară Ashcroft!

— Domnule Townsend. Ce mai faceţi?

— Foarte bine. Dar aş vrea să vă rog ceva.

— O! exclamă ea, neştiind cum ar fi trebuit să reacţioneze.

— Numele meu este Lawrence. Mi-ar face plăcere dacă mi-aţi spune pe nume.

— Prea bine. Atunci poţi să-mi spui Claire.

— Îmi pare bine să te revăd, Claire.

— Şi mie.

— Sper că nu o să crezi că sunt prea îndrăzneţ, Claire, dar aş vrea să-ţi mărturisesc ceva.

— Da? întrebă ea, circumspectă.

— Speram să ne întâlnim la târg, de aceea am venit.

Claire surâse.

— De ce?

— Aş fi vrut să te invit să bem un ceai împreună în după-amia- za aceasta.

— Domnule… ezită Claire.

— Lawrence. Te rog să-mi spui pe nume, zise el, sesizându-i şovăiala. Dar dacă preferi,

am putea bea un ceai chiar acum.

Era altceva dacă mergeau într-un local şi nu în casa vreunuia dintre ei.

— Atunci, sunt de acord.

Găsiră un han, iar Claire se aşează la fereastră. Cârciumăreasa le aduse ceai şi biscuiţi.

Claire suflă în ceaiul fierbinte.

— Şi cum îţi place casa cea nouă?

— Îmi place. Acum tocmai caut să angajez personal.

— Ce te-a adus aici, Lawrence?

— Toată viaţa am trăit în Midiands. Sunt văduv. Soţia mea a murit acum câţiva ani.

Văduv. Văduvă. Claire se încordă. Mintea îi fugi instantaneu la Gray.

— Am doi fii care acum sunt la casele lor. Oricât de mult i-aş iubi, am considerat că a venit vremea să-i las să-şi vadă fiecare de viaţa lui şi m-am mutat.

Mutat. Părea simplu. În realitate nu era, descoperise şi ea pe propria piele.

Cu începutul lui de chelie şi cu zâmbetul mereu pe buze, Claire îl găsi o companie plăcută. Începură să se întâlnească de câteva ori pe săptămână la un ceai, ca doi oameni care-şi ţin de urât unul altuia. Uneori o făcea să râdă, deşi nu crezuse că se va mai simţi vreodată bine în compania unui bărbat. Îi

povesti despre Penelope, dar nu suflă nicio vorbă despre Oliver.

Şi nici despre Gray.

În decembrie primi o scrisoare de la Penelope.

Fixaseră data pentru botezul micuţei Merriweather. Penelope îi scrisese că fetiţa de-abia aştepta să-şi cunoască viitoarea naşă.

Claire n-ar fi vrut să se mai întoarcă vreodată în Londra– oraşul în care pătimise atâtea –, dar abia aştepta să-şi revadă prietenii şi pe fetiţa lor.

În rest, refuză să se mai gândească şi la altceva.

Se întâlni cu Lawrence chiar când se pregătea să plece din Wildewood. Îi luă ambele mâini, înainte să apuce să se urce în trăsură.

— Să te întorci repede, draga mea Claire.

— Aşa o să fac, răspunse ea.

Fără să-i dea drumul, se întinse spre ea şi o sărută pe gură.

Un sărut plin de blândeţe, mai degrabă din prietenie. Claire însă nu se putu stăpâni să nu se gândească la…

Sărutul lui Lawrence nu se putea compara cu cel al lui Gray.

Familia reunită Grove era mai fericită ca niciodată. Theo era un tată extraordinar, iar

Penelope o mamă şi o gospodină perfectă. Un singur lucru îi umbrea fericirea. De fapt, erau două…

Şi ambele aveau legătură cu Claire.

Claire se mutase brusc din casa închiriată în Londra, revenind la Wildewood. Bineînţeles că între timp îşi scriseseră. Penelope o cunoştea însă mult prea bine ca să nu-şi dea seama că lipsea ceva din viaţa prietenei ei.

Theo nu fusese deloc încântat când aflase că Penelope o ajutase să se răzbune. Ambele îşi riscaseră reputaţia. Theo era convins că ar fi putut foarte uşor să-l mânie pe viconte, deşi fusese mai degrabă surprins când acesta se interesase de soarta lor, întrebase de starea de sănătate a fiecărui membru al familiei lor – şi chiar trimisese drept cadou o cutiuţă muzicală pentru micuţa Merriweather.

Surprins şi mulţumit.

Pen şi Theo hotărâseră cu mult înainte că o vor pe Claire drept naşă.

— De multe ori se întâmplă ca doar mama să aleagă naşa pentru copilul ei, îi spusese Penelope lui Theo.

Pentru că Theo fusese plecat o perioadă destul de îndelungată în peninsulă, nu avuseseră timp să se gândească şi la un naş. Căzuseră însă de acord ca Theo să decidă.

De îndată ce îşi îmbrăţişase soţia şi copilul,

pentru Theo fusese clar pe cine vrea naş. În acest scop îl invitase într-o seară la cină pe Lord Sutherland. Penelope fusese de părere că vicontele va refuza politicos.

Se înşelase.

Fusese o cină încântătoare. Manierele vicontelui erau desăvârşite, poate un pic cam reţinute, în opinia lui Penelope.

Îi scrisese lui Claire să o întrebe dacă nu cumva vicontele o contactase între timp. Răspunsul ei fusese extrem de scurt – „Nu am auzit nimic şi nici nu vreau să aud”.

Oare şi vicontele gândea la fel? De fapt, trebuia să recunoască că nici nu se aşteptase ca vicontele să o mai caute pe Claire.

După un pahar de vin, Theo îşi făcuse curaj şi îl întrebase.

— Milord, mi-aţi face o onoare deosebită dacă aţi accepta să îi fiţi naş lui Merryweather a noastră.

Vicontele rămăsese extrem de surprins.

— Dacă nu eraţi dumneavoastră, continuase încet Theo, soţia şi fiica mea nu ar mai fi fost astăzi aici. N-aş putea să vă mulţumesc niciodată îndeajuns pentru asta. Ne-am considera extrem de onoraţi dacă aţi accepta.

Vicontele se întorsese spre Penelope.

— Şi dumneavoastră, doamnă Grove? Asta vă doriţi şi dumneavoastră?

— Da, răspunsese Penelope precaută.

Theo o luase de mână.

— Deci acceptaţi?

— Accept. Pot să vă întreb cine va fi naşă? se interesase el după o scurtă pauză.

— Claire Ashcroft, răspunsese Penelope.

O altă pauză.

— Dar domnişoara Ashcroft este la curent cu persoana pe care aţi ales-o drept naş?

Penelope îl ţintuise cu privirea, încercând să-i citească ceva pe chip.

— Încă nu, răspunsese ea semeaţă.

Vicontele nu mai spusese nimic.

— Am fi dorit ca botezul să se ţină peste două săptămâni, duminică. Vă convine, milord?

Claire ajunse la reşedinţa familiei Grove odată cu venirea serii. Intenţiona să rămână doar câteva zile. Penelope se mâhnise că avea să stea atât de puţin, dar îi înţelegea motivele.

Claire nu îi spusese că făcuse dragoste – ce cuvinte ciudate– cu Gray. Pasiune. Dorinţă. Adevărul era că între ei nu existase niciun fel de dragoste.

Penelope ceru unei servitoare să le aducă ceaiul în salon. Peste câteva minute, în încăpere îşi făcu apariţia Merriweather, însoţită de bona ei. Penelope o luă în braţe şi

o dezmierdă blând.

— Spune-mi, Claire, ai mai văzut vreodată aşa minunăţie? o întrebă ea, strângând-o mândră la piept.

— Pe cuvântul meu, Pen, seamănă leit cu Theo!

Penelope izbucni în râs şi îşi mângâie fiica pe capul acoperit cu o boneţică, de sub care ieşeau câţiva pufişori răzleţi de păr roşcovan.

— Are aceeaşi culoare de păr ca el!

— Aşa el Dar la nas cred că seamănă cu mine, declară Penelo pe. Şi la bărbie, adăugă ea.

Claire chicoti.

— O, da, sigur că da.

— Până la urmă o să-i zicem Merry. Merriweather e cam lung.

— Ei bine, micuţă Merry, spuse Claire cu toată seriozitatea, sunt mai mult decât încântată să te revăd.

De parcă i-ar fi priceput vorbele, copilul îşi ridică un pumni- şor şi deschise un ochi.

— Uită-te la ea! Te place! Şi zâmbeşte la tine!

Claire râse şi îi scutură cu gingăşie mânuţa, ca şi cum ar fi făcut oficial cunoştinţă.

Micuţa îi înşfăcă degetul şi nu-i mai dădu drumul.

— Vezi ce forţă are? râse fericită Penelope.

Şi n-are decât două luni!

— Chiar că e puternică! Claire îşi ridică privirea spre Penelope. Creşte bine?

— Da, din fericire. Doctorul se miră de fiecare dată. E un miracol, zâmbi ea. Claire, ia-o şi tu în braţe!

— O, o! Dar e atât de mică. Mi-e frică!

— Ei aş! Nu fi caraghioasă! spuse Penelope, aşezându-i copilul în braţe.

O luă şi o puse peste antebraţ. O, Doamne, ce bine era să ţină un copil în braţe – un gest atât de natural! Preţ de o secundă se văzu ţinându-şi propriul copil în braţe, şoptindu-i vorbe drăgăstoase la urechiuşe şi umplându-şi sufletul de parfumul lui.

Dar nu avea să se bucure niciodată de aşa ceva.

Nu trebuia să-şi facă iluzii, n-avea niciun rost. Nici să se mărite nu mai putea. Nu avea să se căsătorească niciodată şi nici nu va avea copii niciodată.

Niciun bărbat n-ar lua de nevastă o femeie care nu mai este fecioară.

Nu va putea niciodată să simtă ce înseamnă să-ţi ţii propriul copil în braţe. Durerea îi paralizează sufletul. Îşi propuse să nu se mai gândească niciodată la aşa ceva. Ar fi făcut cea mai mare prostie continuând să spere. O prostie imensă.

Bona veni şi luă copilul. Claire îşi termină ceaiul, dar nu mân- că decât jumătate din ce avea pe farfurie. Stomacul îi juca feste.

— Penelope, să nu te superi pe mine, dar aş vrea să mă odihnesc puţin.

— Pari cam obosită, draga mea. Vrei să serveşti cina în cameră?

— Da, ar fi mai bine, îi zâmbi ea, mulţumindu-i din priviri. A fost o zi lungă. Nu-i ciudat cât de obosit poate să se simtă cineva care n-a făcut nimic?

— Ba da, râse Penelope.

În dimineaţa următoare, în familia Grove era agitaţie mare. Botezul fusese programat la scurt timp după prânz, după care urma o masă festivă organizată în casă.

Urcată în trăsură, Penelope îşi aranjă câteva şuviţe rebele de pe frunte. Theo rânjea de dimineaţă într-una. Merry era veselă. Pe cap avea o boneţică. Veşmântul de botez era confecţionat din satin şi dantelă. Îmbrăcată toată în alb, arăta ca un îngeraş. După ce intră în biserică, ridică iar pumnişorul şi căscă, ca şi cum nu i-ar fi păsat de toată zarva din jurul ei.

Claire mergea în spatele lui Theo şi al lui Penelope. O, Doamne, cu toată tevatura de dinainte de plecare, nu apucase să mai întrebe cine era naş. Nu ştia decât că aveau

să se întâlnească toţi la biserică.

Reverendul se afla în faţa cristelniţei; lângă el se mai afla cineva.

Bărbatul întoarse încet capul să vadă dacă au sosit. Claire avu o senzaţie ciudată; apoi simţi doar panică.

„Nu, se rugă ea fierbinte în gând, nu…”

Era Gray.

Capitolul 12

Nici nu mai ştia cum a ajuns şi ea lângă baptisteriu. Se simţea răvăşită de furie. Penelope, cu Merry în braţe, şi Theo se duseră lângă cristelniţă. Penelope nu îndrăznea să-şi ridice privirea spre ea. Ştia foarte bine că o supărase. Şi dacă i-ar fi spus că Gray era naşul, ce-ar fi putut să facă? Să refuze? Cu siguranţă că aşa ar fi vrut! Penelope era însă prietena ei iubită. N-ar fi putut să o refuze niciodată, indiferent ce i-ar fi cerut.

Oricum nu mai conta. Acum totul depindea de ea. Trebuia să se străduiască să iasă basma curată.

Genunchii îi tremurau. La un moment dat avu senzaţia că se va prăbuşi. Trebuia să rămână demnă. Trebuia să… ah, degetele lui Gray pătrunzându-i în carne.

Apoi trebui să se apropie de Gray şi să spună textul care îi confirma statutul de naşă. Reuşi să vorbească cât se poate de natural.

Reverendul o binecuvântă încă o dată pe Merry – gata, se terminase. Toată lumea se îmbrăţişa cu toată lumea.

Cu excepţia celor doi naşi.

Petrecerea urma să înceapă imediat după terminarea ceremoniei. Claire se urcă în aceeaşi trăsură cu părinţii, iar Penelope i-o dădu pe Merry lui Theo, apoi o prinse de mâini pe Claire.

— Claire, spuse ea, te-am supărat, ştiu. Dacă m-ai fi întrebat cine va fi naş, ţi-aş fi spus. Dar ai uitat şi… n-am vrut să risc să mă refuzi. Noi te iubim. Merry te va iubi şi ea. Mi-am dorit din- totdeauna ca tu să fii naşa primului nostru copil. Avem o mulţime de motive pentru care îţi suntem recunoscători, dar şi lui Gray trebuie să-i mulţumim.

— Poate că Merry n-ar fi fost astăzi aici dacă voi doi nu eraţi atunci cu Penelope, spuse Theo. Tu şi vicontele. Eu şi Penelope am ştiut, chiar de la început aproape, că îl vom ruga să fie naşul lui Merry. Ne-am dorit acest lucru ca o dovadă a recunoştinţei noastre pentru salvarea lor. Iar acum uite, suntem toţi.

Claire o strânse de mână pe Penelope.

— Nu sunt supărată, Pen. Ştii prea bine că nu aş putea să te refuz niciodată.

Petrecerea fu un prilej fericit de întâlnire cu familia şi prietenii. Claire aruncă câteva priviri în direcţia lui Gray. Nu se aşteptase să-l vadă. Nu putea să-l asocieze pe vicontele Sutherland cu noţiuni ca familia şi încrederea. Din dragoste pentru prietena ei, Claire se hotărî să-şi accepte rolul. Din dragoste pentru ea, avea să se comporte civilizat.

Se duse în grădină şi se aşează pe o băncuţă la umbra unui copac. Îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea şi gâtul de transpiraţie. O năpădise un val de căldură şi se simţea uşor ameţită.

Nu observase că fusese urmărită de privirea aceea pătrunzătoare; Gray o zărise ieşind, iar după un moment de ezitare, se hotărâse să se ducă după ea.

Claire se prefăcu extrem de surprinsă.

— Ia te uită! încă mai eşti aici, domnule!

Gray se crispă.

— Chiar nu ştiu ce vrei să spui, răspunse el tăios.

— Vreau să spun că ai venit, ţi-ai îndeplinit obligaţia şi mă aşteptam să pleci de îndată ce se termină ceremonia.

Gray îşi împreună mâinile.

— Să plec unde?

Claire izbucni într-un râs forţat.

— Zău aşa, oriunde doreşte un gentleman ca tine să plece.

— Un gentleman ca mine, repetă el. Şi cam unde ar fi acest oriunde? insistă el cu o voce catifelată.

Claire îşi ridică semeaţă capul.

— O, eu, una, n-am nici cea mai vagă idee.

„Ce vrăjitoare”, îşi spuse Gray.

— Atunci emite o supoziţie.

— Aş prefera să nu! replică ea cu hotărâre.

Gray rămase cu gura întredeschisă. Dumnezeule, cât de frumoasă era! Pulsul începu să i-o ia razna. Simpla ei prezenţă avea acest efect asupra lui. Până şi aroganţa – felul ei de-a fi– îl stârnea. Şi dintr-odată se simţi… plin de viaţă, aşa cum nu mai fusese de câteva săptămâni.

— Hai, Clare, spuse el, dând din cap, având în vedere momentele de intimitate petrecute împreună, cred că putem spune lucrurilor pe nume. Cam ce activităţi crezi tu că aş putea presta în mijlocul zilei?

Tare îi mai plăcea să o zgândărească!

ÎI privi cu curaj.

— Bine, izbucni ea. Nu am nicio îndoială că ai fi preocupat de cele mai desfrânate activităţi de după-amiază, cele la care ai putea participa împreună cu prietenele tale la

fel de desfrânate.

— Activităţile astea desfrânate de după-amiază se deosebesc de cele de dimineaţă?

— De unde să ştiu…

Claire fu întreruptă brusc de râsul lui sarcastic.

— Ia mai gândeşte-te sau vrei să-ţi aduc eu aminte…

Îşi întoarse capul în altă direcţie. Stătea foarte aproape de el.

— Nu, spuse ea cu vocea gâtuită de supărare. Nu este nevoie să-mi reaminteşti. Acum însă te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la petrecere.

Ochii lui licăreau de mulţumire.

Claire trecu încet pe lângă el, dar se opri brusc. Tresări aproape imperceptibil şi îl prinse de mânecă.

— O, Doamne, exclamă Gray. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, hai să încetăm odată cu prostiile astea! Am mai trecut prin asta, aşa că nu-ţi mai merge cu scenele astea teatrale!

Claire tăcu. Genunchii începură să i se înmoaie.

— Claire… Claire! Ce naiba…

O prinse în braţe chiar înainte să se prăbuşească la pământ.

Claire mai apucă să-şi dea seama că o lua în braţe, după care totul se întunecă în jurul ei.

— Mă auzi? o întrebă Gray, încercând să o facă să-şi revină în simţiri.

Claire se forţă să-i arate drumul către camera de la etaj în care fusese găzduită.

I se părea că pluteşte. Îi era greaţă şi avea senzaţia că va vomita în orice moment. Gray o aşeză pe un scaun lângă fereastră şi în acel moment simţi că îi vine să verse.

— Claire! exclamă Gray şi se aplecă spre ea. Ce-i cu tine? întrebă el furios. Nu ştiu ce-ai de gând, Claire, dar dacă încerci să-mi stârneşti cumva compasiunea…

Claire icni.

— Ce? ţipă ea.

— Nu sunt prost. Ţi-a mers o dată, nu şi a doua oară.

ÎI împinse cât acolo. Era atât de mânioasă pe el, încât tremura.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, Grayson Sutherland. Nu mai vreau să te apropii niciodată de mine. Niciodată!

Gray îşi recăpătă sângele rece. Se ridică în picioare, cu faţa schimonosită de furie.

— Deci ne-am înţeles?

— Naiba să te ia! ţipă ea.

Gray făcu o grimasă. Îl luase deja.

Claire îşi reveni repede. După ce ajunse la Wildewood se simţi din nou perfect sănătoasă.

După câteva zile însă, îi fu iarăşi rău.

A doua zi de dimineaţă era din nou pe picioare. Apoi se întâmplă din nou.

Lawrence veni în vizită şi îi aduse pâine proaspăt scoasă din cuptor, făcută de bucătăreasa lui, legume din grădină şi peşte de-abia prins din râu.

Ca un făcut, imaginea peştilor îi aduse aminte de ziua petrecută pe proprietatea ducelui, când ea şi Gray plecaseră să pescuiască. Parcă îl vedea şi acum pe Gray cu câtă aroganţă se oferise să o înveţe să arunce undiţa…

Simţi un junghi în piept. Ce mai râsese de el!

Se vedea zilnic cu Lawrence. Deocamdată nu voia nimic de la ea – nici măcar nu o mai sărutase a doua oară, dar ştia încotro se îndrepta toată atenţia lui.

Îi făcea curte.

Dar nu se putea abţine. O parte din ea ar fi vrut… să fi fost Gray în locul lui Lawrence. Îşi aduse aminte de seara în care fuseseră întâi la teatru, apoi o invitase la el, în încăperea aceea plină de flori. Băuseră vin şi vorbiseră… despre seducţie. Ce-i spusese oare?

„Dumnezeule, murmurase el, am aşteptat acest moment toată ziua.”

Nici măcar nu se obosise să-şi ascundă intenţia. Pe Lawrence n-ar fi putut să şi-l

închipuie recurgând la asemenea metode de seducţie. Lawrence n-ar fi putut să o îmbrăţişeze atât de pasional. Iar despre sărut...

Nu. Nu mai trebuia să se gândească la Gray.

Era conştientă că va veni şi vremea când nu va mai avea de ales.

Într-o zi se întorcea împreună cu Lawrence de la biserică.

— Claire – deja se familiarizaseră suficient cât să-şi vorbească doar pe numele mic bucătăreasa mea pregăteşte cea mai gustoasă budincă Yorkshire din întreg ţinutul. Cred că nu mă înşel câtuşi de puţin. Te invit duminică la masă. Nu-mi place deloc să mănânc singur.

Nici Claire nu se dădea în vânt să stea singură la masă.

Într-o zi protestase când el insistase să o ducă înapoi la Wildewood cu cabrioleta.

— Lawrence, spusese ea în timp ce el o ajutase să coboare din birjă, nu sunt invalidă.

— Vreau să am grijă de tine, Claire. Vreau să ştii că te poţi bizui pe mine, răspunsese el, fără să-şi ia mâinile de pe mijlocul ei. Ştii asta?

Claire înlemnise.

— Ştiu că nu ne cunoaştem de prea mult timp, dar nu mai am răbdare. În sufletul meu ştiu că asta mi-am dorit. Îi luase mâna şi o

întrebase: Vrei să te măriţi cu mine, Claire?

I se pusese un nod în gât. Ştia că trebuie să îi spună adevărul.

— Lawrence, eşti un om foarte, foarte bun şi mă simt bine în compania ta. Am ajuns să îţi preţuiesc prietenia. Dar nu pot să te mint... Lawrence, eu nu te iubesc, spusese ea cu blândeţe.

— Poate că mă vei iubi într-o zi, spusese el. Îţi voi da timp după căsătorie să te obişnuieşti cu mine. Nu îţi voi cere nimic.

Claire îşi muşcase buza.

— Mai e ceva, şoptise ea.

— Indiferent ce ar fi, nu mă voi răzgândi, Claire.

— Poate. Poate că nu. Lawrence, sunt însărcinată.

Nu se gândise la asta când se culcase cu Gray. La început nici nu-i venise să creadă. Pântecul însă începuse să i se mărească din ce în ce mai tare, aşa că nu mai putuse nega realitatea.

Se mirase că Lawrence nu observase. Oricine ar fi privit-o cu atenţie ar fi ghicit.

Fusese prima dată când recunoştea faţă de altcineva.

Purta în pântece copilul lui Gray.

— Ah, spusese Lawrence. Am bănuit că ţi s-a întâmplat ceva rău în trecut. Te accept aşa

cum eşti, Claire. Cred că vom trăi fericiţi mulţi ani înainte, mai ales ca prieteni foarte buni. Îţi voi creşte copilul ca pe propriul meu copil.

Poate că ar trebui să accepte, se gândise ea, în timp ce se chinuia să adoarmă. Măcar pentru a-i oferi copilului ei un tată.

Îi răspunsese a doua zi.

— Îmi eşti drag, Lawrence. O să… mă voi mărita cu tine.

Lawrence se aplecase spre ea şi o sărutase. Fusese un sărut prietenos şi blând, mai lung decât primul. Claire închisese ochii, aşteptând – rugându-se – să simtă ceva mai mult.

Nu simţise nimic. Nici plăcere, nici dezgust. Poate că aşa era cel mai bine.

În scurt timp, începură pregătirile de nuntă.

Capitolul 13

Penelope şi Theo serveau micul dejun în salonaş, când Penelope îşi aduse aminte de ultima scrisoare primită de la Claire.

Draga mea Penelope,

Sper ca rândurile mele să vă găsească pe toţi trei sănătoşi.

Pe aici soarele încă arde cu putere, dar în curând toate frunzele se vor fi scuturat. Zilele sunt mai răcoroase…

Penelope zâmbi, apoi citi în continuare:

Am câteva ştiri care s-ar putea să vă surprindă pe amândoi…

Nu trebuie însă să îţi faci griji pentru mine, iubita mea Penelope.

Penelope făcu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce parcurse următoarele rânduri. „O, nu, nu se poate!”

Scrisoarea se încheia cu următorul paragraf:

Ceremonia va avea loc vineri, ora două, aici, în Wildewood.

Înţelegi şi tu că a trebuit să ne grăbim. Să nu-ţi faci probleme, înţeleg perfect că te-am luat prea din scurt şi nu poţi lăsa totul acasă ca să vii aici, cu atât mai puţin cu micuţa Merry după tine.

Ştiu însă că îmi vei fi alături în suflet.

Prietena ta pe vecie,

Claire

Penelope aşează hârtia pe masă.

Theo băgă imediat de seamă că soţia lui se albise la faţă, aşa că sări în picioare.

— Pen, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Cheamă trăsura! ţipă ea. Grăbeşte-te, Theo! Fiecare minut contează!

— Pen, ce naiba te-a apucat?

Penelope îşi scutură cu putere capul, încercând să se gândească ce era de făcut.

— Claire se mărită. Trebuie să-l găsim pe viconte. Of, Theo, trebuie să ne grăbim!

Era foarte posibil ca prietena ei să se supere pe ea... La fel de posibil era şi ca vicontelui să nici nu-i pese.

Theo se conformă imediat şi plecă să-l caute la casa din Sheffield Square. Nu era acolo. În ciuda orei matinale, îl găsi la clubul White, taman când se ridica de la masa de joc şi se pregătea să se retragă într-un colţ cu amicul lui, ducele de Braddock.

— Hai, vino! îl salutase el pe Theo. Hai cu noi să bem un bran- dy, omule!

Theo îşi dădu seama că bărbaţii băuseră deja un număr suficient de mare de pahare. Refuză.

— Nu, Sutherland, nu pot! Te implor să vii cu mine; i-am făgăduit soţiei mele că te găsesc.

— Soţia dumitale! De ce vrea să mă vadă?

Theo nu-i spuse nimic despre scrisoarea trimisă de Claire. Avea îndoieli că grija cea mare a lui Penelope era doar mariajul lui Claire.

— Am promis că nu mă întorc fără dumneata, spuse Theo, iscodindu-l.

— Hai că m-ai făcut curios, zise Gray, ridicând din sprâncene.

Jumătate de oră mai târziu, cei doi urcau

treptele casei lui
Theo. Penelope era în salon cu Merry în braţe. De îndată ce-i văzu, îi dădu copilul bonei.
— Vă rog să luaţi loc, milord, zise Penelope, arătându-i un scaun. Theo se duse şi se aşeză lângă şemineu. Sper că mă veţi ierta pentru convocarea aceasta neaşteptată, dar am primit nişte veşti de la Claire care cred că v-ar interesa.
— Doamnă Grove, răspunse el cu răceală. Vă înşelaţi. Nu sunt interesat de absolut nimic din ce are de-a face cu Claire.
— Vă înşelaţi, milord, spuse Penelope pe un ton hotărât, punându-şi liniştită palmele în poală. În ciuda hainelor impecabile, vicontele nu arăta bine deloc. „Ce bine!” răsuflă ea uşurată în sine ei.
Gray continuă pe un ton cât se poate de indiferent:
— Dragă doamnă Grove, în afară de faptul că suntem naşii micuţei Merry, eu şi Claire nu mai avem nimic de împărţit. Şi nici n-o să mai avem vreodată.
— Cred că veştile vă vor face să retrageţi aceste cuvinte, spuse ea calmă.
— Mă îndoiesc. Ştiţi, fără nicio îndoială, că ultima noastră întâlnire nu a fost nici pe departe una amiabilă, spuse el, încercând să

nu-şi iasă din fire.

— Dar şi dumneavoastră trebuie să ştiţi că şi eu sunt la curent cu tot ce s-a întâmplat între voi – începând cu moartea lui Oliver… şi cu rolul pe care l-aţi avut în acea poveste… de planul ei de răzbunare. Nu este ceva cu care mă mândresc, dar am ajutat-o.

— Da, spuse el, vădit plictisit de discuţie.

— Nu cred că m-aţi auzit, milord. Ştiu absolut totul despre voi doi.

Gray încuviinţă din cap.

— Ba da, v-am auzit.

— Totul, insistă Penelope a treia oară, apoi îi lăsă câteva momente de gândire. Ar trebui să vă duceţi la ea.

Gray izbucni într-un râs batjocoritor.

— Dacă chiar aţi şti „totul”, atunci aţi şti şi că sunt ultima persoană din lume pe care ar vrea să o vadă.

— Nu aş interveni…

— Chiar vă rog să n-o faceţi…

— Dacă nu aş fi convinsă că este posibil ca prietena mea să nu acţioneze… în interesul ei.

„Sau al dumneavoastră”, adăugă Penelope în gând. Era din ce în ce mai sigură că Claire se va supăra cumplit pe ea.

— Nu mă priveşte.

Lui Penelope îi venea să-l pocnească.

— Deşi nu vreţi să recunoaşteţi, sunteţi un

om bun. Dacă m-aş fi îndoit de acest lucru, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să vă rog să fiţi naşul fetiţei mele. Şi în afară de asta… o, nu-mi permit să vă spun ce aveţi de făcut! Dar repet… ar trebui să vă duceţi la ea.

Vicontele se ridică în picioare să plece.

Penelope trase adânc aer în piept.

— Se mărită, spuse ea dintr-o suflare. Vineri, la ora două.

— Îi doresc tot binele din lume.

— Sunteţi un neghiob, izbucni Penelope. Dacă nu vă duceţi acum, o să regretaţi toată viaţa. Mă auziţi ce vă spun? înţelegeţi ce vă spun? Toată viaţa!

Ochii lui Gray scăpărară de furie.

— Am obligaţii aici, în oraş, spuse el băţos. Poate la un moment dat…

— Nu, se răsti ea. Acum să vă duceţi!

Gray îi aruncă o privire tăioasă.

— Dacă nu vă duceţi acum, o să fie prea târziu, mai spuse ea.

Gray era istovit la culme. Călărise toată noaptea ca să ajungă la Wildewood înainte de ora două. Întrebase un fermier la un moment dat de cum se ajunge la reşedinţa Ashcroft, iar acum se îndrepta direct acolo. Străbătu centrul orăşelului, întrebându-se din nou de ce fusese atât de pornită Penelope. Ar fi trebuit să nu-i pese. De fapt tot nu-i păsa.

Şi atunci de ce gonea spre casa lui Claire? „Trezeşte-te, nero- dule, îşi spuse el, Claire nu te vrea aici.”

îi trecu prin cap să facă iute cale întoarsă la Londra.

Însă ceva nu-i dădea pace. Nu era treaba lui cu cine se mărita Claire. Vocea aceea însă nu-l ierta de loc. „Pe cine vrei tu să păcăleşti?” chicotea ea. Trebuia să recunoască– înnebunea de gelozie când se gândea că Claire ar putea fi cu altcineva. Imaginea ei goală în braţele altuia, sărutându-se şi oferindu-se complet unui alt bărbat îl făcea să o ia razna. Reuşise să o alunge definitiv, dar nu făcuse decât să-şi sporească durerea, care acum era uriaşă.

Penelope se înşelase în privinţa lui. Nu era un om de onoare. Fusese cândva, într-o perioadă de mult apusă. Dacă i-ar fi păsat măcar cât negru sub unghie de Claire, ar fi trebuit să se întoarcă imediat la Londra, să-şi vadă în continuare liniştit de viaţa lui autodistructivă.

Şi totuşi parcă doar un laş ar fi procedat aşa.

Oricum, merita să sufere. Merita să fie pedepsit.

Bisericuţa de piatră avea un perete acoperit complet de iederă, iar în faţa ei se opriseră

deja câteva trăsuri şi o diligenţă. Îşi mână calul spre ele şi descălecă.

Arăta destul de ponosit după lungul drum pe care îl parcursese, nu era deloc în ton cu restul invitaţilor. Trebuia oare să aştepte până la rostirea jurămintelor?

Trebuia.

Clopotul bisericii bătu de două ori.

Intră tiptil în biserică şi rămase în ultima strană. Ceilalţi invitaţi, destul de puţini la număr, erau toţi aşezaţi în rândurile din faţă. Îşi făcu curaj şi aruncă o privire spre altar.

Era adevărat. Claire se căsătorea.

Lângă ea se afla un bărbat cu părul aproape în întregime cărunt. Claire era îmbrăcată cu o rochie mov, iar în mâini ţinea un bucheţel de flori.

Reverendul îi binecuvântă, apoi începu slujba propriu-zisă. Gray nu-şi putea lua ochii de la mireasă; o văzu întorcându-se spre mire. Zâmbea.

O ţintui bine cu o privire lacomă, măsurând-o de sus până jos.

Avu un moment de panică şi sări drept în picioare.

Îi scăpă o înjurătură.

Reverendul îşi întoarse atenţia către el.

— Tinere, te afli în lăcaşul Domnului! Acest bărbat şi această femeie tocmai sunt pe cale

să se unească în sfânta căsătorie…

— Nu, spuse el.

Bărbatul de lângă Claire spuse:

— Domnule! Vă rog frumos să ne lăsaţi să ne rostim jurămintele…

— Nu.

— De ce naiba nu?

— Pentru că o să se mărite cu mine, şuieră Gray. Cu mine se va mărita!

Claire tremura toată. Împietrise. Nici nu se mai ţinea pe picioare. Gray era aici, în Wildewood.

„O să se mărite cu mine.”

Nu. Era imposibil. Sigur nu auzise bine.

Urechile îi vâjâiau. Auzea voci de bărbaţi certându-se. Cuvinte care treceau pe lângă ea, fără să le priceapă sensul.

„Tată.”

„Căsătorie.”

„Copil.”

„Soţie.”

Parcă nu i se întâmpla ei. Cineva o ajută să se aşeze. Atmosfera era supraîncărcată de emoţii.

Speriată, şocată, se blocă. Era prea mult pentru ea. Începu să plângă, repetând la nesfârşit:

— Vreau să plec acasă. Vreau să plec acasă!

Toată lumea se strânsese în lăcaşul de lângă

altar. Gray nu mai scotea nicio vorbă, dar se vedea că este nervos.

Lawrence se aşezase lângă Claire şi îi cuprinsese palmele în mâinile lui. Reverendul ieşi să ia o gură de aer.

Gray rămase de cealaltă parte a încăperii, cu braţele încrucişate pe piept. După modul în care stătea, după expresia lui…

Era evident că nu se grăbea deloc să plece.

— Sunt bine, Lawrence, bolborosi ea. Te rog, lasă-ne să vorbim. E – continuă ea cu o voce stinsă –, e o discuţie care ne priveşte doar pe mine şi pe Gray.

Lawrence încercă să îi dea curaj.

— Eşti sigură?

Claire încuviinţă din cap.

— Mă descurc.

— Foarte bine atunci. Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde mă găseşti, mai spuse el, aruncându-i o privire cruntă lui Gray.

Plecară şi ceilalţi, lăsându-i singuri.

Îşi ridică privirea spre Gray. Îl văzu încordat şi fu din ce în ce mai nesigură de tot.

— De ce ai venit? îşi luă ea inima în dinţi în cele din urmă.

Ochii lui scăpărau scântei mai ceva ca două torţe din iad.

Simţi că i se strânge inima.

— Pen ţi-a spus, nu-i aşa?

— Mi-a spus doar că te măriţi. Nu şi altceva, mormăi el şi o trase în picioare lângă el.

Rotunjimea burţii ieşea foarte puţin în evidenţă, dar pentru că era zveltă, în curând n-avea cum să o mai ascundă de ochii lumii.

Dar Gray observase.

Îi puse mâna pe pântece.

— În câte luni eşti?

Claire simţi un fior pe şira spinării. Cu greu îşi găsi puterea să îi răspundă.

— Nu mi-am dat seama că se vede.

— În câte luni, Claire? se răsti el.

— Patru, răspunse ea într-un final.

— Şi asta vrei, Claire? Să-mi crească alt bărbat copilul?

— Poftim? Adică ce vrei să cred, că te bucuri că sunt însărcinată? îi aruncă ea în faţă. Vrei să cred că ai avea grijă de el ca un tată responsabil? Tu, soţ? Ce, eşti dintr-odată vreun model de moralitate? Ai principii acum? Eşti ultimul om din lume la care m-aş aştepta să facă lucrul potrivit.

— Te îndoieşti de moralitatea mea? îmi pui la îndoială intenţiile?

— Care moralitate? N-ai aşa ceva. Ai dovedit-o din plin când mi-ai ucis fratele! Dacă-ţi închipui că o să mă mărit cu bărbatul care l-a omorât, înseamnă că nu eşti în toate minţile.

Deja o îneca plânsul. Privirea lui îi sfâşia sufletul.

— Este copilul meu, spuse el cu înverşunare. Aşa e?

— Ştii că aşa e, spuse ea cu amărăciune.

— Asta schimbă situaţia, este în joc soarta unui copil.

— Ba nu schimbă nimic! Copilul meu va creşte într-o familie care îl va iubi. Lawrence îi va fi cu adevărat tată!

— Nu mă contrazice, Claire. O să te măriţi cu mine, chiar dacă va trebui să te răpesc pentru asta!

— Nu ai îndrăzni!

Urmă o pauză scurtă şi tensionată.

— Vrei să mă pui la încercare?

O, Doamne! Vorbea serios. Pe toţi sfinţii din ceruri, vorbea serios!

Îl ura pentru că luase această hotărâre.

— Mă duc să văd dacă reverendul mai e prin preajmă, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

Claire înmărmuri.

— Cum…? şopti ea. Acum… vrei să ne căsătorim?

Se întoarse spre ea, aruncându-i privirea aceea ucigătoare.

— Parcă voiai să te măriţi azi. Ei bine, dorinţa îţi va fi îndeplinită.

Îl privi cât putu ea de sfidător.

— Vai, ce mire nerăbdător! Să mă simt flatată, Gray?

Scrâşni din dinţi, dar nu-i răspunse.

Claire ridică trufaşă capul.

— Vreau să vorbesc cu Lawrence.

Nu o mai interesa că se certau în gura mare. Nu o mai interesa nimic, nu voia să-i mai cedeze deloc.

Până la urmă, el dădu aprobator din cap.

— Ţi-l trimit înăuntru.

Şi după ce Lawrence intră în biserică, Claire continuă să arunce priviri furioase spre Gray. Lawrence se opri în prag. Observase şi el atitudinea plină de trufie a lui Claire.

— Vrei să închizi uşa după tine, te rog?

Gray se conformă fără să vrea.

După ce rămase singură cu Lawrence, se întoarse spre el.

— Nu am plănuit aşa ceva, crede-mă. Îmi pare atât de rău…

— El e tatăl copilului tău, aşa-i?

Nu îi divulgase niciodată numele tatălui, iar Lawrence– drăguţ şi bun cum era – nu insistase niciodată să afle.

Încuviinţă din cap.

— Da. Să nu dai vina pe el, Lawrence. Poate că… poate ar fi trebuit să-i spun.

Nu-şi imaginase nici măcar o singură dată că lui Gray i-ar fi păsat. Nici măcar o dată.

— Lawrence, eşti un om bun. Un bărbat şi un prieten de nădejde. Sper ca în timp să mă ierţi.

Îi surâse.

— Deja te-am iertat, Claire. Dar te rog să-mi promiţi ceva.

— Sigur.

Îi strânse mâinile la piept.

— Dacă o să ai nevoie vreodată de ceva, Claire, promite-mi că o să apelezi la mine. Iar eu îţi promit că voi fi mereu aici pentru tine. Mereu.

— Îţi mulţumesc tare mult, Lawrence. Îţi promit, mai spuse ea, strângându-i mâinile.

Un sfert de oră mai târziu, Claire reveni în capelă.

Nu era nici pe departe nunta visurilor ei. „Dar, o contrazise vocea aceea micuţă din mintea ei, nici nunta cu Lawrence n-ar fi fost.”

Nu mai fusese niciodată atât de contrariată. Era palidă, tremura din tot corpul şi rămase absentă pe parcursul ceremoniei. Faţa lui Gray părea mai degrabă o mască pe care nu se putea citi nimic. Nici plăcere, nici furie, nici dezgust. Când îi luase mâinile reci ca gheaţa şi îşi rostise jurământul, Claire nu făcuse decât să se gândească plină de groază la momentul în care trebuiau să se sărute.

Nu se sărutară. La cât de absurd fusese tot ce se întâmplase în această zi, nici nu mai era de mirare. Parcă visa.

Era incredibil. De dimineaţă fusese convinsă că se va căsători cu Lawrence.

Dar se căsătorise cu Gray.

Capitolul 14

Rămaseră încă trei zile la Wildewood. Gray se gândise că, dacă tot era acolo, se putea ocupa de treburile administrative ale casei. O parte din Claire se simţea extrem de rănită de acest lucru – la urma urmei, era casa ei. Gândul că Oliver ar fi trebuit să fie cel care să se ocupe de asta nu-i dădea deloc pace.

Iar acum, cel care se îngrij ea de casă era asasinul proprietarului.

În noaptea nunţii, nervii ei erau întinşi la maximum. Se întreba încontinuu dacă Gray avea să-i ceară să-şi facă datoria de soţie. Îl anunţă că se duce să se culce, fără a sufla o vorbă despre acest subiect delicat. Plecase în dormitor şi pe el îl lăsase în birou. Nu putuse însă să adoarmă – stătuse la pândă, îngrozită de momentul când avea să-i audă paşii pe hol. Adormise în zori.

Gray se culcase în camera de oaspeţi.

Şi noaptea următoare la fel, stătuse ca pe

ghimpi. Gray însă nu veni nici atunci. Se gândi că poate avea s-o lase în pace, având în vedere că oricum era însărcinată.

În a treia zi plecară. Gray o înştiinţă că aveau să meargă la Brightwood, la casa lui din Dorset. Călătoria avea să dureze trei zile. Claire încercă să afle mai multe detalii, dar nu obţinu decât nişte răspunsuri în doi peri. Se înfurie şi mai tare pe el– dacă aşa avea de gând să se poarte, foarte bine. Cu cât vorbeau mai puţin, cu atât mai bine.

În a doua zi a călătoriei se trezi indispusă şi foarte obosită, de parcă ar fi avut rău de mare. Până la prânz îşi dădu seama că nu-i făcea deloc bine să fie hâţânată într-una. Stomacul i se întorcea pe dos. Îl rugă pe vizitiu să oprească.

Gray îi deschise portiera şi îi trase scara. Claire coborî şi trecu ca din puşcă pe lângă el. O luă ameţeala şi se prăbuşi în genunchi.

Se duse într-o tufă şi vomită tot ce mâncase la micul dejun. Spre groaza ei, Gray o susţinu şi apoi o şterse pe faţă. Claire se sprijini de umărul lui, bucuroasă să-i simtă forţa braţelor în jurul ei. El luă o cârpă şi-i şterse decolteul. În timp ce îşi aşeză obrazul în scobitura gâtului său, ea nici nu observă dorinţa din privirea lui.

— Ar fi trebuit să-mi spui că nu-ţi priesc

călătoriile, spuse el ţâfnos. Am fi mers mai încet, mai adăugă el, supărat şi pe sine că nu-şi dăduse seama mai repede.

— De unde să ştiu? Nu mi-a mai fost niciodată rău în trăsură.

— Dar nici însărcinată n-ai mai fost.

Claire încremeni. Era ceva ciudat în tonul lui.

Ba nu. Se înşelase.

O ajută să se ridice.

— O să ne oprim în primul oraş.

— Nu-i nevoie, caraghiosule.

Pe faţa lui Gray se lăţi un zâmbet.

— Ce e? îl interogă ea.

Ridică o sprânceană.

— Mi s-a spus în multe feluri, Claire, dar nu-mi aduc aminte să-mi fi spus cineva până acum „caraghios”…

Când ajunseră în Brightwood, Claire era epuizată. Nu mai avea niciun pic de vlagă, se prăbuşise atât fizic, cât şi psihic. Gray încercă să se poarte frumos cu ea.

— Vrei să-ţi comand masa în cameră?

— Da, te rog, îi răspunse ea, recunoscătoare.

Menajera, doamna Henderson, o conduse în camera ei. Era imensă, aproape de trei ori mai mare decât dormitorul ei de la Wildewood. În faţa şemineului era o canapea.

Se aşează şi îşi sprijini capul de spătar. Se întrebă în treacăt dacă dormitorul lui era alături. Zări o uşă în spatele unui bufet.

O servitoare pe nume Paulette îi aduse o tavă, apoi o ajută să se schimbe. Rosalie trebuia să sosească şi ea la un moment dat, cu restul hainelor. Se urcă în pat, extenuată.

Se trezi într-o stare mult mai bună. Observă că dormitorul era zugrăvit în alb şi galben, nuanţe prea deschise pentru gustul ei.

Observă în treacăt surprinderea de pe chipul servitoarei când o ajutase să se ridice din cadă. În baie nu avea cum să-şi mascheze burtica. Oftă.

— O să-ţi spun pe şleau, ca să nu avem discuţii. Da, sunt însărcinată.

Îi trecu prin cap că tocmai oferise pe tavă servitorilor un subiect de bârfă.

Paulette se îmbujoră.

— Dacă vreţi, pot să vă lărgesc rochiile, spuse ea repede.

Claire îi zâmbi. Îi plăcea fata.

— Îţi mulţumesc. Servitoarea mea, Rosalie, o să sosească în cursul zilei de astăzi să-mi aducă toate hainele. S-a apucat şi ea de treabă, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi le-ai coase pe cele pe care le-am adus deja.

Se aşează la măsuţa de toaletă şi Paulette îi perie părul.

— Ce păr minunat aveţi, milady, spuse Paulette. Cu fir gros şi sănătos. Vreţi să vi-l împletesc şi să îl prind într-un coc?

Claire zâmbi.

— Da.

Îi plăcea stilul direct al servitoarei. Paulette îi despărţi părul în trei şuviţe; în timp ce i-l împletea, îi spuse numele celorlalţi servitori.

— Doamna Henderson este menajeră de când… se întrerupse puţin, apoi îşi reluă ideea – e menajeră de mult timp. Edgar este bărbatul ei şi administratorul proprietăţii.

Începu să turuie o mulţime de nume; Claire îşi dădu seama că, până nu îi întâlnea pe fiecare în parte, n-avea nicio şansă să le reţină numele.

— Ne-am mirat toţi când am aflat că stăpânul se întoarce acasă, zise Paulette, în timp ce îi împletea părul cu dexteritate. Ne-am pus imediat pe treabă să găsească lună casa.

Claire era contrariată.

— De ce v-aţi mirat?

— Of, Doamne, păi n-a mai dat pe aici de – of, Doamne– cred că au trecut deja trei ani. De când cu accidentul, continuă ea, scuturând din cap. Of, dacă m-ar auzi doamna Henderson că bârfesc acum, s-ar supăra tare pe mine.

Trei ani! Lipsise trei ani de acasă? Foarte ciudat. Cine şi-ar lăsa casa trei ani? Şi oare despre ce accident era vorba? Claire era nedumerită – şi foarte curioasă. Tocmai se gândea cum să o abordeze să o mai descoasă, când o altă servitoare intră şi o chemă să coboare pentru micul dejun.

Se duse în salon; Gray era deja la masă. Se ridică politicos.

— Bună dimineaţa, Claire.

— Bună dimineaţa.

— Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc de întrebare.

Claire se duse la bufetul pe care erau aranjate gustările pentru micul dejun. Se servi cu ouă, cârnăciori şi pâine prăjită. Toate erau pregătite perfect. Din păcate însă, stomacul îi făcea nazuri.

— Nu-ţi plac cârnaţii?

— Ba da, la nebunie, zise ea repede, îmbujorându-se brusc. Dar… ah… mă tem să nu…

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— O să-ţi treacă, spuse el.

Claire se enervă. Ce mai era şi asta, acum făcea şi pe doctorul?

— Cred că eşti curioasă să-ţi vezi noua casă, mai zise el.

— Da.

— Hai să ţi-o arăt.

Următoarele ore colindară pe coridoarele casei şi prin împrejurimi. Casa i se părea imensă, mult mai mare decât proprietatea de la Wildewood.

Se plimbară pe domeniu, care era foarte bine întreţinut în aşteptarea iernii. Probabil că primăvara era o explozie de culori peste tot.

Primăvara. Atunci urma să nască.

Se opriră pe coridor, în dreptul camerei lui Claire, care deschise uşa, dar nu intră. Se întoarse spre Gray şi îl întrebă cu nonşalanţă:

— Dar camera ta care e?

I se păru că-l aude cum scrâşneşte din măselele.

— E următoarea uşă pe dreapta, răspunse el cu răceală.

— Am înţeles, zise ea, uşor agitată. Făcu un pas în cameră şi arătă spre uşa de lângă dulap. Ce-i cu uşa asta încuiată din camera mea?

Gray nu răspunse.

— Dă în camera ta?

ÎI ofensa oare cu curiozitatea ei? Putea să jure că se stăpâneşte să nu se enerveze.

— Da.

Ar fi vrut să-l mai întrebe câte ceva, dar nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui. Ar fi

vrut tare mult să afle de ce era încuiată. Ca să nu dea buzna peste ea? Sau ca să nu dea ea buzna peste el?

Ce idee ridicolă!

Claire îşi întinse mâinile, nevenindu-i să creadă cât de îndrăzneaţă era.

— Nu prea mi-e clar care e rolul meu în această casă.

— Eşti stăpâna, răspunse el politicos, daria fel de încordat. Va trebui să te ocupi de toate îndatoririle care îţi revin ca urmare a acestui titlu.

Claire îşi ridică privirea spre el.

— De toate?

O ignoră din nou.

— Eu doresc să fiu tratată ca o soţie. Iar ca să fiu şi mai exactă – înghiţi cu greu – aş vrea să stabilim exact când vrei să… să…

— Să mă culc cu tine?

Părea că îi făcuse mare plăcere să îi continue propoziţia.

Claire înghiţi iar în sec.

— Mă voi supune. De fapt, se aştepta ca el să nu vrea, având în vedere faptul că era gravidă. Gray? insistă ea după câteva momente de tăcere.

O privi cu cei mai reci ochi din lume.

— Hai să stabilim acum, spuse el tăios. Nu e nevoie să împăr- ţim niciodată acelaşi pat.

Expresia lui era atât de glacială, încât Claire se trase un pas în spate. Era convinsă că bărbatul din faţa ei nu ar fi putut să iubească în viaţa lui pe cineva.

— Aş mai vrea să-mi spui ceva, spuse ea, destul de şovăielnic. Camera aceasta în care stau eu a fost a soţiei tale?

— Tu eşti soţia mea, Claire, răspunse el impasibil.

— Cred că ştii la ce mă refer, îl străfulgeră ea cu privirea.

— Da, ştiu.

— Ai putea să-mi spui şi mie cum o chema?

Se aşternu o tăcere apăsătoare şi grea.

— Lily, spuse el într-un final. O chema Lily.

— Mulţumesc, zise ea, oarecum satisfăcută că îi răspunsese, îmi dai voie să redecorez?

— Redecorează ce vrei. Notele de plată să mi le trimiţi în Londra. Iar acum, dacă ai terminat cu întrebările, dă-mi voie să plec.

Claire făcu ochii mari.

— Să pleci? repetă ea.

— Mă întorc în Londra.

— Când… acum?

— Da, mai spuse el, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Era prea şocată ca să mai poată zice ceva. Apoi se înfurie. „Nenorocitul! Călătorie sprâncenată, dacă asta ai vrut!”

O lună mai târziu, Gray se afla în biroul ducelui de Braddock. Pe colţul mesei se afla o sticlă de cristal pe jumătate goală.

Spre tavan se ridicau încet două trombe de fum. Gray îşi desfăcuse de mult cravata de la gât. Amândoi băuseră mai multe pahare de whisky scoţian.

Clive se întinse după sticlă şi umplu din nou paharele, apoi se lăsă greu în fotoliul de piele.

— Ce să spun, Gray, nu te invidiez deloc.

Gray tocmai îşi scutura trabucul în scrumieră.

— Şi nici nu pot să anulez căsătoria.

— Nu, fu de acord prietenul lui. Nici nu se pune problema, zise el, clătinând din cap. Nici nu-mi vine să cred că ţi se întâmplă aşa ceva.

Gray făcu o grimasă.

— Eu credeam că era – cum să-ţi zic? — o femeie cu experienţă, având în vedere că fusese căsătorită.

Nu era total adevărat. Pe de-o parte, ştiuse tot timpul că nu fusese măritată prea mult timp, pe de cealaltă parte însă, nici nu-i trecuse prin cap că o femeie măritată ar putea fi fecioară.

— M-a păcălit, Clive, continuă el cu voce tare. M-a minţit de la început.

— I-ai ucis fratele, îi reaminti Clive.

— Dar nu am vrut, la naiba, ai fost acolo!

— Ce contează, ai făcut-o, replică Clive, studiindu-l cu atenţie. I-ai spus că fratele ei a tras primul?

I se făcu silă de sine însuşi. Claire îl acuzase că era un criminal şi, până la urmă, asta era. Ba nu, era mai rău decât un criminal. Avea mâinile pătate de sânge.

Clătină obosit din cap.

— La ce bun? Crezi că o ajuta cu ceva dacă află? Fratele ei e mort şi asta e realitatea, nu se mai poate face nimic.

— Şi, la fel, nu se mai poate face nimic nici legat de faptul că îţi va naşte copilul, Gray. Ce te-o fi apucat şi pe tine…

Se strâmbă. Chiar aşa, oare ce-l apucase? Dacă ar fi ştiut că e virgină, atunci n-ar… îi scăpă o înjurătură printre dinţi. Ar fi reuşit să se stăpânească? Nu, astea erau baliverne. Chiar dacă ar fi ştiut, tot nu s-ar fi putut opri. Nimic din lume nu l-ar fi putut opri în momentele acelea.

Făcu o grimasă. Era un om extrem de disciplinat. Chiar şi în pat. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul.

Scrâşni din dinţi. Îşi pierduse controlul… Asta i se întâmplase de fiecare dată când o luase în braţe. Nu mai putuse gândi limpede, ci fusese mânat strict de dorinţă. În minte i se întipărise bine de tot senzaţia aceea pe care o

avusese când îi simţise trupul sub el – când îşi freca pântecul de pielea lui, în timp ce îşi desfăcea picioarele din ce în ce mai larg. Până şi clipa aceea unică în care plonjase în ea cât de adânc putuse – şi felul în care îi respirase greu în ureche – şi-o aducea aminte. Dumnezeule, încă o mai simţea!

Clive se lăsă pe spate în fotoliu.

— M-am mirat, Gray, când mi-ai spus că ai lăsat-o la Bright- wood în loc să o fi adus în Londra.

— N-am vrut să o pun în vreo situaţie jenantă aducând-o aici, în gura lumii, iar pentru mine oricum nu contează unde e.

— De când nu mai trecuseşi pe la Brightwood?

Ochii îi scânteiară. Nu-i făcea nicio plăcere să-şi aducă aminte.

— De trei ani, zise el repede. Trei ani de când îşi jurase că nu se va mai întoarce niciodată acolo – poate doar într-un sicriu. Ce să mai zic… lucrurile se schimbă.

Clive îl cercetă cu atenţie.

— Da. Poţi s-o ţii foarte bine ascunsă la Brightwood şi tu să-ţi vezi de viaţa ta aici, în Londra.

Simţi un junghi în piept. Claire îl acuzase că este criminal. Şi era. Era chiar mai rău de-atât.

Exact aşa şi intenţiona – să revină la viaţa lui din Londra. Din păcate însă, în ultima lună cu greu îşi putuse lua gândul de la Claire. Lady Hastings îi dăduse clar de înţeles că nu avea nimic împotrivă să împartă patul cu el din nou. Iar ea era văduvă. Dar formele şi zâmbetele ei îl lăsaseră rece. Ultima femeie cu care se culcase fusese Claire.

Absolut pe nepregătite, simţi că îl mustră conştiinţa. Uitase că avea şi aşa ceva.

— Şi ce faci cu copilul, prietene? Ai vreo bănuială, cât de mică, că n-ar fi al tău?

— Nu, răspunse el sec.

Clive îl privi cu atenţie.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce greu trebuie să-ţi fi fost să te întorci acasă. După ce Lily şi… mă rog, ştii tu.

Sufletul lui Gray fu invadat de umbre… Îi fusese dor de casa de la Brightwood. Nici nu-şi dăduse seama până nu îi călcase din nou pragul. Acolo îi erau toate amintirile de care nu putea scăpa. Să-l ia naiba pe Clive. De fiecare dată îi aducea aminte de lucrurile pe care ar fi vrut să le uite definitiv. Avusese nevoie de toată energia pentru a putea păşi din nou în acea casă. Fiecare gură de aer respirată în casă îi ardea sufletul. Nici măcar Clive nu ştia adevărul…

— Era inevitabil, Gray, ca la un moment dat

să te întorci acolo. Ştiu că eşti mândru de familia ta şi de ce a construit…

— Aşa e, îl întrerupse Gray. Nici n-ai idee.

Şi nici el n-avea idee ce era în mintea lui Clive acum; acesta spera ca prietenul său să îşi poată confrunta în sfârşit demonii.

— Du-te acasă, Gray. Du-te acasă şi ai grijă de noua ta familie. Să ştii că mulţi ar da orice să fie în locul tău. E o femeie extraordinar de frumoasă, prietene.

Gray se strâmbă şi îşi ridică paharul pentru un toast în zeflemea.

— Bine, atunci să-mi fie într-un ceas bun. M-am însurat cu o femeie care, cel mai tare pe lumea asta, îşi dispreţuieşte soţul.

Apoi dădu paharul peste cap.

Capitolul 15

Claire îşi văzu hotărâtă de noua ei viaţă. În toate camerele, mai puţin în cele mari, mobila fusese acoperită cu cearşafuri, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Îşi luase în serios rolul de stăpână şi, de dimineaţă până seara, se îngrijea de gospodărie, dând porunci personalului.

Venise sezonul sărbătorilor de iarnă. Trimise un servitor să taie un buştean Yule1 şi îl aprinse cu douăsprezece zile înainte de

Crăciun. Brightwood prinsese viaţă, aşa cum nu o mai făcuse de mult timp.

În casă răsunau râsete.

Suferise foarte mult în anul care avea să se încheie în curând şi avusese puţine momente care să-i mai ridice moralul. Acum însă era încântată şi optimistă, iar casa arăta feeric, decorată cu lampioane, ornamente şi crengi. Mirosul de brad umpluse toată casa.

Indiferent de prezenţa sau absenţa soţului ei, avea de gând să-şi petreacă sărbătorile şi Anul Nou cu speranţă şi entuziasm.

Şi cu nerăbdare în aşteptarea minunii care avea să se întâmple în curând.

În anul următor avea să-şi aducă copilul pe lume. Anul următor la aceeaşi vreme avea să-l ţină în braţe. Zâmbi fericită, mân- gâindu-şi burtica.

— De abia aştept să te văd, micuţule. De abia aştept!

Primi o scrisoare de la Lawrence, care se interesa de starea sănătăţii ei. Claire îi trimise un răspuns scurt, prin care îl înştiinţa că se simte împlinită ca soţie şi ca mamă în devenire.

Nu avea nicio idee când avea de gând soţul ei să se întoarcă – nici măcar dacă avea să se mai întoarcă. La urma urmei, nici nu-i păsa.

1 Buştean Yule – tradiţie de origini păgâne

de Crăciun, conform căreia se taie un buştean din pădure, se aduce în casă, se stropeşte cu sare, vin şi ulei, apoi se pune în sobă. Se aprinde cu douăsprezece zile înainte de Crăciun şi nu trebuie să ardă complet decât în ultima zi, altfel superstiţia spune că va urma un an plin de ghinion.

Ha!

Într-o zi primi o vizită neaşteptată de la doctorul Kennedy, un bărbat mustăcios care umbla în baston.

Se mâhni puţin, fiind convinsă că Gray îl trimisese la ea. Dacă era interesat de soarta ei, trebuia să vină să vadă cu ochii lui.

— Vă simţiţi bine, milady? o întrebă el cu blândeţe.

Claire făcu semn din cap că da.

O studie cu atenţie de sus până jos.

— Arătaţi bine, draga mea. Copilul a început să mişte?

Claire îl privi chiorâş. Nu credea că e posibil să simtă când bebeluşul mişcă.

— Vă mărturisesc că nu cred că mi-am dat seama dacă a mişcat sau nu.

Doctorul izbucni în râs.

— Din ce mi-au spus alte gravide, să ştiţi că e o senzaţie aşa, ca un zbor de fluturi.

Claire îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cred că în curând va începe să facă

tumbe, spuse el. Dacă micuţul seamănă la constituţie cu tatăl lui, atunci o să fie un copil tare zdravăn şi sănătos. Mama lui era convinsă că va fi un uriaş – şi uite că nu s-a înşelat!

Claire era cam stresată de francheţea lui.

— Acum să vedem, continuă el. Din punctul meu de vedere, madame, sunteţi sănătoasă tun, dar o să mai vin să vă vizitez cam peste o lună. Să mă căutaţi imediat dacă simţiţi că ceva nu este în regulă.

Tot în aceeaşi zi tocmai cobora scările când o văzu pe doamna Henderson deschizând uşile. În casă pătrunse un val de aer rece.

Inima i se opri şi pentru o secundă crezu că nu vede bine.

Venise Gray. Nu o înştiinţase în niciun fel că are de gând să se întoarcă, aşa că fu foarte surprinsă.

Iar revederea lui îi produse o stare ciudată, un fior în inimă pe care nu îl înţelegea.

Gray îşi scoase pălăria, mănuşile şi haina şi le înmână doamnei Henderson.

Îşi ridică privirea şi o zări.

— Claire! Aici erai, dragostea mea!

„Dragostea mea?” îi veni să-şi dea ochii peste cap.

Era îmbrăcat în vestă, sacou, pantaloni şi ghete. Rămase fără suflare văzându-l în toată

splendoarea lui. Dintr-odată, parcă îl simţea emanând vitalitate şi putere.

Încă o fixa cu privirea, iar Claire era conştientă de acest lucru. Rămase lângă o măsuţă pe care erau aşezate flori, chiar la baza scărilor. Gray se afla în mijlocul foaierului.

— Mi-am dat seama că nu m-am purtat prea frumos. Mi se pare că nu ne-am sărutat niciodată ca soţ şi soţie, aşa-i?

Claire îşi înălţă cu mândrie bărbia.

— Te rog să nu mă iei peste picior.

— Nu te iau peste picior. Hai, vino. Sărută-ţi soţul.

Strânse din buze, încruntată şi rămase pe loc.

— Număr până la zece, Claire.

I se strânse stomacul. Nu mai înţelegea nimic. Oare ce naiba punea la cale?

Gray traversă holul până la ea.

— A expirat timpul, spuse el încet.

Claire închise ochii. Îşi atinseră buzele. Oare ea se întinse spre el? Sau el spre ea?

Gura lui era caldă. Sărutul fu plin de gingăşie, dar şi convingător. O, cât de convingător!

Se trase de lângă el, încercând să-şi controleze respiraţia.

Privirea lui poposi asupra buzelor ei.

— Cred că încă nu te-am auzit urându-mi „bun venit”, Claire.

— O, încetează!

O cuprinse de talie, iar Claire se îmbujoră brusc. De când se văzuseră ultima dată nu mai era deloc subţirică la mijloc.

Se aplecă şi o sărută din nou, de data aceasta prelung, urmărindu-i conturul buzelor cu limba. Toate simţurile lui Claire începură să freamete.

Se trase din nou de lângă el. Continua s-o privească stăruitor.

— Mai vreau unul, spuse el.

Claire rămase cu gura căscată.

— Poftim? Iar?

Gray făcu un semn spre tavan, iar Claire îşi ridică privirea. Stăteau sub vâsc. Îşi spuse că trebuia să pună pe cineva să-l ia de-acolo.

Dar apoi… toate gândurile i se risipiră, când trupul îi fu invadat de fiori. Îi plăcuse atât de mult sărutul… sărutul lui.

Era conştientă că respira din ce în ce mai sacadat. Buzele lor se lipiră din nou. Fu cel mai lung şi mai plăcut sărut de până atunci. Parcă o lua ameţeala; se agăţă fără să vrea de haina lui.

— Ai grijă, îi spuse el cu glas răguşit la ureche.

Lui Claire i se uscase gâtul de emoţie.

— De ce ai venit, Gray?

— Aici e casa mea.

— Of, Doamne! exclamă ea. Nu mi-ai spus când ai de gând să te întorci sau dacă ai de gând să te mai întorci vreodată.

— Iartă-mă, spuse el, ţintuind-o cu ochii lui albaştri. Ai mai avut probleme?

— Probleme?

— Te-ai simţit bine?

— Da. Şovăi o clipă, apoi continuă. Şi dacă nu m-aş fi simţit, ce?

Ce femeie neroadă! De ce-i spusese asta, se apostrofă singură în gând.

— M-aş fi întors imediat.

Ce mincinos. Îl cercetă cu atenţie, Gray ridică o sprânceană, ca şi cum i-ar fi reproşat că nu îl crede. În rest, nu se mai citea nimic pe chipul lui. Cum putea fi atât de calm?

— Îţi mărturisesc, Claire, am crezut că o să-mi trimiţi veşti despre tine.

— Iar eu am crezut că o să-mi spui dacă o să te mai întorci vreodată.

— Touche. Mi se pare că m-am căsătorit cu o vrăbiuţă tare gureşă, aşa-i?

O luă tremuratul. Simţurile îi erau inundate de gustul şi de mirosul lui. Of, dar nu avea niciun sens! Dintr-odată se purta atât de protector cu ea; niciodată nu mai fusese atât de ocrotitor. La naiba, n-avea nevoie de

protecţia lui!

Nu trebuia să se lase păcălită. Doar o gâsculiţă ar fi căzut în capcana lui.

— Servitorii mi-au spus că ai lipsit mai mulţi ani de aici. După moartea soţiei, din câte am înţeles. Ştiu cât de dificile sunt astfel de momente.

Gray se încordă. Nu era încă pregătit să discute despre Lily.

ÎI enerva faptul că ea pretindea să ştie ce fusese în sufletul lui. Îl scotea din minţi s-o vadă susţinând că ştia cât de mult suferise.

Claire remarcă imediat că se încordase şi că încerca să o îndepărteze iar de el.

— Astăzi este Ajunul Crăciunului, Gray. Le-am dat liber mai devreme servitorilor, ca să-şi poată petrece şi ei Crăciunul cu familia.

— Frumos din partea ta.

— Asta era tradiţia la noi aca… Familia mea făcea aşa.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, zâmbi el. Şi noi făceam la fel.

Deşi ar fi vrut şi ea, nu se putea abţine să nu-şi facă griji. Trecuse deja o lună de când se căsătoriseră, iar ea nu aflase nimic despre el între timp.

Nici nu era de mirare, având în vedere circumstanţele. Claire ignoră vocea enervantă din mintea ei, care nu-i dădea pace.

O cercetă din nou cu privirea; Claire se îmbujoră.

— Cred că eşti obosită, spuse el cu blândeţe. Nu vrei să te duci să te odihneşti puţin?

— O, nu, protestă ea. Ar fi nepoliticos din partea mea.

O luă de braţ şi o răsuci cu faţa spre scări.

— Să ţii minte că nu sunt oaspete în casa asta. Nu trebuie să te ocupi de stăpânul casei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, dacă nu te duci singură, vin să te bag eu în pat. Chiar aşa, poate ar trebui să te duc eu în braţe…

Să o bage în pat?! Claire făcu ochii mari şi se depărtă rapid de el.

— Nu-i nevoie, spuse ea repede. Am fugit.

O urmări cu privirea până urcă toate treptele. Claire se opri în capul scării, neputând să se stăpânească să nu privească înapoi.

O privea pur şi simplu; nici măcar nu zâmbea. Expresia de pe chipul lui era tulburătoare. Se grăbi să ajungă în camera ei.

Se aşeză pe divanul de lângă fereastră. Nu voise să se culce, dar adormi de îndată ce închise ochii.

Se trezi la auzul numelui ei.

— Trezeşte-te, Claire, până nu se face dimineaţă.

Era Gray. Îi trebuiră câteva minute să se dezmeticească, după care îl văzu aşezat pe marginea divanului. Era învelită cu o pătură. Oare cine o învelise? Gray? Rosalie? Nu, cu siguranţă Gray. Nu era prea sigură de ce era aşa de convinsă, dar ştia că el fusese.

Nu se simţea în largul ei să ştie că o privise în timp ce dormea. Se ridică repede în capul oaselor. Părul îi era răvăşit. Încercă să-şi prindă şuviţele înapoi în coc, dar fără succes.

Gray se întinse, scoase câteva agrafe din păr şi le prinse din nou, aranjându-i cu mare atenţie coafura.

— Mulţumesc, spuse ea dintr-o suflare.

— Poate mă angajezi pe post de cameristă, zâmbi el în colţul gurii.

Claire se fâstâci.

O luă de mână şi o ajută să se ridice. O invadară din nou amintirile, încă extrem de vii, din noaptea în care Gray o atinsese – şi mai ales locurile în care o atinsese. Totul începuse atât de lin şi de promiţător; apoi însă, nu mai avusese nicio scăpare din braţele lui. Se întrebă dacă va putea vreodată vorbi cu el fără să-şi aducă aminte.

Şi nu era singura care se gândea la acea noapte. Mintea lui Gray rătăcea la senzaţia pe care o avusese când se strecurase în trupul ei strâmt.

— Suntem aşteptaţi la cină în salon, spuse el, oferindu-i braţul.

Bucatele fuseseră aranjată pe bufet. Terminară de mâncat şi servitorii le luară farfuriile din faţă, după care Gray îi alungă pe toţi la casele lor, cu excepţia doamnei Henderson, care avea să primească în schimb câteva zile libere după aceea.

Se mutară în salon. Claire îşi turnă ceai, iar Gray nişte porto. După ce înteţi focul, aşeză vătraiul la loc, apoi se mută lângă ea pe canapea. Vârî mâna în buzunarul de la piept şi scoase o cutiuţă foarte frumos ambalată.

— Crăciun fericit, spuse el.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Deschide-o.

Nu voia să deschidă pacheţelul. Simţi cum se întristează brusc. Un cadou? Aşa avea de gând să se revanşeze pentru moartea lui Oliver? Cu siguranţă aveau un mariaj ieşit din comun.

Apăsă cu degetul pe sistemul micuţ de prindere şi deschise cutia.

Înăuntru se afla un colier de diamante, aşezat pe o bucată de catifea roşie. Era absolut minunat, răspândind mii de sclipiri colorate.

— Îţi place?

Mângâie nestematele care străluceau de-ţi

luau ochii. Pe cât de frumoase erau, pe atât erau de… reci. La fel ca şi zâmbetul ei.

Nu putea să explice de ce – sau poate putea. Toată ziua se gândise că acesta avea să fie primul ei Crăciun fără Oliver şi fără tatăl ei, iar acum parcă numai la asta îi stătea mintea.

— Eu nu am un cadou pentru tine, spuse ea.

— Nici nu mă aşteptam, spuse el, privind-o în ochi. Îţi place?

— O, da. Sigur că da. Este cea mai minunată bijuterie pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Dă-mi voie să ţi-l pun, zise el, ridicând colierul.

Claire îşi acoperi gâtul cu mâinile.

— Vai nu, nu sunt îmbrăcată potrivit.

Iar o luase gura pe dinainte şi nu avea nicio explicaţie pentru vorbele ei. Dintr-odată simţi că îi vine să plângă. Nu s-ar fi mirat ca Gray să-i confunde reticenţa cu dispreţul.

— Îţi… îţi mulţumesc. Nu mă aşteptam la un dar atât de frumos, zise ea, vădit impresionată.

Tensiunea dintre ei devenise ciudată. Dar, brusc, de afară se auzi gălăgie. Se ridică şi îl urmă pe Gray la uşă. Apoi el deschise şi înăuntru se strecură o femeie micuţă de statură.

— Aici erai, dragul meu! exclamă ea încântată. Crăciun fericit!

— Mamă, zise Gray, sărutându-i mâna. Nu mă aşteptam să vii.

— Şi unde să mă fi dus? E Crăciunul. Am venit să-mi felicit nora, zise ea, aplecându-se să o sărute pe obraz. Sper să mă ierţi, copila mea. Aş fi venit mult mai repede dacă nu m-aş fi îmbolnăvit imediat ce m-am întors în Londra. Dar acum sunt aici şi… bun venit în familia noastră, draga mea!

Claire se gândi că mama lui Gray – care insistase să i se spună „mama Charlotte” – era şi frumoasă, şi plină de viaţă. Semăna foarte bine cu fiul ei. Părul ei brunet avea aceeaşi nuanţă cu părul lui, doar că era înspicat de câteva fire cărunte.

— Copii, voi vă daţi seama că la anul familia noastră se va mai extinde un pic, să ne lumineze vieţile?

Care va să zică Charlotte ştia că este însărcinată.

I se puse un nod în gât. Nici nu îndrăznea să se uite la Gray. Bine că măcar mama lui se bucura că va avea un nepot.

— Veniţi, copii. Am daruri pentru voi.

Claire primi nişte cercei, iar Gray un lanţ pentru ceasul lui de buzunar – iar pentru copil, adusese o grămadă de bonete şi haine.

Claire tocmai se pregătea să-i spună cât de rău îi pare că nu i-a luat nimic, când Gray ieşi

câteva secunde din cameră şi se întoarse cu o cutie pentru mama lui. I-o întinse şi făcu o mică reverenţă în faţa ei.

— Din partea lui Claire şi a mea, spuse el.

Charlotte ridică uşor capacul.

— Vai, copii, dar nu trebuia să vă deranjaţi! exclamă ea, ridicând o frumoasă pălărie din blană de nurcă.

Gray se întoarse spre Claire.

— Mamei mele îi face o plăcere deosebită atât să dăruiască, cât şi să primească daruri.

— Aşa şi trebuie.

— În timp, o să te familiarizezi şi cu obsesia ei pentru pălării.

— O femeie n-are niciodată suficiente rochii, bijuterii sau pălării, declară Charlotte.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să vii cu mine la cumpărături în Londra. Fireşte, după ce naşti. Tocmai am descoperit o modistă nouă. Nu te superi, dragă, nu?

— Doar atât te rog – să nu-mi îmbraci soţia în pene de păun, zise Gray sec. Mi se pare o găselniţă care arată foarte ridicol.

Soţia. Ce ciudat sunase!

— Vezi? râse Charlotte. Nu mă păcăleşti, Gray. Eşti exact ca tatăl tău. Ba el era şi mai mână-largă decât tine când venea vorba de satisfacerea capriciilor soţiei sale.

Bătu fericită din palme.

— Ah, de abia aştept anul care vine. O să fiu cea mai bună bunică din lume, exagerat de mărinimoasă şi deschisă la pungă, o să-l răsfăţ cât o să pot de mult pe copilul vostru. Să nici nu vă treacă prin cap să mă opriţi. Poţi s-o întrebi şi pe sora ta – până nu o să fiu sigură că are toate jucăriile pe care şi le doreşte n-o să am linişte.

Doamna Henderson îi spusese lui Claire despre Jane, sora lui Gray, care locuia în Scoţia împreună cu soţul şi cei trei copii.

— O, vai, zise ea. Am vorbit prea mult şi uite ce târziu s-a făcut. Mai rămân un pic la cină… O, nu, dragă, nu trebuie să stai după mine. Du-te şi bagă-te în pat. Trebuie să fii odihnită.

Capitolul 16

Claire află în curând că Charlotte Sutherland era o femeie destul de ciudată. Era permanent în mişcare şi nu avea deloc astâmpăr.

Într-o bună zi, Claire nu se mai abţinu şi izbucni în râs.

— E incredibil câtă energie aveţi! Dintre noi două, parcă eu aş fi mai în vârstă.

— Nu e de mirare. Orice femeie însărcinată oboseşte mai uşor; de aceea insist să te odihneşti cât mai mult.

Claire se strâmbă.

— Nu-mi face deloc bine să stau doar în casă. În ritmul acesta o să mă fac cât o purcică până o să vină vremea să nasc.

În ultimele zile vremea fusese mohorâtă şi friguroasă.

Charlotte se duse la fereastră, trase draperia la o parte şi se uită afară.

— Ia uite! Văd nişte nori întunecaţi… O, uite şi soarele! spuse ea, apoi se întoarse spre Claire. Ai dreptate. Sunt sigură că astăzi va fi foarte frumos. Jur că o să ne pară rău dacă rămânem în casă, zise ea şi făcu o piruetă, iar fusta ei foarte înfoiată foşni. Ce-ai zice să facem o plimbare cu caii?

— Caii?

Charlotte aproape pufni în râs când observă cât de contrariată o privise Claire.

— O să luăm o şaretă, o anunţă Charlotte hotărâtă. Nici nu se pune problema să te urci pe cal însărcinată cu nepotul meu.

— Oricum, nu prea mă pricep la călărit, mărturisi Claire.

— Nu? Gray va trebui să te înveţe. Evident, când o să poţi călări din nou. El e un călăreţ excelent. Tatăl lui tot timpul zicea că parcă s-ar fi născut în şa.

În sinea ei, Claire nu avea niciun dubiu că orice ar fi făcut, sau ar fi încercat să facă

soţul ei, nu-i putea ieşi decât foarte bine.

— Mă rog, adăugă Charlotte, exceptând ocazia când a căzut de pe ponei şi şi-a fracturat două degete. Însă bineînţeles că şi pe atunci avea un orgoliu foarte mare, aşa că nu a vrut să se recunoască înfrânt. A revenit în spinarea căluţului în aceeaşi zi. Orgolios şi încăpăţânat.

Claire îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în râs. Caracterizarea i se potrivea perfect.

Bine înfofolite în haine groase şi cu pleduri de lână în poală, plecară la drum.

Deşi micuţă, Charlotte strunea de minune murgul.

După cum bine anticipase, soarele ieşi pe după nori, aruncând raze orbitoare peste câmpiile albite de ninsoare. Merseră la trap prin vântul vioi, care le înroşi obrajii.

Se opriră la marginea drumului. Sub privirile perplexe ale lui Claire, Charlotte sări singură jos din şaretă.

— O, draga mea, n-am nevoie de ajutor. Nu-s nici pe departe atât de năzuroasă pe cât par. Sigur că dacă mai era şi altcineva prin preajmă în afară de noi două nu aş fi sărit.

Îi întinse apoi o mână lui Claire, care clătină din cap că nu vrea ajutor.

— Mă simt per…

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! Hai, ţine-te

de mine.

Claire coborî din şaretă, apoi Charlotte o luă de braţ şi porniră la plimbare.

După ce parcurseră o bucată de drum, Charlotte se opri.

— Uite acolo. Vezi zidul acela care urcă pe deal? Graniţele proprietăţii Sutherland se întind de-a lungul lui, zâmbi ea. Când era mic, Gray obişnuia să vină aici, mai spuse ea, zâmbind şi mai larg. Întotdeauna s-a mândrit cu numele de Sutherland.

Claire rămase cu privirea pierdută spre dealul acela. Deşi pământul nu părea roditor, avea cu siguranţă un aer de grandoare. Nu era de mirare că Gray se simţea mândru de moştenirea lui.

Charlotte se încruntă.

— Ce e? o iscodi ea.

Claire trase adânc aer în piept.

— Am înţeles că nu a mai dat pe aici de trei ani. Mă întrebam dacă are legătură cu moartea soţiei lui.

Zâmbetul de pe chipul lui Charlotte păli.

— Când l-am întrebat, mi-a zis… mi-a zis doar că lucrurile s-au schimbat, continuă Claire după o pauză. Cred că îi este nespus de dor de ea.

— Cred că gândeşte ca orice bărbat. Bărbaţii au tendinţa asta, cred, să se detaşeze

de amintirile dureroase.

O porniră înapoi spre şaretă. Ajunseră acasă, Claire se duse să doarmă puţin, apoi li se alătură lui Charlotte şi lui Gray în sufragerie.

După ce terminară de mâncat, Charlotte scoase un oftat.

— Cred că aş mai sta puţin, n-am chef să mă duc la culcare aşa de devreme, spuse ea. Claire, ştii să joci şah?

Claire făcu o grimasă care spunea totul.

— Nu prea bine, recunoscu ea. Fra... Se întrerupse brusc. Tocmai voia să spună că fratele ei o învăţase. Nu-şi mai continuă ideea, nevrând să se întristeze iar. Dar poate jucaţi cu Gray, mai spuse ea, încercând să repare lucrurile.

— Da, hai, Gray. Tu, Claire, vino să te uiţi. O să mai înveţi câte ceva de la mine.

Inima lui Claire se strânse puţin, văzând zâmbetul cald al lui Gray.

Partida fu câştigată de Charlotte.

Satisfăcută de victoria ei, râse şi se adresă lui Claire:

— Ai văzut, Claire, ce ţi-am spus! Aşa se joacă!

Gray ridică o sprânceană.

— Mamă?

— Da, dragă?

— Ce-ai zice dacă ai afla că te-am lăsat să câştigi, ţinând cont de faptul că nu reacţionezi prea plăcut când pierzi?

— Aiureli! Şi pe tatăl tău îl băteam!

De data asta Gray nu se mai stăpâni şi aproape izbucni în râs.

— Mamă?

— Da?

— Ştii că tata m-a învăţat să joc, nu?

— Păi da, d-aia te-am şi bătut. Joci exact ca el.

— Asta voiam şi eu să spun.

— Ei, hai. Mai urmează să-mi spui că şi…

— Charlotte se opri suspicioasă, apoi continuă – că mă lăsa să câştig?

— Da.

— O! O! Iar eu am crezut toţi anii ăştia că eu chiar jucam mai bine! chicoti ea. Dar când jucai cu sora ta, Gray, şi pe ea o bă- teai? Din ce-mi aduc eu aminte, tot tatăl tău o învăţase şi pe ea să joace.

Gray se strâmbă. Charlotte izbucni în hohote.

— Te-am prins!

În scurt timp, Charlotte se ridică şi anunţă că se retrage în camera ei.

— Cred că mă duc şi eu la culcare, spuse Claire.

— Vă conduc.

Cele două femei îl flancară pe Gray şi fiecare i se agăţă de un braţ. Lui Claire îi veni să între în pământ de ruşine când trecură pe lângă uşile duble ale dormitorului matrimonial şi se opriră în dreptul camerei ei.

Charlotte îi ură noapte bună, apoi Gray îi deschise uşa.

— Somn uşor, îi spuse el, apoi se aplecă şi o sărută în treacăt pe obraz.

Era prima dată când făcuse aşa ceva. Claire intră în cameră şi închise încet uşa în urma ei. Simţi un junghi în inimă şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Oare Charlotte observase că nu dormeau în acelaşi dormitor? Chiar dacă nu ştia înainte, acum cu siguranţă aflase. Îl detesta că o sărutase doar de ochii mamei lui. Inima i se strânse. N-ar fi trebuit să-i pese. N-ar fi trebuit să conteze.

Dar cu toate asta conta şi îi păsa.

În următoarele zile, Gray îşi petrecu o mare parte din timp ocupându-se de treburi administrative. Charlotte şi Claire se plimbară în fiecare zi. Seara se strângeau toţi trei la cină, apoi fiecare mergea în camera lui.

Într-o după-amiază începu să plouă.

Aflată în salon, Charlotte se îmbufnă.

— Of! Nu mai putem ieşi din casă azi, spuse ea, lăsând perdeaua la loc. Dar stai aşa! Claire, ai fost în pod până acum?

— Încă nu.

— Hai să mergem să-l explorăm, se entuziasmă Charlotte.

Erau multe trepte până la sus şi ambele obosiră până ajunseră acolo.

Charlotte ajunse prima, aşa că deschise uşa podului.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, ştergând braţul unui fotoliu cu un deget.

Îl privi apoi în lumină – era negru de praf. Găsi pe undeva o mătură şi strânse nişte pânze de păianjen.

În pod era un talmeş-balmeş de nedescris, cu piese de mobilier şi cufere împrăştiate peste tot.

— O, e un loc perfect pentru nişte fetiţe, spuse Claire, parcă le şi văd gătindu-se şi prefăcându-se că sunt stăpâne peste conac.

— Da, îmi aduc aminte când erau copiii mici că veneau de multe ori aici să se joace, mai ales în după-amiezile ploioase– exact ca noi acum!

Începură să scotocească printre lucruri.

— Ia te uită, exclamă Charlotte, am găsit pătuţul în care au dormit Jane şi Gray.

— Ce frumos este sculptat! Are nevoie doar de puţină vopsea, spuse Claire. Mi-ar plăcea să-l împrumut şi eu pentru bebeluşul meu.

— O idee excelentă, draga mea.

Claire nu îşi putu ascunde un surâs.

— Îmi este greu să mi-l închipui pe Gray copil.

— Chiar aşa? Cred că dacă scormonim cu atenţie s-ar putea să găsim nişte portrete de-ale lui de pe vremea aia, spuse Charlotte, îndreptându-se spre perete. Ah, le-am şi găsit!

Charlotte se întinse şi luă unul dintre portrete de pe perete.

— Doctorul Kennedy mi-a spus la un moment dat că era un băieţel tare voinic, spuse Claire.

— Da?

Claire îşi înclină capul într-o parte.

— Mamă Charlotte, cum de zâmbiţi tot timpul?

— Vino să-l vezi pe băieţelul robust.

Claire se uită la portret. Văzu o fetiţă cu păr brunet care semăna cu Charlotte. Iar băieţelul avea aproximativ opt-nouă ani şi cu siguranţă era Gray, stând foarte mândru alături de sora lui.

Nu se putu stăpâni însă şi o bufni râsul.

— Dumnezeule, ce obraji avea!

— Da, răspunse Charlotte sec. Obişnuia să se servească des din cutia cu biscuiţi. Tatăl lui zicea că-i un copil robust. Jane îl necăjea spunându-i că parcă ar fi înghiţit două mere.

Mai erau şi alte fotografii înjur. Claire le

privi pe rând. La un moment dat zări una în care apăreau un bărbat şi o femeie.

O auzi în spatele ei pe Charlotte, uşor impacientată.

— Aici e Gray şi… spuse Charlotte repede.

— Da. Da, ştiu. E Lily, o întrerupse Claire.

Claire îşi auzi vocea de parcă n-ar fi fost a ei.

N-avea să poată uita vreodată portretul acela de familie. Îl reprezenta pe Gray, care stătea cu mâna pe umărul unei femei brunete foarte frumoase. Gray şi soţia lui, Lily…

Şi nici pe bebeluşul din braţele ei.

Capitolul 17

A doua zi de dimineaţă, Gray se ridică de la masă şi i se adresă mamei lui.

— Te rog să mă ierţi, am nişte treburi de rezolvat astăzi. Ne luăm acum la revedere?

Charlotte intenţiona să plece la Bath în cursul acestei zile.

— Da, mai bine, băiatul meu. Sper să ne revedem toţi în curând – şi cu cel mic.

Claire rămase pe loc.

Gray se duse şi o sărută pe mama lui.

— Drum bun, mamă. Se îndreptă apoi de spate şi îi aruncă o privire lui Claire. Să nu mă aştepţi la cină, nu ştiu când mă întorc.

Claire nu se uită spre el. Fusese scurt şi cam brutal. Se simţea rănită. Îi veni să plângă de ciudă. Cu o seară în urmă se scuzase şi ceruse permisiunea să se ducă mai devreme la culcare, dar nu avusese deloc un somn liniştit. De fiecare dată când închidea ochii revedea portretul din pod. De ce nu îi spusese Gray niciodată că avusese un copil? Ar fi trebuit să îi fi pomenit o dată, măcar în treacăt. Nu îi reproşase nimic – avea şi ea mândria ei, şi în afară de asta se simţea şi foarte jenată să deschidă subiectul. El era cel care ar fi trebuit să-i spună, din proprie iniţiativă.

Cu o seară în urmă reuşise să-şi reţină lacrimile. Acum nu mai putea. Precis era din pricina copilului; uneori avea senzaţia că nu-şi mai poate controla emoţiile cum se cuvine.

Încercă în zadar să le oprească. Fără îndoială că Charlotte băgase de seamă în ce stare era.

După ce Gray plecă, Charlotte veni la ea şi o luă de mână.

— E din cauza portretului, aşa-i? Nu pot să-i găsesc scuze lui Gray, dar am impresia că ţie îţi pasă… îţi pasă, nu mă înşel?

Claire încercă din nou să se abţină, dar nu izbuti şi scoase un oftat.

— Da, deşi nu vreau. Nu vreau să-mi pese

de el. Nu ar trebui să-mi pese de el! Mi-a... mi-a ucis fratele într-un duel!

Charlotte încremeni.

— N-a ştiut. Şi cu toate astea eşti aici... eşti soţia lui. Iar Gray...

— Ar trebui să-l urăsc – şi l-am urât din suflet. O, încă îl urăsc! Dar se întâmplă atât de multe... şi sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu, spuse Claire, scuturând din cap. O simt. O ştiu.

— Te rog, draga mea, ascultă-mă, începu Charlotte. Să ştii că ţine la tine...

— Nu-i adevărat.

Charlotte o privi îngândurată.

— Claire... eu deja te iubesc ca pe fiica mea. Îi pasă de tine... of, te înşeli, draga mea. O mamă ştie lucrurile astea. Eu nu pot decât să te asigur de un lucru. Nu a fost întotdeauna aşa de nemilos. Atât de rece. Nu e un om lipsit de sentimente! Te implor, ai răbdare şi fii curajoasă. Deja am observat că a început să se schimbe... cred că eşti exact persoana de care are acum nevoie! Şi să ştii că vă potriviţi.

Până să plece Charlotte, lacrimile lui Claire se uscaseră. Se îmbrăţişară – iar de data asta fu rândul lui Charlotte să verse o lacrimă.

La scurtă vreme după plecarea ei, Claire îşi luă haina groasă şi ghetele. Mintea îi fugea

încontinuu la portret.

În capătul grădinii era un cimitir micuţ în care nu intrase niciodată. Acum simţea că trebuia neapărat să meargă acolo. Constată cu uimire că unele pietre de mormânt erau datate din secolul al paisprezecelea. Apoi, la poalele unui cireş găsi piatra funerară pe care o căutase.

Mormântul soţiei lui Gray, Lily. Lily înseamnă castitate. Puritate. Se aplecă şi curăţă piatra de frunzele uscate.

Lily Eugenie Sutherland.

Murise în 1811. Cu trei ani în urmă, după cum îi spusese Paulette. Şi nu era îngropată doar ea acolo. Gravura reprezenta un chip de femeie cu un copilaş în braţe, un crin şi un îngeraş.

William Grayson Sutherland murise în acelaşi an. Fuseseră îngropaţi împreună, mamă şi fiu.

Acum înţelegea… înţelegea de ce Gray ştiuse ce e de făcut când născuse Penelope, pentru că deja asistase la naşterea copilului său.

Îşi strânse haina în jurul ei. Se lăsase un ger cumplit. Gray o găsi cu capul plecat şi cu mâinile împreunate ca pentru o rugăciune.

— Claire! Pentru numele lui Dumnezeu, o să te îmbolnăveşti rău.

Claire se crispă imediat.

— Sunt foarte sănătoasă. Vrei să spui că nu te-a informat doctorul Kennedy?

Gray percepu imediat tonul ironic din vocea ei. Aşadar îşi dăduse seama că el i-l trimisese s-o consulte.

— Hai, vino să bem un ceai, o chemă el.

— Nu.

Gray o privi încruntat.

— Poftim?

Deja se simţea iritat şi ridicase uşor tonul.

Claire îşi dădu seama şi îl străfulgeră cu privirea. Sfidarea se amesteca deja cu furia.

Gray tăcu. Era exact cum îi spusese lui Clive. Ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat-o singură în casa de la ţară şi nu s-ar mai fi gândit la ea decât foarte rar şi întâmplător. Nu era o soţie supusă. Claire arătă spre mormânt.

— Mi-ai spus că ai avut o soţie, Gray. Nu crezi că poate ar fi trebuit să menţionezi că ai avut şi un fiu?

Tăcerea lui o scotea din minţi. Era extrem de revoltată de comportamentul lui.

— Nu am crezut că… spuse el într-un final.

— Nu ai crezut! se răsti Claire, înfuriată la culme. Te-ai însurat cu mine, Gray. Indiferent de circumstanţe, nu crezi că aveam dreptul să ştiu aşa ceva?

— S-a întâmplat demult, Claire. „Parcă se întâmplase ieri.” E un capitol încheiat din viaţa mea. „Eşti nebun să crezi aşa ceva! Nu se va încheia decât când vei vrea tu să se încheie.” Făcu un gest a lehamite, apoi continuă. Asta nu schimbă cu nimic situaţia noastră. Nu schimbă faptul că ne-am căsătorit. Nu influenţează motivul pentru care trebuie să rămânem căsătoriţi.

Claire înghiţi în sec, oprindu-şi lacrimile să-i inunde ochii. Cum putea fi atât de rece? Parcă ar fi avut o voinţă de fier şi o inimă de piatră.

— Du-te la Londra, iubitul meu soţ. Sau şi mai bine – du-te dracului!

Gray zâmbi amar, dar găsi un răspuns cumva împăciuitor.

— O să mă întorc în Londra când o să mă simt pregătit. După cum vezi, încă nu sunt.

Părea prins la mijloc într-o situaţie fără ieşire. Ar fi trebuit să meargă la Londra – voise să se ducă acolo imediat după plecarea mamei lui. Îşi spusese că nu avea de ce să rămână. Cu toate acestea însă, trecuseră două săptămâni din ianuarie, iar el era încă aici. De ce? De ce se mai afla încă în locul în care îşi jurase să nu se mai întoarcă niciodată? De ce nu plecase după terminarea sărbătorilor, după ce rezolvase aici tot ce era de rezolvat?

Claire probabil credea că a rămas să o chinuie pe ea. Dar, Dumnezeule, el era cel torturat în permanenţă!

Stătuse lângă el la masă şi îşi păstrase calmul, se comportase extrem de civilizat. Îi priise – şi copilului –, o văzuse cum înfloreşte din ce în ce mai mult, părul îi căpătase strălucire, chipul îi radia. Iar trupul ei… Se mustră în sinea lui că încă se mai gândea la formele ei. Sânii îi erau plini şi perfect rotunzi, cu pielea ca spuma laptelui, iar de fiecare dată când se apleca în faţă dădeau să-i iasă din decolteul rochiei. Nu, era de-a dreptul dezgustat de senzaţiile pe care i le provoca simpla ei prezenţă; parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lui o femeie. Îl aţâţa, îl zgândărea, îi trezea toate poftele. Bănuia că ea habar n-avea de efectul pe care îl producea asupra lui. Cu fiecare zi care trecea, el se simţea din ce în ce mai atras în vraja pe care o emana ea.

Nu putea uita ce însemnase pentru el să stea dezbrăcat lângă ea. În fiecare zi parcă mintea îi scormonea şi mai adânc printre amintiri şi scotea la iveală toate senzaţiile pe care le trăise atunci. Dacă se întindea să o atingă, ştia dinainte cât de cald i-ar fi fost trupul. Parfumul de liliac – parfumul ei – plutea în aer mult timp după ce ea părăsea

camera. Parcă era bolnav de dragoste. Încercase să-şi îngheţe inima în faţa frumoasei lui soţii, îl enerva că ea părea să nu observe nimic din toate astea.

Dacă n-ar fi ştiut ce-i poate pielea, ar fi putut spune cu mâna pe inimă că e îndrăgostit lulea.

Ce idee stupidă! decise el cu o strângere de inimă.

Continuă să îşi petreacă zilele făcându-şi de lucru. Se vedeau la ora mesei, iar amândoi erau politicoşi şi rezervaţi. De obicei Claire se retrăgea prima.

Într-o dimineaţă, văzând că nu coborâse la masă, se duse să o caute. Una dintre servitoare îi spuse că ultima oară o văzuse la etaj, trecând pe lângă apartamentul nupţial.

O găsi în camera de lângă dormitorul ei. Intră… Şi îi scăpă o înjurătură printre dinţi.

— Claire! De ce mama naibii te-ai cocoţat pe scaunul ăla?

Claire rămase unde era, încercând în continuare să dea draperia jos de pe galerie.

— Doctorul Kennedy mi-a spus…

— Sunt sigur că nici nu i-a trecut prin cap că ai să te caţeri peste tot, mai ceva ca o maimuţă. Dă-te jos imediat!

Scrâşni din dinţi, apoi se duse şi o luă pe sus atât de repede, încât Claire nu mai avu

încotro şi trebui să se agaţe de umerii lui.

— Gata! spuse el, ţinând-o în braţe. Trebuie să angajez pe cineva special să te ţină sub supraveghere? adăugă el, încruntându-se.

Claire strânse din buze, neputincioasă.

— Mă gândeam să transform camera asta pentru copil. E aproape de camera mea, iar dimineaţa e plină de lumină. Ce părere ai?

— Orice vrei tu, Claire.

— Şi am găsit şi pătuţul acela în pod. Mă gândeam să-l vopsim în alb. Îmi dai voie să…

— Claire, credeam că ne-am înţeles. Poţi să decorezi cum vrei.

Îl privi cu îndrăzneală.

— Te rog frumos să nu te mai joci cu mine ca un copil cu jucăriile lui, Gray. Este…

Se întrerupse brusc, cu o expresie bizară pe chip.

— Ce e?

Îşi muşcă buza.

— Nu sunt sigură, răspunse ea, punând palma pe burtă. Ochii i se măriră şi părea pe jumătate buimacă, pe jumătate înspăimântată… apoi extrem de încântată, de parcă fusese cuprinsă de o senzaţie totală de fericire. Scoase un chiot de bucurie. Cred că a mişcat. Am simţit exact senzaţia descrisă de doctorul Kennedy – ca un zbor de fluturi, râse ea, iar ochii îi sclipiră fericiţi. Nici nu-şi dădu

seama când îi luă mâna lui Gray şi i-o aşează pe burtică. Uite! Ai simţit?

— Nu-mi dau seama, răspunse el, retrăgându-şi mâna, după care se înjură cumplit în gând. Claire arăta ca o căprioară rănită.

Nu putea înţelege ce-l apucase. „Este copilul tău. Este mama copilului tău.” în schimb, nu simţea decât un junghi în inimă.

Îşi adusese aminte de Lily. De William. Simţea ca şi cum ar fi fost spintecat în două de tăişul unei săbii, iar durerea era atât de mare, încât îi venea să urle.

Claire nu se mai abţinu şi îi aruncă în faţă:

— Uneori cred că ţi-ai dori ca eu şi copilul meu să murim!

Pentru o fracţiune de secundă, Gray încremeni locului. Îşi reveni şi se răsti cu disperare la ea:

— Să nu spui aşa ceva! Să nu mai spui niciodată aşa ceva!

Claire ţipă la el.

— Du-te înapoi la Londra! Nu vreau să fii aici. Auzi ce-ţi spun? Du-te la Londra!

Gura lui Gray se schimonosi.

— Bine, fie cum vrei. Rămas-bun.

Claire părea distrusă, îi pierise toată bucuria. Se gândi cu amărăciune că fusese prima dată când simţise copilul mişcându-se…

în ciuda a tot ce se petrecuse între ei, ar fi vrut să împărtăşească această bucurie – cu Gray! Cu soţul ei. Cu tatăl copilului ei.

Plânse aproape toată noaptea de supărare. De dimineaţă însă, luă o hotărâre.

Fusese ultima dată când plânsese din cauza lui.

Continuă să se ocupe de redecorarea camerei copilului. Zilele însă se scurgeau mai greu, nu-şi mai găsea alinarea nicăieri. Ce avea să se întâmple după naşterea copilului?

Era responsabilitatea amândurora, nu doar a ei. Era de datoria lui Gray să aibă grijă de ea şi de copilul lor şi, Dumnezeu îi era martor, nu avea de gând să-i permită să nu-şi facă datoria. Pe de altă parte, era conştientă că n-ar fi putut trăi toţi trei ca o familie adevărată.

Se gândi la toate acestea şi la altele în plus, luând apoi o decizie, îi scrise o scrisoare pe un ton cât se poate de succint şi la obiect.

Gray,

Am luat o hotărâre şi găsesc de cuviinţă să ţi-o aduc la cunoştinţă. Am hotărât că ar fi cel mai bine să mă reîntorc la Wildewood. Sunt convinsă că eşti de acord să ne continuăm vieţile separat. Dacă doreşti, pot rămâne până la naşterea copilului, deşi eu, una, cred cu tărie că nu are niciun rost să mai rămân nicio zi la Brightwood. Să nu îţi faci griji că nu te

voi anunţa când se va naşte copilul. Poţi veni şi după aceea, oricând vei vrea, să-l vezi sau să o vezi.

În ceea ce priveşte mariajul nostru, sunt convinsă că ştii că, de vreme ce avem un copil împreună, nu mai poate fi anulat. Probabil că aceasta este pedeapsa pe care trebuie să o îndurăm amândoi. Doctorul Kennedy mi-a dat de înţeles că nu se aşteaptă să se ivească probleme la naştere. Mă simt bine şi sunt sănătoasă.

Aştept un răspuns din partea ta.

Subestimase cu mult răspunsul lui.

Aflat în Londra, Gray termină de citit scrisoarea, apoi se ridică de la birou.

— Dawes! strigă el. Pregăteşte-mi calul!

În câteva minute, pornise deja spre Brightwood.

Claire tocmai se aşezase pe un fotoliu confortabil din camera ei când Gray se năpusti ca o furtună pe uşă. Aruncă o privire spre servitoarea care înmărmurise cu tava în mână, apoi zbieră la ea:

— Afară!

Claire se încruntă la el, aruncându-i o privire urâtă.

— Crezi că ai putea, spuse ea pe cel mai rece ton pe care îl auzise Gray vreodată, să te porţi civilizat cu servitorii? Nu sunt obligaţi să

suporte toanele stăpânului.

Gray ignoră voit remarca ei. Scoase scrisoarea din buzunar şi începu să o agite în aer.

— Ce naiba ai vrut să zici de fapt cu asta?

Claire îşi înălţă privirea spre el.

— Cu care asta? Presupun că te referi la ultima mea scrisoare.

— Bineînţeles că la ea mă refer şi aş vrea să ştiu şi eu care e adevăratul motiv pentru care vrei să pleci! Te-ai văzut cu Lawrence? o interogă el, scrutând-o cu privirea lui de gheaţă.

Claire înmărmuri.

— Poftim?

Gray înjură ca un birjar, aşa cum nu o mai făcuse niciodată.

— V-aţi văzut, nu? o acuză el, în continuare furios. Ce ţi-ai închipuit, că o să te las să fugi la el cu copilul meu?

— Gray… am primit un bilet de la el, un singur bilet, acum câteva săptămâni… câteva cuvinte… Voia să ştie cum mă simt, spuse ea, ridicând bărbia cu demnitate, lucru pe care tu, dragul meu soţ, nu te-ai deranjat să îl faci.

— Nu mi-ai dat niciun motiv să cred că ai fi vrut ca eu să mă interesez în vreun fel de tine. Dar îţi spun acum ca să-ţi între bine în cap că nu o să te las să fugi cu copilul meu.

Refuz să îl las pe Lawrence să fie tată pentru copilul meu. Nu voi permite să trăiţi împreună ca soţ şi soţie.

— Iar eu nu îţi voi permite să-mi iei copilul!

Vorbele căzură ca un trăsnet asupra lui Gray.

— Asta crezi că vreau?

— Nu mai ştiu ce să cred!

Ce ştia sigur era că nu voia să cedeze nimic în faţa acestui bărbat dur şi insensibil.

Din trei paşi fu lângă ea. Îi smulse bucata de pânză pe care o cosea din mână şi o aruncă pe jos. Tensiunea ce se crease între ei nu prevestea nimic bun.

Văzând hăinuţa aceea la picioarele ei – pe care o cosea din tot sufletul pentru bebeluşul pe care îl aştepta – se simţi sfâşiată pe dinăuntru. Fără absolut nicio logică şi în ciuda tuturor promisiunilor pe care jurase să le ţină, făcu singurul lucru pe care sperase să nu-l mai facă niciodată.

Izbucni în lacrimi. Lacrimi fierbinţi, incontrolabile, disperate.

Năucit, şocat, zdruncinat în toată fiinţa lui, Gray rămase cu ochii la ea. Nefericirea ei îl frigea ca fierul încins. Reuşi să se urnească şi să o cuprindă în braţe; o strânse cu tandreţe– niciodată nu se gândise că şi Claire ar putea fi vulnerabilă.

Plânsul ei în hohote îl mişcă profund. Obosită şi extenuată, Claire nu se împotrivi deloc când el o ajută să se aşeze pe un scaun; se sprijini de el şi se lăsă cu uşurinţă în voia lui.

El o adusese în starea asta.

O mângâie pe păr.

— Claire! Claire, te rog, nu mai plânge.

O împunse uşor cu degetul şi îi întoarse faţa spre el. O cercetă cu privirea.

— Nu-ţi face deloc bine să plângi, Claire.

— Doctorul Ken… îngăimă ea.

— Da, da, ştiu ce părere are. Încep să-mi doresc să nu-l fi rugat niciodată să vină să te examineze! Mă doare sufletul să te văd aşa, Claire. Mă doare să văd că te-am făcut să plângi. Ai dreptate. Sunt un om groaznic.

Claire încercă să-şi mai domolească emoţiile.

— Nu mai pot trăi aşa, cu toată tensiunea asta dintre noi, spuse ea, apucându-l strâns de cămaşă.

— Am stat în Londra doar pentru că am crezut că asta vrei, mărturisi el. Eu sunt cel care l-a ucis pe Oliver. Eu sunt cel care te-a vârât în situaţia asta. Ai toate motivele din lume să mă urăşti.

Claire nu mai ştia ce îşi dorea de fapt. Ştia doar că nu îl ura. Nu, ura nu se număra

printre sentimentele pe care le nutrea pentru el.

O strânse şi mai tare la piept. Claire tremura. Continuă să o privească grijuliu.

Încercă iar să o facă să se uite în ochii lui.

— Claire, şopti el. Te rog nu mai plânge, zise, împungând-o uşor cu nasul în tâmplă.

Lacrimile ei se scurgeau acum şi pe obrajii lui. Lui Gray nu îi păsa. Fără să încerce să se stăpânească, Gray îşi apropie gura de gura ei.

Claire nu se împotrivi.

— Dumnezeule, murmură el, retrăgându-se uşor. Aştept acest moment de câteva săptămâni.

— Gray…

Gray percepu imediat nesiguranţa din tonul ei. Se priveau ochi în ochi.

— Sentimentul ăsta dintre noi, spuse el extrem de serios. N-ai decât să negi, Claire, dar ştiu că există ceva între noi şi ştiu că eşti şi tu conştientă de asta.

O sărută din nou, un sărut care deveni extrem de pasional. Pierdut în vârtejul momentului, mâna îi alunecă pe sub rochie. Putea face diferenţa între ultima dată când o atinsese şi acum. Îşi aducea aminte perfect. Acum sânii ei erau mai rotunzi. Mai plini. Se jucă uşor cu unul dintre sfârcuri, o mângâie cu toată palma pe sân şi îl simţi mai ferm.

Îşi desprinse buzele de buzele ei. O dorea. O dorea cu mintea, cu inima, cu corpul. Se excitase cumplit de tare. Mădularul dădea să-i explodeze în pantaloni. Ar fi dat orice să îi simtă mâna cuprinzându-i-l. Voia să o lipească de el, voia să între în trupul ei. Mai avea puţin şi îşi dădea pantalonii jos… ridicând-o şi aşezând-o peste membrul său.

Claire îşi înălţă capul spre el, în timp ce îi mângâie pieptul.

— Nu m-am văzut cu Lawrence, Gray. Nu am făcut aşa ceva. Scrisoarea lui…

Gray o mângâie cu dosul palmei pe obraz.

— Şşş. Nu-ţi face griji.

Claire îl privi stăruitor.

— Mă crezi?

O îmbrăţişă şi mai aprig.

— Da. Iartă-mă, Claire. Sunt o bestie, sunt aşa cum spui tu că sunt.

„Iartă-mă.” Acest cuvânt i se prăvăli ca un bolovan în minte, stârnindu-i un sentiment de vină. Îşi dădu seama că acum nu se mai gândea atât de mult la Oliver. Îşi dădu seama că simpla vedere a soţului ei îi făcea inima să tresară de bucurie.

— Cred că trebuie să cădem la pace, Claire, îi spuse el încet. Eşti de acord?

Claire încuviinţă din cap, fără să-şi ia privirea de la el.

— Excelent, spuse Gray, apoi o îndepărtă cu gingăşie de lângă el şi se ridică în picioare.

— Te întorci la Londra? rosti Claire fără să vrea.

Gray clătină din cap.

— Nu. Rămân.

Claire îşi simţi inima tresăltând de fericire. Gray o luă de mână şi o ajută să se ridice în picioare.

— Dacă tot sunt aici, spuse el, mă duc să vizitez un vecin. Mă gândeam să mai cumpăr nişte cai pentru herghelia noastră. Nu e departe. Ai chef de o plimbare cu calul până acolo după-amiază?

Claire făcu ochii mari.

— Cu calul?

— Cu şareta, spuse el, cu un surâs în colţul gurii. Cred că mai sunt câteva luni bune până când vei putea călări din nou.

Lui Claire îi trecu prin minte că era prima oară când îl vedea zâmbind cu adevărat. Simţi un fior pe şira spinării. Deşi era greu de crezut, parcă i se părea şi mai chipeş decât de obicei.

— Ne întâlnim în hol la şi jumătate.

Capitolul 18

îmbrăcată în cele mai călduroase haine, cu

fular şi galoşi, Claire coborî rapid în foaierul de la intrare.

Gray îi înfăşură o pătură în jurul genunchilor. Vremea fusese plăcută în ultima săptămână, dar nopţile rămăseseră friguroase. În timpul zilelor zăpada se topea, aşa că drumul era noroios şi plin de şleauri. Şareta trase în capul scărilor. Claire îi simţea coapsa musculoasă lipită de a ei în timp ce mergeau, precum şi umărul. Se atingeau la fiecare pas.

Era foarte emoţionată. Amintirea sărutului lui nu pălise deloc. Oare regreta Gray că o sărutase? Ar fi dat orice să ştie ce era în sufletul lui.

Gray se urcă în faţă şi luă hăţurile. Purta mănuşi, iar Claire îşi fixă privirea asupra mâinilor lui, încercând să nu se mai gândească la acel sărut.

Iar în afară de asta, îi spusese că avea să rămână. Stomacul i se strânse – doar din cauză că îl implorase ea! Şi oare cât timp avea să stea cu ea? în cât timp avea să se întoarcă iar la Londra? Iar cât fusese acolo revenise oare la vechiul lui stil de viaţă? Cu câte femei se culcase de când se căsătorise cu ea? Şi ce era acest sentiment? Gelozie? Era confuză.

După cum zisese Gray, nu merseră mult. În

ciuda gerului, era o zi frumoasă. Cerul avea o nuanţă minunată de albastru. Trecură pe lângă o pădurice de arţari. Razele soarelui topiseră omătul de pe ramuri şi tot peisajul arăta de parcă ar fi fost decorat cu steluţe de argint.

Ajunseră pe lângă o păşune înconjurată de un gard alb. Gray îi arătă iapa pe care ar fi vrut s-o cumpere.

— E o frumuseţe, nu crezi?

Claire îi dădu dreptate în gând; nu ştia însă că el îşi întorsese între timp privirea către ea, studiind-o cu atenţie.

Ajunseră la reşedinţa familiei Bennett, iar Edgar şi Rosetta, soţia lui, le ieşiră în întâmpinare. Era prima dată când Gray o prezenta ca fiind soţia lui. Claire se îmbujoră; i se părea ciudat că acum o chema Claire Sutherland.

Edgar era un bărbat solid, cu obraji rumeni. Rosetta o invită în casă să bea un ceai, iar bărbaţii îşi văzură de treabă. Când trebuiră să plece, Claire îşi luă la revedere cu părere de rău; deşi păstrase legătura cu Penelope şi îşi scriau foarte des, nu se mai văzuseră de câteva săptămâni, iar acum îşi dăduse seama că de fapt îi lipsea compania unei femei.

Se înserа când se hotărâră să plece spre casă. Parcurseseră cam un kilometru, când

Claire observă printre copaci un loc în care neaua strălucea precum cristalul.

— Vai, ce frumos este! Ce-i acolo, un iaz? Cred că e un loc grozav pentru patinat.

— E un lac şi e destul de adânc. Nu e deloc un loc potrivit pentru patinat.

Răspunsul lui destul de dur o luă pe nepregătite.

— Dar sigur e un loc bun de pescuit. Îţi mai aduci aminte, îl tachină ea, când am prins mai mulţi peşti decât tine. Tata şi Oliver…

Se opri şi se lăsă o tăcere stingheritoare. Pentru a depăşi totuşi momentul, Claire îl întrebă dacă puteau să meargă de-a lungul unui braţ care se întindea către est.

Gray sări de pe banchetă şi se opri să mai aranjeze hăţurile, iar Claire o luă pe o potecă spre lac. Cu siguranţă locul era splendid într-o zi călduroasă. Descoperirea însă o întristă.

Habar nu avea unde urma să fie în vara următoare – aici sau acasă la Wildewood.

Poteca era alunecoasă şi plină de noroi. Se gândi să se ducă până pe mal, aşa că o luă în jos pe valul de pământ de lângă apă. Tresări şi se uită peste marginea lui. Nu realizase că stătea chiar pe marginea unui bolovan aşezat direct pe gheaţă. Se întoarse…

Picioarele îi alunecară şi căzu prin pojghiţa subţire de gheaţă.

Scoase un ţipăt de groază. Totul se întunecă în jurul ei. Simţi că îngheaţă într-o clipită. Nu vedea nimic. Nu putea respira. Era înconjurată de apa neagră şi se ducea din ce în ce mai mult spre adâncuri. O cuprinse o spaimă de moarte. Deschise gura să ţipe din nou, dar fu invadată de apă şi simţi cum îi îngheaţă plămânii. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Gray trase o palmă plină de afecţiune peste crupa calului. Aruncă o privire în direcţia lacului, apoi spre cer. Se întunecase. Ar fi trebuit să o ia din loc.

Chiar în acel moment auzi un ţipăt care îi îngheţă sângele în vine.

O luă la fugă pe potecă.

Nu avea să uite niciodată imaginea aceea, când văzuse capul lui Claire înghiţit sub apă şi sub gheaţă. Pentru o clipă, zărise şi mâna ei întinsă, care parcă implora ajutor.

ÎI cuprinse panica şi i se făcu foarte frică… Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să o salveze.

Trebuia să o salveze.

Înaintă cu greu pe suprafaţa alunecoasă, recitând în gând toată rugăciunile pe care le ştia. Îşi dădu seama că haina aceea groasă o trăgea pe Claire sub apă. Se aruncă disperat după ea şi reuşi să o prindă de mânecă.

O trase spre suprafaţă şi reuşi să o împingă

pe un sloi de gheaţă. Oare era destul de groasă să o susţină? Se dovedi că da.

— Claire! Claire! strigă el în timp ce o purta pe braţe spre mal.

Ochii ei erau închişi, trupul fără vlagă şi inert, iar buzele vineţii. Groază, Gray doar atât mai simţea.

— Claire, şopti el epuizat.

Claire începu să tuşească şi să tremure din tot corpul, apoi deschise pleoapele.

Gray nu-şi aducea aminte să mai fi fost atât de recunoscător cerului ca în acel moment. Parcă i se luase cea mai grea piatră de pe inimă. O îmbrăţişă.

O salvase.

O salvase.

Amândoi erau uzi până la piele. Gray înşfăcă pătura din şaretă şi se grăbi să o învelească pe Claire, apoi o urcă pe banchetă.

Ajunseră în câteva minute acasă şi strigă imediat după ajutor. Prima care sosi în fugă fu Rosalie.

Claire era convinsă că va muri.

Stătea în picioare şi tremura din toate încheieturile în timp ce Rosalie şi Gray îi dădeau toate hainele jos. O altă servitoare se ocupa să umple cada cu apă. Gray o înveli cu o pătură, iar apoi un alt servitor intră şi înteţi focul din sobă.

După ce cada fu plină, Gray o rugă pe Rosalie să iasă din încăpere.

— De aici mă descurc eu, îi spuse el.

Claire mai avea încă lenjeria intimă pe ea. Gray încercă să i-o dea jos, dar Claire îi dădu peste mâini.

— Lasă-mă pe mine, ţipă ea.

Nici n-o băgă în seamă. Concentrat la culme, îi trase cămaşa în jos de pe un umăr, apoi de pe celălalt. Claire continuă să protesteze, iar el continuă să o ignore până o dezbrăcă de tot.

Claire tresări iar, dar de data asta nu din cauza frigului, ci a şocului. Era îngrozită să se afle aşa despuiată în faţa lui. Oftă şi încercă să-şi acopere sânii cu palmele.

Gray începuse să-şi dea şi el hainele jos. Toate erau pline de apă – cămaşa, pantalonii – le aruncă pe podea, alături de hainele ei. Claire rămase consternată, privind cum rămâne şi el în pielea goală.

Se aplecă uşor şi o luă în braţe, ridicând-o ca pe un fulg, apoi o vârî în apa caldă.

Iar apoi făcu ceva care o ului şi mai tare.

— Ce… ce vrei să faci? ţipă Claire.

Gray nu răspunse. Nu voia decât să o încălzească. Intră şi el în cada de lemn. Spre nemulţumirea ei, era suficient loc pentru două persoane. Îi petrecu o mână în jurul

mijlocului ei şi o trase cu spatele de pieptul lui, încolăcindu-şi picioarele peste picioarele ei. Acum Claire stătea cu fundul lipit de interiorul coapselor lui.

Dinţii însă continuau să-i clănţăne de frig. Se cufundă şi mai mult în apă, nefiind sigură ce o încălzea mai tare, corpul lui sau baia. Şi nici de ce se ruşina mai mult – de faptul că ea era dezbrăcată sau că era el.

— Hai, spuse el într-un final, ridicându-se împreună cu ea.

O şterse rapid cu prosopul, apoi o înfăşură într-un halat. Claire încercă să nu tragă cu ochiul dacă îşi pune şi el halatul. Era mai preocupată ca el să nu-i vadă burtica crescută. O, Doamne, copilul…

O cuprinse frica.

— Copilul meu! strigă ea. Copilul meu!

Gray vorbi pe un ton calm şi încurajator.

— Am trimis vorbă doctorului Kennedy. Se grăbeşte să vină încoace de îndată ce se eliberează.

Cineva îi întinse o băutură fierbinte. Stătea pe un scăunel în faţa focului, îmbrăcată doar în halat, iar Gray îi descâlcea părul. Claire nu-şi mai găsea cuvintele. Îi mai simţise şi altă dată mâinile prin păr… Acum însă parcă era altceva, gestul părea mult mai intim.

O vârî în pat, apoi îşi dădu halatul jos de pe

umeri şi îl lăsă pe un scaun. Claire apucă să-l vadă cu coada ochiului în toată splendoarea. Pieptul şi abdomenul lui parcă ar fi fost sculptate şi apoi acoperite cu fire închise la culoare, pline de virilitate. N-ar fi vrut să-şi coboare privirea, dar nu se putu abţine. Gura i se uscă şi simţi că rămâne fără aer. Era atât de… Nu mai apucă să-şi ducă gândul la sfârşit. Gray venea în pat lângă ea!

Gray se strecură sub plapumă şi o trase spre pieptul lui. Claire nu uitase nicio clipă de noaptea în care îşi pierduse virginitatea. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Gray o mai văzuse dezbrăcată şi altădată. I se strânse stomacul. Deja îi anticipa atingerea degetelor pe pielea ei. Pe sâni. Pe burtă. Pe locul secret dintre coapsele ei.

Pierdură noţiunea timpului. Rămaseră în aceeaşi poziţie, cu Gray ţinând-o lipit de trupul lui, încălzindu-se unul de celălalt; respirând acelaşi aer.

Îi simţea sexul pe pielea ei – bucata aceea din trupul lui care îi făcea carnea să ardă şi mintea să i-o ia razna. De fiecare dată când îl vedea, fie şi cu coada ochiului, fremăta în sufletul ei la amintirea senzaţiilor pe care le avusese când o sărutase.

De fiecare dată când o sărutase.

De fiecare dată când o atinsese.

Sentimentele îi erau neclare. Era deopotrivă fascinată şi prudentă. Reîncepu să tremure, dar nu de frig, ci din cauză că trupul lui era extrem de fierbinte. Încercă să îngaime ceva, dar nu putu scoate niciun sunet.

— Stai cu mine, Claire, spuse Gray, de parcă i-ar fi citit gândurile, apoi îi mângâie curbura umerilor, după care coborî de-a lungul şirei spinării. Lasă-mă să dorm cu tine. Nu te teme.

Încet-încet, tremuratul îi dispăru. Se cuibări lângă el şi se re- laxă din ce în ce mai mult, lăsându-se purtată de val.

Nu la fel i se întâmplă însă şi peste câteva seri. Claire era obosită şi se decise să se retragă mai devreme. Gray lucra ceva în birou.

Se duse în camera ei şi aţâţă focul din şemineu. De când căzuse în apa îngheţată avea senzaţia că nu îi era niciodată suficient de cald. Se urcă în pat şi îşi trase păturile peste umeri. Adormi repede, dar nu avu deloc un somn liniştit.

Visă că era îmbrăcată doar cu cămaşa de noapte şi alerga bezmetică spre lac. Inima îi bătea cu putere. În spatele ei fugea o femeie. Iar Claire ţinea ceva la piept.

Era copilul ei.

Iar femeia era Lily.

Nu putea să se ascundă de ea. Nu ştia de ce

trebuia să se ferească de ea, ştia doar că îi inspira teamă. Ajunse la malul apei şi constată că era desculţă. Gheaţa de sub picioarele ei trosni şi se scufundă în apa rece, care o înghiţi imediat.

Nişte braţe puternice o apucară şi o zgâlţâiră de umeri.

— Claire! Claire, trezeşte-te!

Claire continuă să mai ţipe câteva secunde, apoi îşi dădu seama că era Gray.

— Ai visat. A fost doar un vis, iubita mea, doar un vis.

Claire izbucni în lacrimi. Gray îi dădu o şuviţă peste ureche, apoi o mângâie pe obraz. Claire se uita la el, dar de fapt privea în gol. Gray se întunecă la faţă.

— Ce-ai visat?

— Fugeam şi… şi nu puteam să scap, răspunse ea printre lacrimi.

Nu voia să-i spună că o visase pe Lily.

— Să scapi de ce? spuse el, ştergându-i lacrimile. Spune-mi, Claire.

Claire se cutremură.

— Copilul meu… îmi ţineam copilul în braţe. Şi încă îi mai simt greutatea, Gray! Parcă încă l-aş ţine în braţe. Iar ea mă urmărea încontinuu. Nu mă lăsa deloc!

— Cine? insistă el pe un ton straniu.

Claire ezită.

— Spune-mi, Claire.

— Lily.

Gray păli.

Claire clătină din cap.

— Nu înţeleg, Gray! Părea atât de real! Lily a murit înecată în lac? Aşa s-a întâmplat, nu? spuse ea, plângând în hohote. Iar acum copilul meu e mort! Acum a venit rândul meu! suspină ea, cutremurată de senzaţia trupului neînsufleţit al copilului.

— Nu, Claire. Nu o să mori. Nu o să te las.

Ochii lui Claire păreau înnebuniţi de groază.

— Nu i-ai putut salva pe Lily şi pe copil? Şi acum parcă îmi simt copilul mort în braţe!

Gray clătină din cap, îi luă mâna şi i-o aşeză pe pântece.

— Nu, Claire. Uite, simte-l.

Mişcarea era inconfundabilă.

— Ai dreptate, spuse ea şovăielnic. Sigur că ai dreptate. Ce caraghioasă sunt, continuă ea, privindu-l în ochi. Dar tot nu înţeleg. Am… am văzut portretul din pod, cu voi trei. Apoi, în cimitir le-am găsit mormântul. Am crezut că au murit amândoi – Lily şi William – la naştere. Avu un presentiment sinistru, şi totuşi găsi puterea să continue: Nu au murit în timpul naşterii…

Gray îi confirmă toate temerile.

— Nu, zise el după câteva momente de

linişte. Nu au murit în timpul naşterii.

Capitolul 19

Aceea era povara lui. Nu voise să îşi amintească. Îl durea ca şi cum ar fi avut o lamă de cuţit înfiptă în inimă.

Nu putuse să uite. Nici măcar o secundă. Încercase în fiecare clipă din ultimii trei ani să uite şi nu reuşise.

— M-am căsătorit cu Lily, iar după un an a rămas însărcinată, îşi dorea un copil mai mult decât orice, zâmbi el amar. Aşa era ea, plină de viaţă şi entuziastă. Iniţial crezuse că e stearpă, apoi căzuse în extrema cealaltă când aflase că va avea un copil.

Claire simţi un junghi în piept. Era evident că o iubise tare mult.

— Sarcina a decurs fără probleme. Mă rog, uneori trebuia să se odihnească mai mult, dar în general a fost o sarcină uşoară. În noaptea în care s-a născut William a fost furtună, continuă Gray pe acelaşi ton. Doctorul Kennedy nu a reuşit să ajungă.

— Deci tu l-ai ajutat să vină pe lume? încercă Claire să-l ajute să-şi continue povestea.

Gray încuviinţă din cap.

De aceea ştiuse ce era de făcut când

născuse Penelope.

— Lily era foarte fericită. Se ocupa aproape în totalitate de copil. Uneori nici mie nu voia să mi-l dea să-l ţin în braţe.

Claire avea senzaţia că Gray îi spunea toate acestea pentru a se elibera de toată această povară. Poate că asta şi făcea de fapt.

— William era un copil sănătos, uneori mai avea colici. Nimic ieşit din comun, conform spuselor doctorului Kennedy.

Lui Claire îi trecu prin cap că poate totuşi se îmbolnăvise la un moment dat.

Gray povesti mai departe.

— La un moment dat am plecat pentru o săptămână cu nişte treabă, nu-mi mai aduc aminte precis ce, în Kent. Ştiu doar că de abia aşteptam să mă întorc acasă, aşa că am gonit cât de repede am putut. Am ajuns cam pe la miezul nopţii, spuse el, întunecându-se la chip. William avea patru luni. Începuse să doarmă mai mult noaptea. Dar în acea noapte… Lily era încă trează.

Claire începuse să aibă cele mai negre presimţiri. Gray tăcu, iar ea nu îl presă să continue. Se vedea clar că are nevoie de câteva momente pentru a se putea aduna.

— Lily era în camera lui. Îl legăna în braţe. William nu scotea niciun sunet; am crezut că doarme. Dar Lily continua să îl legene. Mi-

aduc aminte că mă gândeam că îl hâţâna mult prea tare…

Claire îşi pironi privirea asupra chipului lui. Ultimele propoziţii le rostise cu vocea sugrumată de emoţie. Îi părea sincer rău pentru durerea lui şi nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui. Chinul pe care îl retrăia.

Parcă şi-ar fi disecat sufletul în faţa ei.

— Am încercat să îl iau pe William şi să îl pun în pătuţ.

Claire înţepeni de groază. Se ruga în gând să nu se fi întâmplat ce bănuia că se întâmplase. Îl apucă de mână, iar în timp ce el vorbi îşi înfipsese unghiile în carnea ei, semn că deja era transpus.

— N-a vrut să mi-l dea, ba chiar s-a împotrivit cu străşnicie, iar între timp a continuat să-l legene… îl hâţâna cu furie. Iar când, în cele din urmă, i l-am luat din braţe…

O durea să îl vadă aşa. Durerea o sfâşia. Îşi dădu seama că avea în faţă un bărbat care suferise enorm, iar acum nu se mai putea stăpâni şi cedase.

— William era mort. Îmi ţinea băiatul în braţe… iar el era mort.

Nici în o mie de ani nu s-ar fi aşteptat Claire la următoarea declaraţie.

— Lily a zis… că nu voia să se oprească din

plâns. Nu voia să se oprească din plâns, asta a repetat de zeci de ori. Pe obrajii lui şi- roiau lacrimi fierbinţi. Zicea că a vrut să-l facă să tacă şi i-a acoperit gura cu palmele.

Gray era desfigurat de disperare. Retrăia cu atâta suferinţă toate evenimentele de atunci, încât Claire era convinsă că inima lui era sfâşiată din nou. Nici măcar nu-şi mai ştergea lacrimile.

— Lily n-a ştiut... nu şi-a dat seama decât mai târziu, când s-a îngrozit de ce făcuse.

Claire nu se mai putu abţine. Deja făcuse legătura cu visul pe care îl avusese.

— Nu! strigă ea. Să nu spui că...

— S-a sinucis. S-a dus la lac... şi nu s-a mai întors. După aceea mi-am adus aminte şi alte episoade, zise el. Episoade de melancolie şi depresie, zise Gray cu o grimasă. A fost vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să ştiu că era posibil...

— Nu, Gray, nu. Nu a fost vina ta. De unde să fi ştiut? Nimeni nu ar fi putut şti.

Claire începea să înţeleagă. Gray era încă bântuit... Oare de aceea era aşa de sălbatic? Atât de insensibil? Iar reputaţia lui terfelită... Aşa alesese să-şi şteargă trecutul dureros? Aşa voia să uite de moartea soţiei şi a fiului său?

În minte îi răsunară vorbele mamei lui.

„Nu a fost întotdeauna aşa. Atât de nemilos. Atât de rece.”

Acum aflase la ce se referise Charlotte. Gray îşi iubise foarte tare familia.

Durerea lui ajungea până în sufletul ei. Claire plângea alături de el pentru că ea, dintre toţi oamenii, înţelegea cu adevărat prin ce trecuse. Totuşi, în fiinţa ei se dădea o luptă crâncenă. Şi ea trecuse printr-o tragedie. Nimic nu ar fi putut s-o facă să uite de moartea violentă a lui Oliver, iar acea moarte fusese adusă de mâinile acestui om! Fusese oare pierderea lui mai mare decât a ei?

Toate gândurile i se învălmăşeau în cap. Nu fusese în viaţa ei atât de confuză ca acum.

Mintea îi era înceţoşată şi nici nu îndrăznea să vorbească. Îşi întinse mâinile instinctiv spre el, îi luă capul şi i-l puse la pieptul ei, apoi se sprijini de pernă şi îl mângâie pe ceafă.

În cele din urmă, adormiră.

Viaţa lor împreună intră pe un anumit făgaş. În timpul zilei, Gray îşi vedea de treburile administrative, iar Claire de gospodărie. Mâncau împreună. Uneori jucau şah, alteori beau porto şi ceai împreună. Claire se simţea bine, nu era slăbită sau palidă. Din ce în ce mai des însă, se retrăgea mai devreme în camera ei. Mai erau doar două luni până la

naşterea copilului şi era din ce în ce mai obosită.

Într-adevăr, din exterior păreau o familie adevărată de nobili. Dar erau ca nişte ape calme şi limpezi la suprafaţă, dar în adâncime străbătute de curenţi şi torenţi sălbatici.

Nu dormeau împreună.

Nu mai discutaseră deloc despre acea noapte.

Vorbeau foarte rar despre naşterea iminentă care urma să aibă loc.

Nu vorbeau niciodată despre viitor.

Iar atunci când coşmarurile reveniră – şi parcă din ce în ce mai înspăimântătoare – Claire plângea singură, fiind prea orgolioasă să-i spună lui Gray.

Februarie geros trecu şi începu un martie ploios. Până la mijlocul lui aprilie, pajiştile din jur se acoperiră de flori multicolore. Tot peisajul vibra de viaţă. Vrând să se bucure de o zi însorită, Claire îşi luă coşul cu instrumente de cusut în grădină. Se aşeză pe o băncuţă şi îşi îndreptă chipul către soare. Amintirile o învă- luiră iar. Mama ei o lua de multe ori să coasă în grădina de trandafiri. Dacă ar fi fost şi ea aici…

— Aici erai, auzi o voce. Te-am căutat.

Gray păşi pe verandă. Se încruntă.

— Trebuia să-ţi mai iei ceva pe tine, Claire.

— O, mi-e bine. După o iarnă aşa de grea, e plăcut să simţi iar căldura soarelui, nu crezi?

— Mmm, fu el de acord.

Se apropie atât de mult de ea, încât fu nevoită să-şi ridice privirea pentru a-l vedea. I se strânse stomacul. Gray era îmbrăcat cu nişte pantaloni mulaţi perfect pe muşchii frumos lucraţi. Cămaşa albă îi era descheiată la gât şi i se vedeau câteva fire răzleţe de pe piept.

— Ce coşi?

Claire se îmbujoră, amintindu-şi de ziua în care îi smulsese cămăşuţa de bebeluş pe care o cosea şi i-o azvârlise pe jos.

— Nimic, răspunse ea, ascunzând obiectul în poală.

— Sunt sigur că nu-i nimic. Pot să văd şi eu?

Nu mai apucă să protesteze. Gray deja îl luase şi îl admira.

— E pentru bebeluş, încercă ea să se apere.

— E… e foarte mic, nu?

Claire avu senzaţia că Gray nu ştiuse ce să spună.

— Doctorul Kennedy e de părere că bebeluşul o să fie mic.

— Păi atunci trebuie să ai grijă.

Claire se îmbujoră şi mai tare.

Era îngrijorat de soarta ei şi a copilului? Ar fi vrut din tot sufletul să creadă că îi păsa.

Dintr-odată îşi dori cu înfocare ca toată distanţa şi tensiunea dintre ei să dispară, ca el să îi fie soţ şi tată pentru copil, iar orice rămăşiţă a trecutului să se evapore o dată pentru totdeauna ca prin minune.

Se repezi şi îi luă hăinuţa din mâini şi o ascunse înapoi în coş.

— Ziceai că mă căutai.

— Da, răspunse el, ajutând-o să se ridice în picioare. Voiam să-ţi spun că trebuie să plec. Am o mică proprietate în Lincolns- hire. Îngrijitorul de acolo s-a îmbolnăvit şi trebuie să mă duc acolo să-i ţin locul până se face bine.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

— Te-aş fi rugat să vii cu mine, dar nu cred că ar fi o idee prea bună să călătoreşti acum.

Claire încuviinţă din cap, simţindu-l uşor nesigur.

Îşi umezi buzele, apoi îl întrebă brusc:

— Te mai întorci?

Gray o scrută cu privirea.

— Cum adică?

Claire îşi dori să nu îl fi întrebat, dar nu-şi mai putea retrage vorbele.

— Eu… te mai întorci?

O prinse de bărbie.

— Vrei să mă întorc?

În inima lui Claire se dădea o luptă. Pe de-o

parte ar fi vrut să se răsucească pe călcâie şi să fugă. Îi venea să nu mai admită că întrebase aşa ceva, de parcă altcineva vorbise în locul ei. Acum însă – acum ar fi vrut să-i cuprindă obrajii în palme şi să-i simtă barba cu degetele.

— Bineînţeles, se auzi ea răspunzându-i. Cât o să fii plecat?

Ochii albaştri ai lui Gray coborâră cu blândeţe asupra chipului ei.

— O săptămână. Doar atât.

Privirea i se întunecă brusc. O întrebă aproape şoptit:

— O să-ţi fie dor de mine, Claire?

Înainte să apuce să-i răspundă, chipul lui Gray se transformă radical, ca şi cum ar fi fost acoperit de o mască.

— Ba nu, aproape se răsti el. Nu-mi răspunde.

O strânse în braţe şi îşi coborî capul. Se sărutară cu pasiune şi cu tandreţe, iar Claire rămăsese fără suflare când el îşi înălţă capul. Apoi îi puse un deget pe buze.

— Să te gândeşti la mine, mai spuse el.

Când îl văzu plecând, Claire îşi duse degetele la gură.

— Să te întorci repede, şopti ea, să te întorci repede.

Capitolul 20

Lui Claire îi era groaznic de dor de soţul ei. Zilele treceau greu, dar încerca să şi le umple cu activităţile cotidiene, îşi făcuse o rutină să facă câteva exerciţii fizice în fiecare zi.

Într-o după-amiază se înfofoli bine într-o haină groasă şi ieşi afară. Aerul era înţepător şi rece, iar soarele se pregătea să apună. Se simţea bine. Nu se depărtă prea mult de casă, ci se opri într-un loc în care putea vedea atât drumul, cât şi casa.

Era frumos – casa între copacii care începuseră să înflorească. Iarna era într-adevăr pe ducă. Se opri şi zâmbi.

Totuşi, nu venise încă primăvara, aşa că, după câteva minute, se decise să se înapoieze în casă înainte să răcească.

Pe drumul de întoarcere zări o trăsură şi presupuse că era Gray. Se încruntă nedumerită. De ce se întorcea cu trăsura, că doar plecase în şaua calului? I se strânse inima. Oare fusese rănit? Iuţi pasul spre casă. Trăsura se opri în faţa intrării. Se opri şi Claire, constatând cu surprindere că din ea nu cobora Gray.

Era Lawrence. Încercă să îşi ascundă dezamăgirea în spatele unui surâs.

— Lawrence! Cât mă bucur să te văd!

— Şi eu mă bucur să te revăd, Claire, îi zâmbi Lawrence atât de larg, încât ochii lui aproape se închiseră. Ultimul tău bilet a fost atât de scurt…

— Hai, vino în casă să te încălzeşti. Se lasă frigul.

— Da, ai dreptate.

În uşă apăru o servitoare, iar Claire îi porunci să aducă ceaiul în salon.

— Ia un loc, te rog, îl invită ea, făcându-i semn spre un scaun aflat în faţa şemineului.

Lawrence îşi întinse mâinile spre foc să se încălzească. Li se aduse ceaiul, iar Claire îl turnă în ceşti.

— Vicontele nu-i acasă? întrebă Lawrence în timp ce sufla în ceai să se răcorească.

— Nu, răspunse Claire stânjenită. A plecat câteva zile la una dintre proprietăţi.

— E bine. Înseamnă că putem vorbi nestingheriţi.

Claire se puse în gardă. Trase aer adânc în piept.

— Lawrence…

— Claire, te rog, nu ai motive de îngrijorare. Am trecut pe aici în drum spre sora mea din Essex. Nu stau mult, promit. Te simţi bine? o iscodi el după o scurtă pauză.

— Da. De fapt chiar foarte bine, mulţumesc de întrebare.

Claire răspunsese gândindu-se la copil şi la faptul că urma să nască în curând.

— M-am gândit de multe ori la tine, Claire.

Nu ştiu ce putea să îi răspundă, aşa că se decise să fie sinceră cu el.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, spuse ea, apoi se opri. Lawrence, continuă ea în cele din urmă, nu vreau să te fac să suferi, dar cred că dacă ne-am fi căsătorit nu ne-ar fi fost bine nici unuia dintre noi.

— Aşadar, eşti într-adevăr fericită cu vicontele?

— Amândoi aşteptăm cu înfrigurare naşterea copilului nostru, răspunse ea, punându-şi mâna pe burtică.

Oare putea să vadă prin ea? Avea atât de multe incertitudini. Simţi că îi vine să plângă – ce prostie!

— Ah, spuse el sec.

Se părea că nu ştia să mintă prea bine.

Dar nu minţise cu nimic. N-ar fi fost fericită cu Lawrence, deşi era un om bun şi ţinea la el. Merita însă o femeie care să-l iubească şi care să îi ofere mai mult decât companie.

Claire schimbă subiectul. Terminară de băut ceaiul discutând despre ce se mai întâmplase la Wildewood.

Lawrence se pregăti de plecare. Se duseră în hol, îşi puse haina, apoi îi luă mâinile.

— Vreau să îmi promiţi ceva, Claire. Oricând, indiferent de ce vei avea nevoie, te rog să apelezi la mine, bine?

Claire se înmuie.

— Promit, răspunse ea, apoi se aplecă şi îl sărută pe obraz. Rămâi cu bine, prietene.

Gray gonea cu toată viteza spre casă. Îi era dor de Claire. Îi era dor să se întoarcă acasă. Oare Claire chiar crezuse că nu s-ar mai fi întors? El se gândise la ea aproape în fiecare moment de când plecase. De abia aştepta să o vadă. Ştia că se schimbase ceva, adânc în sufletul lui. Ceva ce nu putea controla.

Sări de pe cal şi dădu grăbit hăţurile unui rândaş. Urcă câte două trepte deodată şi ajunse în faţa uşii.

În clipa aceea uşa se deschise.

Nu îi veni să creadă ochilor ce vede.

Lawrence cu pălăria în mâini, cu privirea pironită în ochii lui Claire şi zâmbind.

Imediat, Claire se aplecă spre el.

Se aplecă şi îl sărută, neisprăvita!

Gray văzu roşu în faţa ochilor – iar Claire îl văzu pe el. Se simţea ca un intrus – intrus în propria casă!

— Gray, spuse ea pe nerăsuflate, Lawrence tocmai pleca.

— Da. Sper că sunteţi sănătos, milord, spuse Lawrence, întinzându-i mâna.

Gray îl ignoră total.

Conştientă de faptul că Gray o urmărea, Claire coborî treptele cu Lawrence, apoi îi ură drum bun.

Intră înapoi în casă, iar Gray se ţinu după ea până în salon. Mocnind de furie, îşi scoase pălăria şi trânti mănuşile pe masă.

Claire era pregătită de ceartă.

— Ce naiba e cu tine? Arătai de parcă mai aveai puţin şi îl pro- vocai pe Lawrence la duel.

— Poate asta şi trebuia să fac. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să vin acasă şi să-mi găsesc nevasta sărutând pe altcineva.

— Un sărut între prieteni, spuse ea calmă.

— Prieteni? râse el nervos. Mai aveaţi puţin şi vă căsătoreaţi.

Claire îşi umezi buzele.

— Se ducea să o viziteze pe sora lui în Essex. A greşit chiar aşa de tare că a oprit să mă întrebe ce mai fac?

— Cât a stat, Claire?

— Poftim?!

— Cât a stat aici? întrebă el pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Puţin. L-am invitat să bea un ceai, răspunse ea. L-am tratat ca pe un musafir, mai adăugă ea, privindu-l sfidător.

— Şi ce altceva i-ai mai oferit?

Claire simţi că i se taie picioarele. Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

Privirea lui Gray începea să o îngrijoreze.

— V-aţi culcat împreună în patul tău?

— Nici nu meriţi să-ţi răspund la aşa o întrebare.

— V-aţi culcat împreună în patul meu?

Gray o acuza plin de suspiciune. Ea nu voia să cedeze în faţa acestor acuzaţii nefondate. El îi cerea. Ea refuza

El se considera un om direct. Ea îl considera pur şi simplu mitocan.

Cel mai tare însă, îi dispreţuia tonul arogant.

— El este tatăl copilului tău, Claire?

— O să mă prefac că n-ai spus aşa ceva, spuse Claire printre dinţi. Acum te rog să pleci din această cameră.

Gray scrâşni din dinţi.

— Nici nu mă gândesc. Să-ţi aduc aminte de minciunile pe care mi le-ai turnat când ne-am întâlnit prima oară?

Ochii ei scăpărară de furie.

— Eşti nebun. Mă acuzi degeaba… şi pentru ce?

— Sunt un bărbat plin de pasiune, spuse el încordat, iar tu eşti obiectul pasiunii mele.

— Tu n-ai nicio pasiune! izbucni Claire. Nici măcar nu ai inimă!

O cuprinse disperarea. În pieptul ei se cuibărise un adevăr crud şi rece. Îi simţise încă de la început durerea, sufletul rănit…

Acum o durea. Doamne Dumnezeule, ce se întâmpla? Se îndrăgostea de el? Nu. Aşa ceva nu era posibil. Dacă l-ar fi iubit, ar fi însemnat că îşi trădează fratele.

— Chiar crezi că Lawrence ar vrea să se culce cu mine?

Gray nu răspunse nimic, dar parcă expresia lui spunea totul.

— Tu chiar crezi aşa ceva! aproape strigă Claire, nevenindu-i să creadă. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi că m-ar dori cineva în felul în care arăt acum?!

Îşi puse mâinile pe pântece, încercând să-l convingă că era sinceră.

Gray o străfulgeră cu privirea.

— Eşti nesăbuită dacă îţi închipui că nu ar vrea. Eşti o mare nesăbuită dacă îţi închipui că eu n-aş vrea să mă culc cu tine.

— Nu eşti în toate minţile!

— Lawrence ştie cât eşti de frumoasă, Claire. Orice bărbat te-ar dori. Eu te doresc.

Se apropie de ea. Nu era deloc în toane bune. Îl chinuia gelozia, iar gelozia se transforma încet într-o furie fără margini.

Claire începu să se agite şi să dea din mâini. Era convinsă că nu este atrăgătoare şi în

orice caz nu se simţea deloc aşa. O prinse de mâini şi o trase spre el, atât de aproape, încât papucii ei ajunseră între ghetele lui. Rămase fără suflare.

O cuprinse cu braţele, plin de dorinţă. Claire nu îşi putea muta privirea. Îl acuzase că nu era pasional. Dar forţa cu care o ţintuise acum îi spunea exact contrariul.

— Lasă-te în voia mea, îi şopti el. Vino la mine, Claire.

Îşi ridică privirea spre el. Inima îi tresăltă. Îl dorea şi ea, dar raţiunea era de altă părere. Ar vrea să se culce cu ea. Aşa îi spusese. Era adevărat? îi era ruşine să îl lase să o vadă dezbrăcată, acum că era însărcinată.

O sărută. Din sărutul lor scăpărară scântei, aşa cum se întâmplă între oamenii care se iubesc cu adevărat.

Nu îi putu rezista. O făcea să uite până şi să respire. Iar dacă l-ar fi lăsat, poate că ar fi făcut-o să-şi piardă şi sufletul pentru el.

Nu mai conta. Claire încercă să-şi controleze bătăile inimii; în zadar însă. Se simţea prea bine.

Iar Gray trecu imediat la acţiune. Îi dădu rochia jos, apoi îi trase bretelele cămăşuţei de dedesubt peste umeri. Îi dezgoli şi îi apucă plin de poftă sânii plini şi apetisanţi, aşa cum numai femeile însărcinate au. Simţi un val de

plăcere când el îi atinse sfârcurile. Îi pipăi, îi supse, îi mângâie – iar ea se simţea de parcă murise şi ajunsese în rai.

Avea să regrete? Nu-i păsa. În vâltoarea momentului nu mai conta nimic.

Degetele lui îndrăzneţe pătrunseră peste marginea cămăşii şi o traseră până în talie. Claire se lăsă complet toropită de plăcere şi îşi desfăcu picioarele, apoi îi mângâie încetişor părul de pe ceafă.

Gray se dezbrăcă iute. În adâncul lui, era cu adevărat înfiorat. Ştia că fusese singurul bărbat care o atinsese vreodată, era sigur de asta.

Claire simţi un deget obraznic intrând în locul ei secret. Pudică, încercă să îl îndepărteze. Gray insistă, plimbându-şi în continuare degetul fierbinte şi umed pe toată lungimea lui.

O dată.

Şi încă o dată.

Într-un ritm care aproape o înnebuni de plăcere. Aerul din jurul lor era fierbinte.

— Te doresc, Claire. Spune-mi că şi tu mă doreşti.

Atingerea aceea era extraordinar de excitantă. Sfârcurile îi erau umezite pe rând de limba lui, ca într-un dans plin de senzualitate.

O privea direct în ochi. În locul secret dintre coapse, ea se simţea din ce în ce mai umedă şi mai încinsă de degetele lui. Unul se strecură în interior şi insistă ritmic asupra unui punct care îi sfărâmă şi ultima brumă de rezistenţă. Carnea ei îl învălui strâns şi cu aviditate.

Se cutremură.

— Gray… şopti ea cu respiraţia întretăiată.

Îi cuprinse palma cu mâna lui. Ea simţi cu dosul încheieturii cum cobora spre zona acoperită de cârlionţi aspri din jurul mădularului său. Cu degetele peste ale ei, îi conduse mâna între coapsele lui…

Apoi o închise în jurul membrului său. Îi arătă tempo-ul, din ce în ce mai rapid, pulsând în ritm cu carnea lui încinsă.

Răsuflarea ei era sacadată şi fierbinte. Era şocată… şi excitată dincolo de orice raţiune.

La un moment dat, se gândi el, avea să-i simtă gura – şi limba – desenând cercuri şi închizându-se în jurul mădularului său.

O duse pe culmea extazului – cum altfel? O auzi gemând şi ţipând de plăcere, îi simţi spasmele şi tresăririle.

Ritmul respiraţiei lui Claire începu să se calmeze. Ştia că trebuie să fie confuză acum. Aşa cum era şi el.

Şi el se simţea extrem de satisfăcut. Ştia că

făcuse dragoste cu ea – nu conta că nu atinsese şi el punctul maxim.

Dar acum avea să recupereze. Coapsele ei se depărtară sub greutatea genunchilor lui. Le depărtă cât putu de mult. Burtica ei începu să mişte…

Simţi ceva acolo unde pântecele ei era lipit de el. Nu putea să se înşele. Copilul mişca.

Gray încremeni.

Simţi o durere în vintre, cel mai puternic val de emoţii pe care îl simţise vreodată. Fiecare gură de aer îl ardea. Era copilul lui.

O parte din el. O parte din Claire. Nimic din lume n-ar fi putut schimba asta. Absolut nimic.

Cu toate acestea, sufletul i se zvârcolea între rai şi iad. Nu putea să îl atingă – să simtă viaţa din interiorul ei… era ca şi cum şi-ar fi smuls inima din piept! Şi deja atinsese limita…

Claire n-ar fi putut înţelege. Gray nu era sigur că înţelesese nici el.

O ţinu în continuare în braţe. Nu putea să îi dea drumul încă. Fu invadat de un nou val de durere.

Peste un timp, Claire se linişti şi adormi.

Gray o mângâie pe obraz. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe tâmplă. O atinse cu o tandreţe extraordinară, îi sărută curba

obrazului şi îi simţi dulceaţa buzelor.

Şi nu putu să adoarmă. Rămase treaz toată noaptea, chinuit de gânduri.

Capitolul 21

Primăvara se instală pe deplin şi zilele deveniră din ce în ce mai călduroase. De câte ori îl vedea pe Gray, Claire îşi aducea aminte de acea noapte. Oricât ar fi încercat, nu putea uita imaginea trupului plin de vigoare al lui Gray lipit de ea. Oare se oprise din grijă pentru ea? Din grijă faţă de copil? Ar fi vrut să ştie…

Nu cuteză să-l întrebe de teamă să nu fie dezamăgită. De frică să nu sufere iar. O mai respinsese o dată. Bănuia că nu era vina lui, ci aspectul ei din cauza sarcinii.

Intre ei se petreceau multe. Erau multe cuvinte, unele spuse, altele nerostite. Fapte ce nu ar fi putut fi şterse cu buretele nicicând.

Oare avea să-i devină soţie cu adevărat vreodată? Oare inima lui fusese îngropată pentru totdeauna alături de Lily?

Amândoi aşteptau cu nerăbdare şi înfrigurare fiecare noapte în care Gray venea în camera ei. Amândoi erau politicoşi. Însă între ei parcă exista o anumită răceală. Claire ar fi vrut să-şi strige în gura mare dorul de el.

Se dispreţuia pentru faptul că era o fire slabă, dar nici nu găsea curajul să-şi depăşească această slăbiciune. N-ar fi vrut să zdruncine cumva starea de lucruri ce se instalase între ei.

Între ei parcă plutea ceva în aer. O stare de permanentă vigilenţă. Ori de câte ori Gray era în preajma ei, parcă i se usca gura; iar când constata că o urmărea pretutindeni cu ochii aceia albaştri simţea că inima i se opreşte în loc. Uneori se întorcea spre el – şi de fiecare dată privirea lui o deconcerta şi o tulbura, dar nu putea pătrunde dincolo de masca aceea rece.

El se pricepea de minune să-şi ascundă sentimentele, Claire – nu.

După căderea nopţii nu-i mai despărţea nimic. Nu mai erau resentimente. Nici durere. Somnul lui Claire era din ce în ce mai adânc. Nu făcea mare lucru toată ziua şi, cu toate astea, seara era epuizată. Se întreba adesea dacă era mai bine aşa sau dacă nu cumva era un blestem.

Şi mai era ceva ce Claire nu ştia. Soţul ei o veghea la căpătâi oră de oră. Gray ştia că dacă Claire l-ar fi surprins cumva l-ar fi dat afară.

Se dădea jos din patul ei doar la sosirea zorilor.

Se dădea jos din patul ei stăpânit de o candoare dulce-amară.

Singurul lucru care îi lega… ar fi putut să-i despartă definitiv într-o fracţiune de secundă.

Temperatura crescu şi mai mult, semn că se apropia vara. După ce stătuse mai mult în casă pe timpul iernii, Claire îşi făcu un obicei din a ieşi cu şareta în fiecare dimineaţă. Uneori parcurgea o tură completă fără să se dea jos. Alteori se oprea şi o pornea la picior, bucurându-se de soare şi de aerul proaspăt. Odată se opri lângă lac, dar nu se aventură pe mal.

Într-o zi, opri şareta la umbra unui stejar uriaş. Coborî şi începu să se plimbe pe jos. Scoase un chiot de bucurie când găsi nişte tufe de fragi. Se aplecă şi culese o bobiţă roşie, apoi o sa- vură cu poftă. Mai găsi una, apoi încă două. Erau dulci, coapte şi zemoase. Atât de bune încât se linse pe degete.

Se ridică de pe vine şi auzi un zgomot din direcţia şaretei. Se încruntă şi se întoarse.

Era Gray.

ÎI văzu cum descalecă, ia hăţurile şi le leagă de axul şaretei. Apoi îşi duse mâna la frunte, scrută dealul, după care începu să urce.

Claire se ascunse în spatele unui trunchi de copac şi se lăsă în jos. Avea chef de joacă. Ochii îi surâdeau fericiţi, la fel îi era şi

zâmbetul. Mai găsi trei fragi, se ridică pe jumătate şi îi aruncă unul în spate lui Gray. Fructul ateriză cu zgomot chiar pe mijlocul spinării lui, mânjindu-l de suc roşu pe cămaşa albă. Gray se întoarse brusc.

Se uită cu atenţie în spate.

Imediat îl pocniră cu viteză încă două bobiţe roşii, de data aceasta în partea din faţă a cămăşii. Îi scăpă o înjurătură printre dinţi şi se repezi înainte. Claire făcu doi paşi în jurul copacului şi se piti din nou.

Nu se putu abţine; se ghemui şi începu să râdă. Imediat zări vârful ghetelor lui Gray intrând în raza ei vizuală. Râdea atât de tare, că nu se putu ridica imediat în picioare. Reuşi în cele din urmă şi se trezi în faţa lui Gray, care o privea oricum numai încântat nu.

Gray ridică întrebător una din sprâncenele lui stufoase.

— Am o întrebare pentru tine, milady. E corect să mă ataci aşa pe nepregătite?

Claire râse şi mai cu poftă.

— Da, dar acum de-abia pot fugi să mă ascund.

— Aici ai dreptate. Acum te-am prins, eşti a mea, spuse el, prinzând-o de umeri. Spune-mi, Claire, am impresia că ai fost un drac de copil.

— Doar pentru că eram tot timpul pe urmele

lui Oliver.

Iar o luase gura pe dinainte. Gray schiţă un zâmbet. Urmă o pauză stânjenitoare, dar Claire se gândi că ar fi bine dacă ar schimba subiectul.

— Unde plecai? îl chestionă ea.

— Să te caut, răspunse el, punându-i mâna pe cot. Claire, nu cred că ar trebui să mai pleci singură la plimbare. Se apropie sorocul, ce te faci dacă te găseşte singură?

Îngrijorarea lui îi făcu plăcere.

— Bine că acum te-am găsit, nu crezi? mai întrebă el.

— Ba da, domnule.

— Poate ar fi mai bine să te întorci. Cred că doamna Henderson te aşteaptă să mâncaţi împreună.

Claire chicoti.

— Da, amândoi suntem lihniţi, zise ea, punându-şi o mână pe burtică.

Gray nu mai spuse nimic. Coborâră dealul, o ajută să se urce în şaretă şi îi înmână hăţurile.

— Vă mulţumesc, bunule domn. Pornesc direct spre casă.

Se aplecă spre cal să-i dea semnalul de plecare.

— Ah, Claire?

Se întoarse mirată spre el.

— Da?

Pe chipul lui Gray se ivise un rânjet ştrengar.

— Poate vrei să-ţi ştergi zeama roşie de pe obraji, frumoasa mea.

Claire făcu o mutră caraghioasă, iar Gray izbucni în râs. În sufletul ei, Claire îşi dădu seama că era prima dată când îl făcuse să râdă cu poftă, din inimă. Sufletul îi tresăltă de bucurie.

Din păcate însă, nu luară masa împreună. Administratorul îl întâlni pe Gray şi îl reţinu cu o problemă.

Claire tocmai îşi termina de băut ceaiul pe verandă când apăru şi el.

— Stai să bei şi tu un ceai? îl întrebă ea.

Clătină din cap în semn că nu.

— Nu prea sunt într-o condiţie în care merită să fiu văzut. Hai sus să vorbim.

O luă de mână şi urcară la etaj…

O duse în camera lui.

Joseph, unul dintre servitori, tocmai turna ultima vadră de apă fierbinte în cada mare din faţa şemineului.

Gray se descălţă de ghete, îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe jos. Mai avea doar pantalonii pe el.

Ce naivă fusese! Nu-şi dăduse seama de la început ce voise Gray.

Intenţiona să-şi facă baie înaintea ei.

Îşi mută privirea spre fereastră şi inspectă cu atenţie fiecare centimetru sculptat al cadrului de lemn. Cu coada ochiului însă, îi remarcă membrele neobişnuit, aproape ireal, de lungi, în timp ce se urca în cadă. După ce clipocitul apei se opri, el îşi drese vocea.

— Situaţia este sub control acum, spuse el amuzat. Cred că toate zonele mele intime au ieşit din raza ta vizuală – cel puţin cele care ar leza bunul-simţ al soţioarei mele pudice.

Claire se înroşi brusc. Îşi făcu curaj şi, cu o forţare, se întoarse spre el.

Braţele lui păroase atârnau peste marginea căzii. Pieptul îi ieşea din apă şi era şi el acoperit de acelaşi strat de păr des şi negru. Nu se putu abţine să nu se întrebe cum va arăta copilul lor. Dacă ar fi băiat şi ar semăna cu el, ar fi grozav. Dar dacă ar fi fetiţă? Probabil că ar fi nemaipomenit de frumoasă cu ochi albaştri şi păr brunet la fel ca tatăl ei.

Ochii lui Gray erau senini şi surâzători, la fel ca şi tonul vocii lui.

— Îmi dai şi mie, te rog, săpunul?

Era în celălalt capăt al căzii, laolaltă cu câteva perii şi bureţi.

Claire îl găsi şi i-l aruncă. În aceeaşi clipă simţi o senzaţie ciudată în pântec. Îi trecu prin cap că ar face bine să îşi controleze pulsul.

La naiba! Săpunul aterizează prea departe, la câţiva centimetri de genunchiul lui.

Gray îşi arcui o sprânceană.

— Hmmm. Draga mea, după umila mea părere ai două opţiuni. Ori îl iei tu, ori mă ridic eu să-l iau.

Săpunul îi aterizează pe piept înainte să termine de vorbit.

Râse.

— Bravo! Acum ia-ţi un scăunel, aşază-te lângă mine şi po- vesteşte-mi.

— Mă îndoiesc că ai fi interesat de ce-mi trece mie prin cap, răspunse ea pe nerăsuflate.

— Lasă-mă pe mine să decid ce mă interesează şi ce nu.

— Prea bine atunci. Tocmai mă întrebam cum va arăta copilul, spuse Claire, punându-şi mâna pe ţuguiul burţii. Dacă va fi băiat cu cine o să semene? Cu mine sau cu tine? Mărturisesc că dacă va avea părul şi ochii tăi va fi un băiat foarte frumos. Iar dacă o să fie fată…

— Îndrăznesc să afirm că va fi frumoasă exact ca mama ei.

Claire tresări. Oare chiar o considera frumoasă? Dintr-odată simţi că nu mai are aer.

O cuprinse un val de nesiguranţă. Nici nu

mai ştia în ce parte să-şi mute privirea. Pe pieptul lui păros erau stropi de apă care străluceau ca nişte mici diamante. Aşa, dezbrăcat, arăta mai frumos ca niciodată. Ochii lui păreau languroşi de parcă ar fi avut febră. Nici nu mai putea să respire sau să se mişte când îi surprinse privirea alunecând pe gâtul ei.

Simţi o nevoie impetuoasă să rupă cumva vraja care îi prinsese pe amândoi.

— Poate ar fi mai bine să îţi vezi de baie, milord.

— Aş prefera să rămâi aici până la sfârşit.

Claire înghiţi în sec. Sigur nu vorbise serios.

Tonul grav şi lent cu care rostise acele cuvinte susţineau însă contrariul.

— Gray, spuse ea încet, te rog să nu te joci cu mine. Nu ştiu niciodată ce să fac când îmi vorbeşti aşa. Eu… Ştii că eu nu am…

Se poticni. Îşi fixă privirea pe spatele lui, remarcând faptul că omoplatul lui stâng era plin de cicatrici.

— Ce mai e şi asta? întrebă ea panicată.

Gray refuză să răspundă.

— Gray! Dumnezeule, sunt urme de glonţ?

Expresia lui nici nu confirma, nici nu-i infirma spusele, dar era evident că nu-i făcea plăcere acest subiect.

— Ai fost în război?

— Nu, răspunse el tăios.

Claire îi pipăi marginea cicatricei.

— Atunci, când ai fost rănit?

Gray preferă să o privească drept în ochi.

— Nu contează, Claire.

— Ba da.

— Nu vrei să ştii.

— Ba da.

— Ba nu, încercă el să o convingă, nu vrei.

Claire avu un presentiment urât.

— Oliver? întrebă ea cu jumătate de gură, dar deja ştia răspunsul. Nu înţeleg, zise ea, mângâindu-i rana. Pe aici… pe aici a intrat glonţul, nu-i aşa?

Se aşternu din nou acea tăcere grea.

Claire încerca să pună evenimentele cap la cap.

— Ni s-a spus că a fost un singur glonţ – cel tras de tine. Spune-mi ce s-a întâmplat, Gray.

Linişte.

— Spune-mi, ridică ea tonul. Noi n-am ştiut niciodată că Oliver a tras şi el.

— Eu am vrut să nu ştiţi, Claire.

— De ce? Ce conta pentru tine?

Gura lui Gray se schimonosi.

— Sigur că ştii cum decurge un duel, Claire. Ne-am decis să tragem de la şapte paşi. A fost un schimb de focuri. S-a întors spre mine, aşa că am tras. Oliver n-a avut de ales şi a trebuit

să tragă şi el.

— Ai vrut să-l ucizi?

Până şi vorbele acestea o dureau.

Gray se strâmbă din nou.

— Nu acesta-i scopul unui duel?

Se întinse după prosop şi îşi acoperi părţile ruşinoase.

— Cine a tras primul, Gray?

— Eu.

„Mincinosule!” se auzi o voce în mintea ei. Dar dacă l-ar fi crezut pe Gray, ar fi însemnat că îşi trădează propriul frate! Nu ştia ce era mai bine.

O durea sufletul. Era într-adevăr un moment în care trebuia să decidă de partea cui era.

— Dacă aş putea da timpul înapoi, spuse el cu hotărâre, dacă aş putea schimba ceva, aş face-o…

— Dar nu poţi, Gray, nu poţi.

Acum toată vraja se risipise. Claire îşi simţea sufletul expus şi extrem de vulnerabil.

— Îmi doresc să nu mă fi implicat deloc în povestea asta. Toată dorinţa mea de răzbunare… nu mi-a adus nicio mulţumire, zise ea, punându-şi mâinile pe pântece. Copilul acesta… nu trebuia să apară. Acest mariaj n-a avut niciun sens. Acum suntem prinşi amândoi pentru totdeauna. Trebuia să nu mă implic, Gray. Trebuia să fi lăsat

lucrurile aşa cum erau!

Gray îşi puse halatul pe el.

— Claire, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai gândi aşa.

Claire se albi la faţă. Gray îşi dădu seama de tristeţea din sufletul ei. Se ghemui, ca şi cum ar fi purtat în spate toată povara nenorocirilor omenirii.

Gray scrâşni din dinţi.

— La naiba, Claire! Ascultă-mă! E prea târziu acum să mai putem schimba ceva din ce-a fost. Putem însă să încercăm să mai salvăm ce se mai poate salva.

Pe Claire o podidi plânsul.

— Nu se mai poate îndrepta nimic, Gray. S-au întâmplat mult prea multe, spuse ea cu vocea stinsă. Te rog doar să mă laşi în pace. Vreau să fiu singură.

Gray îşi dădu seama că în acest moment era complet neputincios. Nu exista nimic ce ar fi putut să-i spună sau să-i explice ca să o facă să înţeleagă. O urmări cu privirea cum iese pe hol şi nu mişcă niciun deget pentru a o opri.

Uşa se închise în urma ei. Se opri chiar dincolo de prag. Simţi ceva umed scurgându-i-se pe picioare. Se încruntă, îşi ridică puţin fusta şi se uită pe podea.

Pe covorul violaceu era o mică pată roşie.

— Sângerez, îngăimă ea confuză. Gray, şopti

apoi, începând să înţeleagă ce se petrece. Gray! ţipă ea apoi din toţi rărunchii.

Capitolul 22

Gray nu avea să uite niciodată strigătul acela îngrozit care îi îngheţase sângele în vine. Îl cuprinse groaza, o teamă uriaşă pe care avea să şi-o aducă aminte tot restul zilelor.

Claire era albă ca varul. Stătea aplecată uşor, încercând să-şi protejeze pântecul.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Îmi curge sânge, ţipă ea. Îmi curge sânge!

Gray remarcase deja balta de sânge de pe covor. O lăsară genunchii. El înjură nervos, dar reuşi să o prindă la timp. Tremura toată.

— Ţine-te bine de mine, iubito, ţine-te.

Chemă servitorii, care începură să mişune în toate direcţiile. Unul se repezi să aducă cearşafuri curate, altul se duse în grabă să lase vorbă la grajduri. Rosalie aşează o pătură peste patul lui Claire şi îl ajută pe Gray să îi dea halatul jos. Cineva trimise un mesaj să fie chemat de urgenţă doctorul Kennedy.

— E prea curând, spuse Claire printre suspine. E prea curând. Copilul trebuia să se nască peste o lună.

— Ah, şi dacă piticul este de fapt fetiţă? încercă Gray să o înveselească puţin în timp ce o ajuta pe Tina să o îmbrace într-o cămaşă de noapte.

Amândoi aranjară apoi câteva cârpe între picioarele ei pentru a-i opri hemoragia.

— E băiat. Primul născut e întotdeauna băiat.

Nu era momentul să discute în contradictoriu cu ea, decise Gray.

Îşi ridică mâinile spre el.

— Gray?

— Sunt aici, draga mea.

— Să nu pleci, te rog, stai cu mine.

— Sunt aici, Claire, uite, vezi, spuse el, mângâind-o pe obraz.

O strânse cu putere de mână pentru a o îmbărbăta.

În cameră îşi făcu apariţia doctorul Kennedy, care îi expedie pe toţi afară pentru a o putea examina în linişte pe Claire.

— Afară toată lumea. Vreau să-mi consult pacienta.

Gray nu se clinti din loc.

Doctorul îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor.

— Milord? Vă pot spune din experienţă că de obicei soţii nu se descurcă prea bine în asemenea situaţii.

Gray îi răspunse încordat.

— Doctore, eu sunt cel care vă achită onorariul. Nu plec nicăieri.

— Prea bine, atunci, se încruntă el în semn de dezaprobare. Puteţi rămâne, dar vă rog să staţi în partea cealaltă a camerei şi să nu interveniţi.

Deşi nu-i convenea să i se spună ce are de făcut, Gray trebui să se supună.

Doctorul Kennedy se apucă să o examineze pe Claire. Clătină din cap şi se trase de mustaţă de câteva ori. După ce ajunse la o concluzie, o bătu cu afecţiune pe umăr.

— Hemoragia aproape s-a oprit, milady. Asta e un semn bun. Acum însă spuneţi-mi… zise el scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i cu batista… ce făceaţi în momentul în care a început sângerarea?

— Nimic – sau mai precis, tocmai mă ridicasem de pe scaun – îi aruncă o privire lui Gray – şi când m-am îndreptat de spate am simţit ceva ciudat… cum să vă spun eu… ca o greutate mare…

— O senzaţie de presiune?

— Da, da. O presiune din interior. Doctore, sigur nu nasc acum?

— Nu, copila mea. Nu cred. Dacă bebeluşul se naşte cu două săptămâni înainte de termen, am convingerea că nu va fi nicio

problemă dacă este îngrijit corespunzător. Totuşi, spuse el, aranjându-şi ochelarii pe nas, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le faceţi şi unele pe care trebuie să le evitaţi.

Gray se întinse spre mâna lui Claire care se odihnea pe plapumă. Degetele ei îi învăluiră palma. Se întrebă dacă făcuse conştient asta.

— Trebuie să vă odihniţi cât mai mult cu putinţă. Dimineaţa – un pui de somn. După-amiază, cel puţin două reprize de odihnă. Nu trebuie să mai ieşiţi deloc la plimbare. Şi în niciun caz să mai urcaţi scări.

— Nu, sigur că nu, se grăbi Claire să îl aprobe.

— Mai sunt şi alte lucruri care vă sunt interzise de acum înainte, spuse el, uitându-se spre Gray.

— Ce? Ce fel de lucruri? întrebă ea panicată.

— Doamna mea, cum să vă spun să nu vă rănesc urechile gingaşe – trebuie să vă abţineţi de la… relaţii conjugale.

Mintea lui Claire nu percută imediat.

— Relaţii conjugale? repetă ea ca papagalul.

Gray se grăbi să îl salveze pe doctor din această situaţie jenantă pentru doctor, amuzantă pentru el.

— Iubirea mea, spuse el cu voioşie, cred că domnul doctor vrea să spună că trebuie să ne

abţinem de la acelaşi gen de relaţii care au dus la starea în care te afli astăzi.

Claire clătină din cap.

— Starea- începu ea să spună. Dintr-odată ochii ei să măriră, iar faţa i se îmbujoră de ruşine.

Doctorul îi mai dădu câteva sfaturi, apoi plecă.

Gray îi luă ambele mâini.

— M-ai speriat tare, iubire, spuse el foarte încet.

— Gray, să ştii că doctorul Kennedy a plecat deja. Nu mai trebuie să te prefaci că-ţi pasă şi să-mi vorbeşti aşa.

— Sigur că da, iubito, rânji el. Dar ce te face să crezi că nu sunt sincer? întrebă el cu voce tare, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că începuse să o alinte fără să-şi propună asta.

Claire îşi coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

— Te rog să nu te joci cu mine, spuse ea, abia şoptit. Se întrerupse, apoi îşi ridică privirea spre el. Ştii din ce cauză se întâmplă, nu?

Gray se încruntă.

— De ce?

— Ştiu de ce. Este vina noastră, Gray. Este pedeapsa pe care trebuie să o îndurăm pentru toate minciunile. Dumnezeu mă pedepseşte

pentru că am vrut să-l răzbun pe Oliver. De fapt, ne pedepseşte pe amândoi pentru moartea lui Oliver. Pentru păcatele mele. Pentru păcatele tale.

— Claire, te rog să încetezi cu aiurelile astea.

— Tu nici nu ţi-ai dorit copilul ăsta. Niciunul din noi nu l-a vrut. Acum însă trebuie să plătim pentru toate minciunile. Nu eram căsătoriţi când am făcut dragoste. Amândoi suntem nişte păcătoşi.

— Nu eşti în apele tale, Claire.

— Ba da! Nu înţelegi? Asta vrea El. Vrea ca bebeluşul meu să moară. Pentru că eu nu mai am pe nimeni altcineva decât pe el. Eu nu mai am pe lume decât acest copil şi de asta El vrea să mi-l ia.

În timp ce vorbea, îşi încleştase degetele în cămaşa lui. Vocea îi tremura de spaimă. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Gray se gândi că ea se înşela.

— Nu vreau ca bebeluşul meu să moară, Gray. Nu vreau.

Era din ce în ce mai agitată.

Doctorul lăsase o sticluţă cu laudanum în caz de nevoie. Gray se întinse şi o luă de pe tăblia patului.

— Ia şi bea asta, îi spuse el blând, apoi începu să-i toarne conţinutul pe gât.

După ce goli sticluţa, Claire se linişti o secundă, după care îl lovi brusc şi i-o aruncă din mână.

— Nu! E otravă! Vrei să-mi ucizi copilul! Vrei să mă omori şi pe mine! Vrei să scapi de amândoi.

Acuzaţiile ei tăiară în carne vie.

— Eşti extenuată, Claire.

— Ba nu! ţipă ea. Nu l-ai vrut niciodată. Nu ne-ai vrut niciodată pe niciunul din noi.

— Nu te mai agita, nu-i face bine copilului. Te rog să te calmezi, draga mea.

Încercă să-l lovească. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji, dar continuă să dea în el cu toată forţa pe care o mai avea, până când Gray nu mai avu altă soluţie decât să o prindă în braţe şi să o strângă până cedă.

Cu o ultimă sforţare Claire izbucni din nou.

— Sunt puternică! Eu nu sunt o femeie slabă cum a fost Lily. Eu nu-mi voi ucide copilul cum a făcut ea, mă auzi ce-ţi spun?

Gray îngheţă.

„Eu nu-mi voi ucide copilul cum a făcut ea.”

Nu mai simţi decât o imensă durere, ca şi cum cineva i-ar fi smuls pur şi simplu inima din piept. Laudanumul îşi făcu în sfârşit efectul şi Claire se linişti. O mângâie încet pe spate, cu mintea bântuită de fantomele trecutului.

În faţa ochilor îi apăru Lily. Îl cotropi un sentiment imens de stinghereală; nu se mai gândise la ea de o groază de vreme. Şi nici la William. Băiatul lui. Fiul lui. Se întrebase în fiecare zi când o luaseră lucrurile razna. Ce ar fi putut să facă să evite acel deznodământ. Cumva le înşelase încrederea şi nu fusese alături de ei cu adevărat.

Simţi cum copilul îl loveşte din pântecul mamei lui. O lovitură destul de puternică direct în palma lui.

Claire avusese dreptate. Fusese singura care îl înfruntase. Era puternică şi curajoasă cum nu mai fusese nicio altă femeie din viaţa lui.

Claire adormi şi părea liniştită, aşa cu părul gâdilându-i bărbia. El însă nu simţea nicio uşurare. Nu putea să-şi găsească pacea interioară. Singurul gând care îl măcina era spaima de a nu o pierde şi pe ea.

Atunci ar fi fost damnat pe vecie. Sufletul lui ar fi fost chinuit de-a pururi.

Ar fi petrecut o veşnicie singur.

Lui Claire nu îi plăcea deloc să fie tratată ca o invalidă. Îşi găsi tot felul de îndeletniciri pentru a-şi omorî timpul. Citea, juca uneori cărţi, alteori, când se simţea în stare, juca şah cu Gray. Cosea tot felul de lucruşoare pentru bebeluş – deja se strânseseră o grămadă de

păturici şi de veşminte pentru nou-născut – era convinsă că va avea un băiat.

După două săptămâni era la capătul puterilor.

Probabil că acest fapt îl afecta şi pe Gray şi se oglindea şi în atmosfera din casă.

Gray o surprinse într-o după-amiază stând şi uitându-se în gol pe fereastră.

Tresări şi pe chipul lui se ivi o umbră de nelinişte.

— Ai chemat-o pe Rosalie?

— Pentru ce?

— Claire, nu-mi pune răbdarea la încercare. Ai chemat-o pe Rosalie sau pe Paulette?

— Nu.

— Ai chemat pe altcineva?

— Nu, dragă domnule.

Privirea lui Gray trecu de la pat la scaunul din dreptul ferestrei.

— Şi atunci, rogu-te, cum ai ajuns acolo?

— Tu cum crezi? răspunse ea amuzată.

Gray se încruntă.

— Bine, îţi spun secretul. N-am făcut nimic special, continuă ea, încreţindu-şi nasul. Ba nu, îţi spun adevărul. Am alergat cât de repede am putut.

O scrută interesat cu privirea.

— Cumva ai fost ca un copil obraznic, frumoasa mea?

— Aş îndrăzni să recunosc că da. Dumneata, domnule, ai fost un copil obraznic? îl întrebă la rândul ei Claire, atrasă imediat în jocul de replici.

— Înclin să recunosc că da. Mă gândeam însă că poate ai vrea să coborî la cină în seara asta.

În ultimul timp Gray îi servise masa la pat. Ochii ei străluciră de încântare. Bucuria ei îl unse la suflet pe Gray.

— Poate mai întâi ar trebui să mă convingi că poţi merge jos, spuse el.

— Să te conving? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Mmm, răspunse el, studiindu-i expresia gurii.

Inima lui Claire începu să bată cu putere. Îşi umezi buzele.

— Te rog? Am putea servi cina în sufragerie… te rog?

— Nu la acest tip de convingere m-am referit.

— Nu?

Gray o vedea cum se îmbujorează.

— Dar cum altfel aş putea să te conving?

În colţul gurii lui Gray răsări un zâmbet.

— Poate ar fi mai bine să-ţi exemplific eu întâi.

— Da, fu ea de acord. Poate.

Îi cuprinse ceafa în palmă, iar cu degetul

mare îi înălţă bărbia spre el şi se apropie de ea. Gray gemea uşor de plăcere, în aşteptarea momentului următor. O ridică în picioare, se lăsă uşor pe spate şi o trase spre el.

Ea se sprijini de el, ghemuindu-se confortabil între picioarele lui.

Sărutul începu ca o ploaie uşoară şi caldă, dar imediat se transformă într-o furtună de dorinţe. Claire îşi întredeschise buzele şi se lăsă pradă gurii lui.

Se înfioră. Îl dorea cu fiecare por al fiinţei ei. Îi plăcea la nebunie mirosul coloniei lui şi senzaţia pe care o avea când îşi lipea sânii de pieptul lui.

Îi trecu prin cap că mai bine nu mai cobora nicăieri, ci ar rămâne pentru totdeauna în braţele lui.

Dintr-odată Gray deveni şi mai pasional. Claire se cutremură. O săruta din ce în ce mai sălbatic, în timp ce se freca din ce în ce mai aţâţător de ea. Îi simţea mădularul tare ca piatra.

Tot Gray fu acela care se opri, la fel de brusc.

— Sunt flămând, Claire, atât de flămând şi de pofticios, încât cred că ar fi mai bine să coborâm să mâncăm.

De atunci încolo începură să se joace cu cuvintele de fiecare dată când vorbeau.

Într-o altă după-amiază, se întâlniră la mijlocul scărilor.

Claire îşi muşcă buza.

— Voiam doar să dau o fugă în bibliotecă. Cinci minute, nu mai mult.

— Nu dai nicio fugă nicăieri, răspunse el cu severitate. Cu atât mai mult nu în sus şi-n jos pe scară. Trebuia să chemi pe cineva să te ajute, spuse el, apoi o luă pe sus.

Claire se îmbufnă.

Gray îşi ridică întrebător o sprânceană.

— Vrei să-mi demonstrezi că eşti temperamentală?

Claire îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Gray se opri la etaj, în mijlocul scării.

Claire îşi ridică privirea spre capătul scării.

— Vrei să-mi demonstrezi cât eşti de puternic, milord?

— Milady, sunt gata să te ţin în braţe pentru totdeauna.

Inima lui Claire tresări. Nu era sigură cum să îi interpreteze spusele.

— Şi ce-ai spune dacă aş afirma că sunt de acord? îl întrebă ea cu îndrăzneală.

Adevărul era că îi plăcea la nebunie să fie în compania lui. Iubea felul în care se simţea protejată la pieptul lui, îi iubea braţele puternice cu care o ţinea ca pe un fulg.

— Nu e un test de forţă, ci un test de

înfrânare a dorinţei.

Claire se simţi copleşită de ardoarea acestei declaraţii.

Într-adevăr, în privirea lui se citea pasiunea fierbinte.

Capitolul 23

Încetul cu încetul, Claire îşi restrânse din ce în ce mai mult aria de activităţi. De obicei, doamna Henderson era cea care se ocupa acum de treburile gospodăreşti şi îi preluase multe dintre atribuţii, printre care şi meniul pentru fiecare masă. Deşi protesta de fiecare dată când trebuia să rămână în cameră, Gray o aducea cu picioarele pe pământ, repetându-i într-una că, dacă ar cădea, ar putea să pericliteze atât viaţa copilului, cât şi pe a ei.

Se bucura de fiecare dată când Gray urca în camera ei. Mâncau la măsuţa din faţa şemineului. Nici măcar nu era nevoie să îl aprindă, pentru că vremea era frumoasă.

Într-o noapte stătea în faţa măsuţei de toaletă şi se pieptăna. Fusese o zi toridă. Se schimbase deja în cămaşa de noapte. Ca de obicei, Gray o urmărea dintr-un scaun, în timp ce îşi savura brandy-ul. De multe ori îi simţea privirea aţintită asupra formelor ei, lucru care îi făcea pulsul să i-o ia razna.

Claire visa cu ochii deschişi şi părea pierdută în gânduri, îşi dădu părul pe spate şi începu să-şi perie absent şuviţă cu şuviţă. Îşi aplecă puţin capul în faţă, fără să-şi dea seama că şi-a dezgolit complet curbura cefei. Tresări când simţi un sărut pe gât.

— Cine credeai că e?

Claire se strâmbă la el. Încă simţea fiorii pe toată pielea. Încercă să se concentreze, îşi împărţi părul în trei şi începu să îl împletească.

— Lasă-l desfăcut, spuse el încet.

Claire tresări din nou. Îi văzu privirea în oglindă. Ochii ei strălucitori se reflectară în ochii lui albaştri, uşor tulburi.

Îi zâmbi.

— Ai un păr minunat, Claire. E prea frumos să-l strângi.

Frumos. În mod paradoxal, îi veni să plângă. Căldura cu care o privea o făcea să se simtă frumoasă.

— Cum te simţi astăzi? o întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea automat.

— Doamna Henderson mi-a zis că după-amiază nu te-ai simţit bine.

Claire se strâmbă.

— Doamna Henderson exagerează. I-am spus fără să vreau că am simţit un fel de

junghi în spate.

— Unde? întrebă el, plimbându-şi degetele pe şira spinării ei. Aici?

— Nu…

Gray deplasă încet mâna.

— Aici?

— Nu chiar. Stai! Ah, aproape acolo…

— Stai să studiem mai bine.

Spre surprinderea ei, o trânti cu blândeţe pe pat într-o rână, cu spatele curbat spre el.

Vocea lui Claire se auzi răguşită de emoţie.

— Da, Gray, acolo… Da, chiar acolo, în punctul ăla.

Începu să o maseze până când Claire oftă de plăcere.

— E mai bine? şopti el.

— Da, mult mai bine. Mulţumesc.

Gray rămase cu mâna pe şoldul ei.

— Trebuie doar să mă chemi, Claire, şi vin de îndată să îţi îndeplinesc orice dorinţă.

Iar o tachina… Nu apucă să-şi ducă gândul mai departe, că îi dădu părul la o parte, dezvelindu-i ceafa. O sărută şi o atinse cu limba în acelaşi loc în care o sărutase, într-un ritm care o făcu să se înfioare.

Cu cealaltă mână îi aranjă posteriorul în adâncitura dintre coapsele şi abdomenul lui.

Claire îşi ţinu respiraţia. Nu îi simţea doar coapsele, ci şi umflătura aceea impresionantă,

care părea să crească odată cu fiecare respiraţie.

Scoase un sunet înfundat.

— Te-am speriat? Nu am vrut, Claire. Spune-mi dacă vrei să mă retrag.

— Eu… nu.

— Şi atunci de ce tremuri.

De dorinţă, îi răspunse ea în gând. Din cauza incertitudinii. Nu de frică. Niciodată de frică.

— Gray, mai ştii ce a zis doctorul Kennedy referitor la abţinerea de la… unire… Dintr-odată cuvintele păreau să se lege de la sine. Nu se putu abţine să nu continue. A vrut să spună că bărbaţii şi femeile… care aşteaptă un copil… Adică ei îşi doresc?

Gray chicoti fără să vrea.

— Bănuiesc că te referi la – stai să-mi aduc aminte cum a zis atunci – relaţiile conjugale?

— Da… da! răspunse imediat Claire.

— Da, îşi doresc şi chiar fac dragoste.

„Fac dragoste.” Cum era posibil ca ei doi să facă dragoste dacă nu se iubeau? Exista pasiune. Dumnezeule, şi ce pasiune. Dar putea fi vorba oare de dragoste? Inima i se strânse. Asta să fi fost oare senzaţia aceea care îi mistuia sufletul şi trupul? Ar fi vrut să ştie răspunsul la această întrebare.

— Te doresc, Claire. Nu ştii asta? Nu-mi pot

stăpâni simţămintele – mă simt foarte atras de tine. Când te văd, sângele îmi clocoteşte în vene.

Şoaptele lui erau fierbinţi. Îi vorbea de dorinţă. De poftă trupească. De pasiune.

Dar nu pomenise nimic de dragoste. Niciodată nu suflase o vorbă despre dragoste şi numai Dumnezeu ştia cât de mult îi tânjea inima să-l fi auzit măcar o dată.

Apoi o răsuci pe spate şi o sărută. Îi prinse faţa în palme şi îi strivi gura de gura lui. Claire nu se putu împotrivi. Se lăsă în voia lui, în voia mâinilor şi gurii lui. O sărută cu o tandreţe tulburătoare, încet şi cu meticulozitate, apoi dintr-odată cu o pasiune de nestăvilit. Stârnită de ardoarea lui, îi răspunse cu acelaşi patos.

Decolteul cămăşii ei de noapte era larg şi adânc. Gray trase în jos de el şi îi dezgoli unul dintre sâni. Îşi plimbă degetul mare în jurul sfârcului excitat, jucându-se cu el. Claire gemu şi îşi dădu capul pe spate. Îşi scufundă degetele în cârlionţii negri de pe ceafa lui. Se priviră în ochi, apoi el îi linse sfârcul cu mişcări circulare, apoi îl vârî în gură şi îl supse cu poftă, lăsându-i-l umed şi încordat. Claire simţi un potop de fiori prin tot trupul.

Dar nu se termină aici.

Se năpusti încă o dată asupra ei, cu gura

flămândă. Limba lui desenă conturul buzelor ei. Degetele lui se strecurară pe sub tivul cămăşii, apoi urcară încet pe interiorul coapselor. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Întredeschise buzele şi îl apucă de umeri.

— Gray…

— Nu îţi fac nimic rău, Claire, îi şopti el lângă obraz. Ai încredere în mine. Te rog… ai încredere.

O mai sărută o dată. O sărută prelung, până când simţi cum coapsele ei se desfac încet sub atingerea lui, până când o văzu toropită şi îmbătată de dorinţă sub el. Îşi furişă degetele în des- picătura dintre coapsele ei şi se jucă.

Inima îi bătea atât de tare, încât îi venea să ţipe. Tânjea după atingerea lui, acolo jos. Începu să îşi unduiască şoldurile şi să se cutremure. Apoi îi simţi şi mai năvalnic degetele, mişcându-se ritmic de-a lungul vulvei ei umede, stârnind-o incredibil de tare. Tot trupul parcă îi luase foc. Îl dorea cu ardoare, voia să îl simtă în ea, pulsând nebuneşte în acel ritm. În acelaşi timp însă ştia că nu vor putea merge mai departe de atât.

Gray ştia şi alte metode de a o satisface. Continuă să o tachineze cu atingerea lui până când aproape o scoase din minţi de plăcere. Îşi strecură apoi degetul mare pe deasupra

clitorisului ei şi începu să i-l frece, să i-l răsucească, să îl apese şi să tragă de el până când Claire explodă.

Gray se răsuci pe o parte şi o trase după el. Îşi desfăcu pantalonii, eliberând monstrul care aproape scotea flăcări. Îi cuprinse palmele şi i le puse încet, deget cu deget, în jurul mădularului său. Claire îi simţea fiecare puls şi vibraţie în palmele pline de membrul lui încins. Mâna lui îi conducea palma în ritmul vibraţiilor, aproape cu frenezie. Respiraţia lui se precipită din ce în ce mai tare şi începu să gâfâie din ce în ce mai des, pe măsură ce simţea că se apropie de apogeu. Când ajunse la punctul culminant amuţi, apoi îşi ascunse faţa în umărul ei. Avură nevoie de câteva momente să îşi revină.

În cele din urmă, Gray rupse tăcerea.

— Ai văzut, iubita mea Claire? râse el, încă sub efectul euforic al momentului. Mai există şi alte feluri în care doi oameni pot face dragoste. E o metodă sigură şi toată lumea e satisfăcută.

Faţa lui Claire încă ardea. Ştia la ce făcuse referire – la cine. La el. La ea. La copilul lor. Se lăuda oare? Sau voia doar să o liniştească?

Îşi despletici limba şi îi aruncă vorbele care aveau să-i zguduie pe amândoi, iar pe Gray îl făcură să vadă negru în faţa ochilor.

— Aşa făceai şi cu Lily? îl întrebă ea, aproape şoptit.

Îşi dădu seama prea târziu cât de imensă fusese această gafă şi cât de tare îl făcuse să sufere. Îi veni să plângă. Rămase cu ochii la el, cu o privire îndureratăă – iar el îi întoarse cea mai glacială şi mai sfredelitoare privire, rece ca mările nordului.

— Gray! îl strigă ea, cu vocea gâtuită de emoţie. Îmi pare rău! Nu ştiu… nu ştiu ce mi-a venit să te întreb aşa ceva. Te rog, iartă-mă!

Nici nu voise să aducă vorba de Lily într-un asemenea moment. Nu voise să îi pomenească numele şi să o aducă în discuţie într-un moment de o asemenea încărcătură emoţională.

— Ai dreptate, răspunse el printre dinţi. Nu trebuia să mă întrebi aşa ceva.

Fusese cel mai tăios şi mai rece răspuns pe care i-l adresase vreodată. Iar acum, mai mult ca niciodată, Claire se temu că îl îndepărtase definitiv de ea şi o adusese pe Lily pentru totdeauna între ei.

— Nu vreau să vi se întâmple nimic, Claire, nici ţie, nici copilului. Cu toate acestea, se pare însă că nu ne putem înţelege. Nu-mi mai rămâne de făcut decât să plec de lângă tine.

Făcu o plecăciune scurtă în faţa ei şi îşi luă la repezeală cămaşa.

Claire avu un şoc. Era înmărmurită. Încercă să se ridice.

— Gray! Ce vrei să faci?

Gray îşi trase nervos cămaşa pe el.

— Nu vreau să vă fac rău ţie sau copilului. Am crezut că vom putea face acest mariaj să meargă, Claire. Noi însă nu facem decât să ne rănim reciproc.

Fiecare cuvânt al lui i se înfigea ca un ţăruş în inimă. Între ei se acumulase acum toată tensiunea care mocnise atâta timp.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le stabilim foarte clar, dar nu acum. S-au aruncat deja prea multe vorbe dureroase.

Claire rămase cu privirea aţintită asupra lui. Se trezise în mijlocul unui coşmar, înconjurată de un zid de gheaţă. Zbuciumul ei interior era de nesuportat.

Gray clătină din cap.

— Nimic din ce e aici, spuse el, gesticulând în jur, nu e suficient de bun pentru tine şi pentru copil. Ai nevoie de pace şi linişte. De odihnă. Asta îţi voi oferi de acum încolo, Claire. Doar asta. Copilul este cel mai important. Sunt sigur că nu ai nicio obiecţie.

Claire era în stare de şoc. Toată armonia dintre ei, construită atât de greu, se năruise din cauza ei. Îi venea să plângă în hohote. Nici nu se mai putea mişca de frică să nu

cedeze nervos.

— Gray, şopti ea, ce tot spui acolo?

— Cred că cel mai bine este să stăm despărţiţi, Claire, cel puţin o perioadă, spuse el, strâmbându-se de durere. Poţi să mă contrazici?

— Da! Te contrazic cu tărie, ţipă ea.

— Chiar aşa? spuse el, prinzându-i o lacrimă şi sfărâmându-o între degete. Nu cred, continuă el, spre disperarea lui Claire care îl considera din nou un om crud. Se pare că, indiferent ce fac, sfârşesc prin a te răni.

Claire se simţea sufocată de lacrimi. Avea însă şi ea mândria ei şi nu voia cu niciun preţ să-i cedeze.

— Foarte bine, n-ai decât. Fugi de lângă mine, Gray. Întoarce-ţi spatele şi fugi, la fel cum ai tot făcut în ultima vreme. Pleacă şi lasă-mă în pace!

Gray tresări. Să fi fost cuprins de remuşcare sau de durere?

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt în Londra. Ai grijă de tine, mai spuse el, apoi o mângâie pe cap şi o sărută pe obraz.

După plecarea lui, Claire rămase în pat, cu inima sfâşiată şi începu să plângă. Nu fusese decât o mare minciună. Toată tandreţea lui. Toată îngrijorarea lui. Ce proastă fusese– îngrozitor de proastă! — să se mintă singură.

Se temuse că inima i-ar fi putut fi în pericol.

Dar inima ei chiar fusese în pericol.

Două săptămâni mai târziu, într-o noapte, Gray era în drum spre casa de la oraş. Afară ploua, iar el găsise un pretext oarecare să plece mai devreme de la balul organizat de familia Dudley. Oricum nu făcuse altceva decât să stea într-un colţ jumătate de noapte, cu mintea oriunde în altă parte decât acolo.

Clive plecase spre casă cu o văduvă franţuzoaică încântătoare, Bram şi Lucian cu iubitele lor, iar el singur, având drept companie doar gândurile negre.

Ajunse în birou şi aprinse o lumânare. Avea să mai bea un pahar, poate reuşea în sfârşit să se ameţească suficient de bine cât să adoarmă.

Din cealaltă parte a camerei se ridică o siluetă.

— Am obosit să-ţi tot caut scuze, spuse vocea din umbră.

— Mamă! Ce faci aici? Credeam că eşti în Bath.

Charlotte Sutherland se încruntă.

— Am primit o scrisoare de la soţia ta. Ea mi-a spus că eşti în Londra. M-a asigurat că totul merge de minune, dar bineînţeles că mi-am dat seama că nu este deloc aşa. Ba chiar aş ţine să precizez că prezenţa ta aici, fiule,

mă pune într-o situaţie extrem de neplăcută.

Gray îşi aruncă pălăria pe birou, apoi se aşează.

— Nu trebuie să găseşti scuze pentru mine, mamă. Dacă trebuie să-mi cer scuze pentru ceva, atunci o s-o fac singur.

Charlotte ridică bărbia şi-l privi în ochi.

— Nu pentru tine găsesc scuzele, ci pentru soţia ta. Am ajuns la concluzia că doar de mine mai depinde salvarea numelui acestei familii.

Gray oftă.

— Cred că exagerezi, mamă.

— Poate că da, poate că nu.

— Mamă, te asigur că este mai bine aşa…

— Zău… mai bine aşa? Cum poate fi mai bine, şi pentru cine, ca tu să fii în Londra, iar soţia ta singură la Brightwood, aşteptând să nască? De când n-ai mai văzut-o, Gray?

Gray se crispă.

— Mamă, chiar nu e treaba ta. Totuşi, ca să te linişteşti, află că vorbesc cu doctorul Kennedy în fiecare zi. Iar Claire mi-a scris chiar ieri. M-a asigurat că totul merge strună.

Charlotte îl străfulgeră cu ochii ei albaştri.

— Eşti un prost, Gray? Tu nu-ţi cunoşti propria soţie? Ce zice Claire e una. Eu înclin să cred că simte exact contrariul a ceea ce spune.

Gray păli.

— A ţinut să sublinieze că este perfect sănătoasă, mamă. Dacă Claire ar fi într-un pericol cât de mic, atunci doctorul Kennedy…

— Kennedy! Nu mi-a plăcut niciodată de el. Ar trebui să ştii, Gray, că acest om este îngrozit de tine. Sunt convinsă că îi convine mult mai mult să nu-ţi raporteze starea exactă a sănătăţii ei. Dar mă întreb, Gray, chiar nu ai niciun fel de mustrări de conştiinţă?

De data asta lovise din plin – se simţea vinovat. Nu-i convenea deloc că mama lui venise până aici. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul ei, l-ar fi luat de urechi şi l-ar fi dat afară.

— Vrei să mă faci să mă simt suficient de vinovat, încât să mă întorc la Brightwood?

— Nicio femeie din lume nu ar trebui să fie singură înainte să nască. Cu Lily ai stat. E cumva Claire mai puţin soţia ta decât a fost Lily?

— Te rog să nu-mi ţii predici despre cum ar trebui să-mi trăiesc viaţa, mamă.

— Cred că cineva ar trebui să-ţi ţină şi astfel de predici! Observ că de capul tău nu te descurci deloc! Iar acum să ştii că mă duc la Brightwood să mă asigur că soţia ta se simte într-adevăr bine. Ar trebui să aibă pe cineva acolo care să o susţină, şi văd că sunt singura

care se oferă să facă acest lucru!

Capitolul 24

La fiecare asfinţit, Claire îşi rostea rugăciunea prin care mulţumea cerului. Hemoragia i se oprise – odată cu plecarea lui Gray. Slavă Domnului, copilul ei era sănătos în pântecul ei.

Timpul însă se scurgea cu încetinitorul.

Se temea mai mult ca niciodată de viitor. Era cu moralul la pământ. În sufletul ei se dădea o luptă şi nu avea nicio idee cine va câştiga. Charlotte venise acolo, se întorsese la Londra pentru câteva zile, apoi revenise. Trebuia să recunoască că nu s-ar fi descurcat fără ea.

Avea grijă să-şi ascundă uşoara depresie în care căzuse – sau aşa îşi închipuia. Pe timpul zilei avea tot timpul zâmbetul pe buze. Dar nopţile… O, nopţile! Sufletul îi era un tăvălug de sentimente amestecate faţă de soţul ei.

Nopţile erau nesfârşite.

În suflet nu simţea decât durere. Gray o rănise inimaginabil de tare, iar durerea aceea încă îi sfâşia pieptul. În acelaşi timp însă, inima ei înclina spre el – era plină de sentimente pe care nu le putea nega. Aflase acum cum fugise el când Lily şi William

muriseră, speriat şi incapabil să-şi controleze suferinţa. Încă era bântuit de ei, Claire era convinsă de asta. Iar acum alesese din nou să fugă, să întoarcă spatele…

Ce mult şi-ar fi dorit să se întoarcă la ea!

Când Charlotte veni la Brightwood, Claire nu încercă să se amăgească. Cu siguranţă Charlotte îşi vizitase fiul înainte. De fapt, îşi luă inima în dinţi şi o întrebă direct.

Charlotte îi mărturisi adevărul:

— Da, răspunse ea încet. Nu vreau să-i găsesc scuze lui Gray. E un prost şi aşa i-am şi spus, zise ea, punându-i o mână pe umăr. Îmi pare rău, Claire. Acum cred că era mai bine dacă nu mă duceam la el.

— Cred că încă o iubeşte pe Lily, spuse Claire, cu vocea sugrumată de emoţie.

— A fost soţia lui, Claire, iar William fiul lui. Crezi că nu e normal? o dojeni Charlotte cu blândeţe.

— Nu cred că înţelegeţi ce vreau să spun. Vreau să spun că în sufletul lui nu a mai rămas loc pentru mine şi pentru copilul meu.

— Cred că te înşeli, draga mea.

— Nu poate să o uite. Nu o să o uite niciodată. Este ţinut captiv de această suferinţă.

Claire se întrebă dacă Charlotte ştia acel adevăr cumplit, că Lily îl omorâse pe micuţul

William. Ceva îi spunea că nu. Gray îi spusese doar ei... Şi nimănui altcuiva. Ce bine ar fi fost dacă el şi-ar fi deschis inima în faţa ei! Se temea cel mai mult de faptul că el să nu voia să-şi exteriorizeze durerea.

— Nu trebuia nici să vin aici, spuse Charlotte. Dacă vrei să plec, plec.

— Nu! Vă rog să rămâneţi să vă vedeţi nepotul.

Se îmbrăţişară şi plânseră amândouă.

Iar a doua zi după sosirea lui Charlotte, pe uşă intră stăpânul casei.

Claire era în capul scărilor. Gray îşi înălţă privirea spre ea.

— Bună ziua, Claire, spuse el.

Genunchii i se înmuiară, iar pulsul i-o luă razna. Aşa păţea de fiecare dată când îl vedea. O parte din ea tânjea după atingerea lui, după sărutul acela care o făcea să uite de tot ce era în jur. Cealaltă parte însă era doar durere.

— De ce ai venit? îl întrebă ea.

— E casa mea, răspunse el, destul de înţepat.

Dintr-odată, Claire îşi aminti de vorbele lui... „Am crezut că ne vom înţelege, dar nu facem decât să ne rănim reciproc.”

Se întrebă imediat... Se întorsese oare de ruşine? Dacă răspunsul era da, nu avea

nevoie de el. Nu voia ca el să stea cu ea doar de milă sau de ruşine. Îi voia inima, nici mai mult, nici mai puţin.

Inima ei fusese rănită. El o rănise profund. Avea nevoie de mult timp să se vindece... Avea nevoie de timp şi de dragoste. Era obosită – obosită să-şi tot ascundă sentimentele; şi nu ştia dacă ar putea să-l ierte vreodată.

Gray începu să urce scările, fără să-şi ia privirea de la ea.

— Nu! îi strigă ea. Nu m-am răzgândit, Gray. Ţi-am spus că nu te vreau aici. Pleacă de aici! întoarce-te la Londra!

Gray îi ignoră ieşirea şi continuă să urce treptele. Ajunse lângă ea şi întinse mâna.

Claire îi dădu peste palmă.

— Dacă aş putea să călătoresc, zise ea, nu aş mai fi aici. Aş pleca imediat acasă la Wildewood. Aşa o să şi fac de îndată ce o să pot, o să-mi iau copilul şi o să plec.

— Crezi că n-o să te găsesc? întrebă el, apucând-o de umeri. Claire, zise el apoi cu blândeţe, uită-te la mine.

Simţi cum i se evaporă şi ultima brumă de autocontrol şi începu să tremure. Pe obraji i se scurseră două lacrimi fierbinţi.

— Mi-ai distrus orice urmă de respect de sine. Mi-ai luat absolut tot!

O trase spre el şi o luă în braţe.

— Să nu mă atingi! îi aruncă ea.

— Am fost un neghiob, Claire. Nu trebuia să plec.

— Dar ai plecat, Gray, te-ai dus. Iar acum crezi că poţi să te întorci aşa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? îi reproşă ea din tot sufletul.

— O să mă revanşez, îţi jur, o asigură el, profitând puţin de vulnerabilitatea ei. O simţea vulnerabilă.

Claire simţi că o părăsesc toate puterile. Inima îi fu cuprinsă de disperare.

— De ce a trebuit să te întorci? întrebă ea plângând. De ce?

O trase şi mai aproape de el.

Claire îşi propti pumnii în pieptul lui şi încercă să-l împingă.

— Dă-mi drumul, Gray.

— Claire, ascultă-mă, te rog.

— Nu! ţipă ea. Nu m-ai vrut! Nu ne-ai vrut!

Se smuci şi se depărtă de el.

Atunci simţi cum se scurge ceva din ea. Se uită în jos spre balta care se lăţise sub picioarele ei ude.

Gray sări lângă ea, cu inima cât un purice.

— E copilul! S-a rupt apa... Copilul... se naşte. O să naşti!

Îşi reveni şi se trezi în patul lui Gray, care

respira aproape de chipul ei. Ce ciudat i se părea să fie în patul lui şi nu în al ei. Gray se duse şi se propti în capătul celălalt al patului. Avea o expresie ciudată întipărită pe faţă, aproape înnebunită. Ea simţea o durere acută – când în burtă, când în spate – apoi dispărea.

Era copilul, îşi dădu ea seama. Îşi aminti tot. O cuprinse iar groaza – era prea devreme. Nu avea cum să nu fie speriată de o naştere prematură.

Avu încă un spasm dureros. Toţi muşchii i se încordară şi îşi ţinu respiraţia, vrând parcă să-şi reţină şi durerea odată cu ea.

— Claire! Respiră, copila mea, altfel o să-ţi pierzi toate puterile.

Era Charlotte. Claire o văzu ca prin ceaţă cum se apropie de

Gray, care îi spuse ceva. Simţi o mână fermă care o sprijinea, iar o alta care îi dădea hainele jos. Gray era foarte grijuliu; îi trase o cămaşă de noapte curată peste trupul muncit de contracţii şi îi lăsă tivul deasupra genunchilor. Uterul i se încordă din nou.

O luă de mână.

— Nu te împotrivi, Claire. Ai încredere în mine.

— Ce cauţi aici? îl certă ea, cu o voce slăbită. De ce eşti aici, Gray?

Gray se întunecă. Ţipetele ei îi sfâşiau

sufletul. Îşi dădu seama că ea…

— Nu credeai că mă mai întorc, aşa-i? întrebă el, chinuit de vină.

Aşa crezuse, că o să o lase să îndure singură?

Se blestemă singur în gând, în timp ce-i ştergea broboanele de sudoare de pe frunte.

— Claire, şopti el din nou. Ai încredere în mine. Poţi să te bazezi pe mine.

— Nu! îmi vreau copilul! strigă ea cu disperare, dându-i mâna la o parte. O să mă lupt cu tine, Gray, nu o să te las să-mi iei fiul.

Ar mai fi spus ea multe, dacă nu ar fi avut o nouă contracţie.

Gray lăsă cârpa deoparte şi o apucă de mâini. Erau reci ca gheaţa.

Cu mintea înceţoşată, Claire încerca să-l fixeze cu privirea. Vocea i-o auzea foarte slab.

— Respiră, iubirea mea. Respiră cât poţi de des. Odihneşte-te când poţi.

Claire fu inundată de un val de emoţii, cauzat nu de durerea fizică, ci de cea psihică. Tandreţea lui o mişca profund.

Urmă o altă contracţie, mult mai intensă. O auzi ca prin vis pe Charlotte vorbind cu ea, iar pe Gray încercând să o liniştească înaintea unui alt spasm.

— Mai e puţin, iubire, foarte, foarte puţin.

— Da, Claire, da! zise şi Charlotte de la

capătul patului, cu o voce gâtuită de emoţie. Hai, draga mea, hai, încă o sforţare!

Claire gemu. Şoldurile i se ridicară din pat, iar perna îi fugi de sub cap. Simţi o presiune imensă între coapse…

După care auzi un scâncet.

Ochii i se umplură de lacrimi. Charlotte ţinea în braţe un bebeluş. Ţipă când îl văzu, apoi aşteptă ca Charlotte să-l cureţe, după care întinse mâinile spre el.

— Vreau să-l văd! Daţi-mi-l să-l văd!

Charlotte înveli micuţul într-un cârpă curată, iar Gray o ajută să se ridice cât de cât în capul oaselor. Claire tremura de nerăbdare. Charlotte îi întinse ghemotocul înfăşurat şi râse.

— Uite, draga mea! Fiul tău e fetiţă! mai spuse ea, apoi îi lăsă singuri.

Claire desfăcu scutecele, vrând să se asigure cu ochii ei că bebeluşul era sănătos. Numără la repezeală zece degete la mâini şi zece la picioare, apoi le sărută pe rând pe toate.

Nu îşi mai putea dezlipi privirea de pe chipul lui.

— Nu e cel mai frumos bebeluş din lume?

— Ba bine că nu, răspunse Gray, emoţionat.

Sufletul îi vibră de fericire. Privirea înduioşată a lui Gray o impresionă. Încercă să

mai reziste câteva momente pentru a savura bucuria de a-şi ţine copilul la piept, după care îl aşează lângă ea şi adormi.

Gray era copleşit. Fetiţa era micuţă şi avea aceeaşi guriţă obraznică precum mama ei. Forma capului era perfectă; şi era acoperit de un puf castaniu.

În minte îi reveni momentul în care îl văzuse prima dată pe William. Fusese atât de mândru de băiatul lui…

Apoi se întunecă. Se simţea captiv în trecut. Nu îşi putea izgoni cu niciun preţ din memorie noaptea aceea oribilă când îşi ţinuse fiul mort în braţe. Trupul lui zăcea fără vlagă în braţele lui…

Nu mai putea duce acea povară. Durerea îi sufoca sufletul. Acum trebuia să se confrunte cu o nouă realitate.

Era recunoscător cerului că fetiţa lui era sănătoasă. O iubea– cum altfel? Doar era trup din trupul lui.

Se simţea captiv. Se simţea vinovat. Ar fi trebuit să îşi ia copilul în braţe, însă nu putea. Suferinţa era prea mare. Îi venea să urle. O atinse încet cu un deget… Apoi şi-l retrase speriat.

Inima i se făcu cât un purice. Îşi dădu seama că acum era legat prin sânge pentru totdeauna de Claire. Dovada era chiar acolo,

cuibărită lângă mama ei. Naşterea acestui copil însă nu îi garanta nici pe departe fericirea. Ce n-ar fi dat să fie atât de simplu!

Nu putea face faţă acestei torturi care îi împietrise inima.

Iar în clipa următoare îşi mai dădu seama de ceva. Soţia lui nu trebuia să afle niciodată; altfel, şi sufletul ei ar fi fost iremediabil pierdut.

Nu, trebuia să găsească o cale să se împace cu ea. Se certaseră deja de prea multe ori. Trebuiau să ajungă la un compromis pentru a avea un trai decent împreună.

Îşi promise să nu o mai părăsească niciodată.

Îşi promise să nu o lase nici pe ea să-l părăsească vreodată.

Trebuia să o facă să-l ierte.

Trebuia să o facă să îl iubească.

Orice s-ar fi întâmplat.

Capitolul 25

Soarele aruncă suliţe de foc printre draperii, trasând o fâşie aurie prin mijlocul camerei. Claire se trezi din somnul adânc. Dacă nu o înşela memoria, nu mai fusese niciodată atât de obosită. Îşi aduse aminte vag că se trezise de două ori să-şi alăpteze

fetiţa. Se întinse încet să-şi mai îndrepte oasele şi constată că era tot în patul lui Gray.

Încercă să îşi mişte picioarele şi îşi muşcă buzele de durere. Durerea dintre coapse era încă acută. Bebeluşul dormea într-un colţ, în pătuţul pe care îl găsise în pod.

Lângă pat, apăru Rosalie, care îi scutură pernele şi i le aşeză la spate. Nici nu termină bine, că fetiţa începu să se mişte în pă- tuţ. Privirea lui Claire alunecă imediat într-acolo. Fetiţa începu să scâncească.

Rosalie o luă în braţe, uşor nedumerită.

— Să ştiţi că multe dintre doamne, spuse ea în timp ce îi schimba scutecul bebeluşului, preferă să nu se ocupe personal de copilul mic. Milady, să ştiţi că domnul viconte a angajat deja o doică.

— Poftim?! întrebă Claire, clătinând cu putere din cap. Nici nu mă gândesc, Rosalie, eu vreau să mă ocup personal de creşterea ei, spuse ea cu tărie.

Rosalie i-o aşeză cu delicateţe în braţe şi Claire se lumină imediat la chip. Acum trăia pentru prima dată bucuria de a fi mamă. O puse la piept şi simţi că prinde aripi de bucurie. O legănă duios în timp ce se simţi aproape îmbătată de un sentiment de puritate absolută. Îi potrivi guriţa în dreptul mamelonului şi avu o revelaţie – nimic pe

lumea aceasta nu se putea compara cu acest sentiment.

Uşor jenată, îşi trase în jos cămaşa de noapte. În afară de bebeluşul lui Penelope nu mai avusese nicio altă experienţă de acest gen.

Avea să fie o adevărată încercare pentru amândouă.

Bebeluşul începu să se foiască până găsi ce căuta. Prinse sfârcul mamei ei în guriţă şi se linişti.

Claire simţi un alt fior – parcă de abia acum era mamă cu adevărat.

Cineva ciocăni şi deschise uşa. Claire se uită curioasă, sperând că este Gray.

În prag apăru Charlotte, iar Claire îi făcu semn să între.

Charlotte se apropie de pat şi o sărută pe frunte. Claire trase cu coada ochiului spre ea şi observă că femeia avea lacrimi în ochi.

— O, să nu plângeţi, râse Claire, cu ochii înceţoşaţi de emoţie. O să încep şi eu să plâng.

Bebeluşul termină de mâncat. Charlotte îi întinse un deget şi fetiţa i-l apucă imediat.

— Eşti aşa de frumoasă… spuse Charlotte cu un zâmbet larg. Amândouă sunteţi foarte frumoase.

Claire zâmbi, apoi spuse pe un ton pe care îl

voia indiferent.

— Nu ştiţi cumva, Gray a văzut-o?

— Fata mea, Gray a stat aici tot timpul. Nu-ţi aduci aminte?

— Ba da, acum îmi aduc aminte. Se pare că şi-a luat în serios rolul de moaşă, zise Claire, apoi îi povesti cum o asistase şi pe Penelope la naştere.

După o scurtă ezitare, Charlotte îi mărturisi că Gray fusese prezent şi la naşterea lui William.

— Iar acum, spuse Charlotte cu fermitate, te rog frumos, draga mea noră, îmi dai voie să-mi iau nepoata în braţe?

Claire i-o dădu cu grijă. Charlotte mai rămase câteva minute, apoi o anunţă că intenţiona să se întoarcă la Londra, veste care o întristă sincer pe Claire. Ajunsese să ţină la ea ca la propria mamă.

— A sosit momentul să vă vedeţi de familie, spuse Charlotte cu hotărâre. O să vin la botez – sigur îi alegeţi un nume până atunci, mai zise ea, arcuind o sprânceană.

Claire zâmbi.

— O să vă comunic de îndată ce ne hotărâm.

O altă decizie pe care trebuia să o ia de comun acord cu Gray era alegerea naşilor.

Apoi îşi luară la revedere.

Rosalie dădu buzna în cameră, cu o tavă în

mâini. Lui Claire nu îi era foarte foame, dar ştia că trebuie să mănânce ceva pentru a căpăta puteri. Începu să ciugulească ceva, iar între timp Rosalie îi pregăti baia. Gray nu îi dăduse încă niciun semn. Se îngrijoră. Unde era? Oare se înşelase Charlotte? Poate că reuşise să o păcălească pe mama lui. Oare era dezamăgit că îi dăruise o fiică şi nu un fiu?

Toate gândurile acestea îi turnau venin în suflet.

Intră în apa fierbinte, poate prea fierbinte pentru trupul ei istovit. Oftă şi lăsă apa să-i învăluie şi să-i înmoaie muşchii încordaţi. Îşi sprijini capul de marginea căzii şi rămase acolo până apa se răci de tot.

Rosalie îi aduse o cămaşă de noapte curată. Se aşeză pe scaunul din faţa şemineului şi începu să-şi pieptene părul. Din obişnuinţă, începu să-l împletească. Apoi, la un moment dat, se opri brusc. Lui Gray îi plăcea să îl lase despletit.

Tocmai medita la acest fapt, când auzi un foşnet la uşă. Imediat apăru el în prag, îmbrăcat cu o cămaşă albă largă şi încălţat cu ghete. I se păru înalt şi extrem de masculin; inima îi tresăltă.

Se întinse spre masă să-şi caute un punct de sprijin să se ridice. Nu era prea sigură pe picioarele ei; Rosalie o ajutase să între şi să

iasă din cadă.

— Stai jos! îi ordonă el. Picioruşele acelea drăguţe n-au voie să atingă podeaua cel puţin o săptămână de acum încolo.

Din doi paşi ajunse la ea, apoi o ridică în braţe. Rămase pe loc, iar Claire îl privi întrebător.

Părea foarte serios. O privi cu luare aminte, de parcă ar fi căutat să-i reţină toate trăsăturile.

Apoi privirea lui se opri pe gura ei. Claire înmărmuri, neşti- ind ce să creadă. O clipă crezu că voia să o sărute. De fapt, şi-ar fi dorit foarte mult ca el să o sărute.

Dar privirea lui rămase pironită asupra gurii ei.

Claire îşi ridică bărbia şi închise parţial ochii. Părea evident ce voia.

O sărută însă doar pe obraz. Instant, o fulgeră următorul gând.

„Oare şi pe Lily a sărutat-o după ce l-a născut pe William?”

Îşi alungă imediat acest gând prostesc şi se un că îi stătuse mintea la aşa ceva. Nu. Probabil că pe Lily o sărutase cu pasiune, pentru că pe ea o iubise cu adevărat.

Îşi lăsă capul în jos. Avea o senzaţie de arsură pe gât. Nu voia ca Gray să ghicească la ce se gândise. Avea şi ea mândria ei.

O lăsă pe pat şi o înveli.

Se aşeză lângă ea, îi luă palma şi începu să se joace cu degetele. Tresări. Zâmbetul lui, zâmbetul acela necondiţionat– atât de rar şi de preţios – îi merse drept la inimă. O podidiră lacrimile.

Gray o prinse de bărbie, speriat.

— Claire? Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

Nu ştia nici ea cu exactitate de ce. Se simţea extrem de vulnerabilă, lucru care i se păru în aceeaşi măsură ironic.

Dacă Oliver nu ar fi murit, dacă Lily şi William nu ar fi fost şi ei morţi, fetiţa aceasta minunată a lor nu ar fi existat.

Acesta era adevărul gol-goluţ.

Lui însă nu putea să-i spună aşa ceva.

— Sunt bine. Pe cuvânt.

O studie cu atenţie.

— Eşti sigură? Ştiu că uneori Lily…

Se întrerupse brusc. Uneori nu putea face distincţie între amintiri. Claire îi percepu imediat starea conflictuală. Nu îi era uşor nici ei. Şi în afară de asta, nu voia ca Lily să stea în permanenţă între ei.

— Nu-i nimic, Gray. Ar trebui să putem să-i rostim numele fără să ne stânjenim de fiecare dată. Te rog, termină-ţi ideea. Ce făcea Lily?

Era prima lor zi ca părinţi şi nu voia să se certe cu el.

Gray socoti că avea dreptate.

— După naşterea lui William, uneori Lily avea accese de plâns, spuse el cu vocea stinsă. Izbucnea brusc în plâns, după care se potolea la fel de repede. Cred că ar fi trebuit să-i fi spus doctorului Kennedy. Făcu o pauză, apoi zise: Că veni vorba de el, îţi aduci aminte că a venit?

— Cum, murmură ea, vrei să spui că a catadicsit să vină până aici?

Gray chicoti.

— Da, în trecere. Se grăbea să ajungă la o altă naştere.

— Păi... ce să mai zic... decât că îţi sunt profund recunoscătoare că ai fost aici.

Claire era tot palidă la faţă, dar ochii de culoarea topazului radiau de fericire de câte ori o privea pe fiica ei. Gray îi luă mâna şi i-o sărută.

— Şi eu mă bucur că am fost aici, spuse el cu toată sinceritatea. Oricum, v-a consultat pe amândouă şi a declarat că sunteţi perfect sănătoase.

— Ar trebui să-i alegem un nume, Gray.

— Da.

— Ce-ai zice ca eu să-i aleg un nume, iar tu un altul?

— Sunt de acord.

— Eu aleg... Alexa. Ezită, apoi continuă.

Alexa o chema pe mama mea, îi explică ea. Şi probabil că o să o alintăm Lexie.

Gray îşi lăsă capul într-o parte.

— Atunci al doilea nume să fie Charlotte. Mama mea ar fi în culmea fericirii.

Claire rosti întreg numele pentru a-i testa muzicalitatea.

— Alexa Charlotte Sutherland, zâmbi ea. Ce zici?

Chiar atunci, Alexa Charlotte Sutherland scoase un chiot din pătuţ. Părea că tocmai se trezise.

Claire izbucni în râs.

— Noi, părinţii tăi, credem că eşti de acord.

La ora prânzului, Rosalie apăru în cameră şi se grăbi să îi schimbe scutecul. Claire se ridică în capul oaselor şi se pregăti să-şi primească fiica în braţe. Servitoarea însă o luă pe fetiţă şi se îndreptă spre uşă. Claire protestă.

— Rosalie! Ce faci?

— O iau să o duc la doică, răspunse ea nervoasă.

— Am mai discutat asta, replică tăios Claire. O să o alăptez eu.

— Da, milady, dar… Domnul viconte a ţinut să-mi sublinieze încă o dată că trebuie să o duc la doică, răspunse ea, vădit stânjenită de situaţia creată. Poate ar trebui să vă spun şi

că a poruncit ca micuţa să fie mutată într-o altă cameră.

Claire nu ştia dacă era mai mult contrariată sau uimită.

— Dă-mi copilul, Rosalie.

Rosalie se execută imediat şi îi puse fetiţa în braţe.

— Lordului n-o să-i placă deloc, milady.

Claire mormăi ceva, deloc măgulitor, la adresa „lordului”.

Mâinile îi tremurau; încercă să o întoarcă pe micuţa Lexie spre pieptul ei. Copilul era însă agitat; aşteptase prea mult. Claire vru să-i întoarcă guriţa spre sfârc. Reuşi să îl prindă, dar îl scăpă imediat şi începu să plângă şi mai tare.

Cu cât Claire încerca mai mult să o pună la sân, cu atât copilul ţipa ca din gură de şarpe.

— Ce se întâmplă? întrebă Gray din pragul uşii.

O văzu pe Lexie în braţele mamei ei. Îşi mută privirea spre servitoare.

— Credeam că ai înţeles că Alexa trebuie dusă la doică să o hrănească.

— Nu! protestă Claire, strângându-şi bebeluşul la piept. Eu sunt mama ei şi eu o s-o hrănesc!

— Claire, tu nu o auzi cum plânge? Doica se pricepe să se ocupe de un bebeluş flămând.

— O să învăţ şi eu. E copilul meu, Gray!

Simţindu-şi mama agitată, copilul începu să urle şi mai tare.

— Te rog să fii înţelegătoare, Claire.

— Înţelegătoare! Ştiu eu ce vrei, Gray. Vrei să mi-o iei. Ai fi în stare să mi-o iei!

— Nu aş face aşa ceva.

Claire încercă din greu să se stăpânească.

— Păi deja asta faci!

— Claire, nu asta fac. O lady adevărată nu îşi alăptează copilul.

— Să le ia naiba pe toate aşa-zisele doamne!

Lexie se hotărî într-un final şi apucă sfârcul, apoi începu să sugă. Claire îşi aranjă cămaşa, încercând să-şi acopere sânul, dar nu făcu decât să-l dezvelească şi mai tare. Noroc că nu observă cât de fascinat privea Gray toată scena.

— Dacă îţi închipui că o s-o iei de lângă mine, atunci află că te înşeli amarnic! O s-o duc undeva unde n-ai s-o mai găseşti.

Gray nu se putu abţine să nu-i răspundă.

— Ce faci, Claire, mă ameninţi?

— Nu, îţi promit ceva! Iar acum, te rog, lasă-mă să-mi hrănesc copilul în linişte!

Gray tăcu. Privirea îi rămase asupra sânului rozaliu, mustind de lapte. Nu părea că are de gând să se retragă.

După ce copilul termină de supt, sughiţă şi

adormi. Claire îşi acoperi sânul cu mâinile tremurânde.

— Claire, spuse el încet, nu o să pleci nicăieri cu acest copil. Să nu uiţi că ştiu unde să te găsesc.

„Ticălosul!”

— Lasă că ştiu eu unde să mă duc!

— Claire, încetează cu ameninţatul, altfel o să-ţi pară rău.

ÎI ignoră.

— Să mă laşi în pace! spuse ea şi dădu să se ridice cu bebeluşul în braţe.

Nu se descurca prea bine. Când în sfârşit era aproape să stea în picioare, Gray o prinse în braţe.

— Iubito, nu te ţii pe picioare. Eşti încă prea slăbită. Dă-mi voie să te ajut.

— Nu! spuse ea cu vocea sufocată. Îşi pierduse controlul şi îl lovea aproape isteric cu pumnii în piept. Nu vezi ce faci? E a mea. Nu o să-mi iei copilul. Nu o să te las. Eu nu sunt nebună, aşa ca Lily. Nu sunt, Gray!

Începu să plângă în hohote, cu mintea rătăcită de spaimă. Gray o strânse în braţe şi o mângâie pe cap.

— Sigur că este a ta, Claire. Eu vreau doar să te văd pe picioare din nou. Încă eşti slăbită. Lasă-mă să te ajut.

„Să nu uiţi că ştiu unde să te găsesc.”

După un timp, se linişti. Se trase înapoi şi îi aruncă o privire încruntată.

— Nu o să mi-o iei? întrebă ea, încă suspinând. Dumnezeule, era atât de confuză! Se purtase aşa de frumos acum cu ea, că nu mai ştia ce să creadă.

Îi şterse lacrimile.

— Nu. Ai încredere în mine, Claire. Te poţi bizui pe mine.

Capitolul 26

Claire era tânără şi sănătoasă, aşa că se puse repede pe picioare. Într-o dimineaţă, la câteva săptămâni după naşterea Alexei, aduse vorba despre naşi.

— Aş vrea să o botezăm cât mai repede pe Lexie, Gray.

Gray luă o gură de cafea.

— Te-ai gândit la cineva anume pe post de naşi?

— Mă gândeam că poate ai fi de acord cu Penelope şi Theo.

Gray tăcu câteva clipe.

— Penelope îţi este ca o soră, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, apoi îşi şterse degetele cu un şerveţel şi zâmbi, gândindu-se la Penelope, Theo şi la micuţa Merry. Ce bine ar fi ca şi Merry şi Lexie să fie la fel de apropiate

ca mamele lor! Se uită spre Gray, apoi mai zise: Ai ceva de obiectat?

— Nu. Şi eu sunt de părere că Penelope este potrivită ca naşă. Dar ca naş eu l-aş prefera pe Clive.

— Ducele? tresări Claire, cu vocea uşor spartă.

— Cum îţi este ţie Penelope cea mai bună prietenă, aşa îmi este şi mie Clive cel mai bun prieten.

Claire nu voia să se certe.

— Te rog să nu fi încăpăţânat, Gray.

— Încăpăţânat? Sunt încăpăţânat pentru că-l prefer pe Clive? o întrebă el, privind-o mirat. Mai degrabă tu eşti încăpăţânată pentru că refuzi din start propunerea mea.

— Ba nu o refuz. Doar că l-aş prefera pe Theo.

— Claire – tonul lui era mai curând politicos – mi se pare corect ca tu să alegi naşa. La fel de corect mi se pare ca eu să aleg naşul.

— Gray, nu vreau să mă cert…

— Atunci nu te certa, zise el, stăpânindu-se cu greu, apoi se uită la ea. Dar ce ai împotriva lui Clive?

Claire îl privi, încruntându-se.

— Dacă tot m-ai întrebat, o să-ţi spun. Nu-mi place de el. E arogant. E neserios şi afemeiat.

— Exact aşa eram şi eu. Ce mai revelaţie! Bine că mi-ai spus ce părere ai, mi-a făcut o deosebită plăcere, spuse el cu amărăciune.

— Nu este deloc genul de om pe care să mi-l doresc drept naş pentru copilul meu.

— Dar uite că Penelope a putut să mă aleagă pe mine ca naş pentru fetiţa ei, continuă el pe un ton care numai simpatic nu era. Poate trebuie să-ţi spun direct, Claire, că este un privilegiu pentru orice copil să aibă drept naş un duce.

Aici nu putea să-l contrazică. Oricum, Gray era hotărât să nu cedeze.

— Prea bine atunci. Eşti de acord să fixăm data duminica viitoare, asta dacă le convine şi lui Penelope, şi ducelui?

— Sigur, răspunse el sec.

Nu începuseră prea bine ziua.

Claire se ridică în picioare.

— Te rog să mă scuzi, mă duc la Lexie.

— Poate ar trebui să-ţi mai spun o dată, Claire, dar cred că ar fi mai bine dacă am muta-o în altă cameră.

— Poftim?! De ce?

— Nu cred că este normal ca bebeluşul să locuiască în dormitorul părinţilor, cel puţin primele săptămâni. E mai bine pentru el, zise Gray.

— Atunci o mut la mine în cameră. Oricum

cred că ar trebui să mă mut în camera mea.

— Mai bine nu.

— Poftim? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Gray se ridică în picioare. Era mai înalt, deci o domina cu uşurinţă. Claire se simţi imediat în inferioritate.

— Acesta este un alt subiect pe care aş fi vrut să-l discutăm, Claire. Ai dormit o grămadă de nopţi în patul meu fără mine. A sosit momentul ca lucrurile să se schimbe.

— Dar nu dormeam împreună nici înainte de naşterea fetiţei! De ce ar trebui să dormim acum împreună?

Cuvintele îi zburară pur şi simplu din gură, fără a-i da timp să le gândească înainte.

— Ar fi mai bine ca invitaţii noştri să nu afle că dormim separat.

— Botezul este de abia peste două săptămâni, asta în cazul în care rămâne stabilit aşa!

Gray îşi încleştă fălcile.

— Bine, atunci îţi spun direct că aş vrea să dormim împreună.

— Îmi porunceşti să mă culc cu tine? întrebă Claire cu vocea tremurândă.

— Nu-ţi poruncesc nimic, era o rugăminte.

— Ce mai rugăminte! E o poruncă!

Gray se încruntă. Privirea îi era de gheaţă.

— Nu cred că îţi displace atât de mult precum laşi să se înţeleagă, milady. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-am mai fi fost căsătoriţi astăzi. Cu siguranţă, n-am fi conceput un copil împreună.

— Nu face asta, Gray, îl imploră ea cu vocea înăbuşită. Te rog din suflet să nu mai insişti. După botezul lui Lexie, vreau să mă întorc la Wildewood. Sigur ştii şi tu că aşa ar fi cel mai bine…

— Ba nu, replică el rece.

Pe Claire o cuprinse disperarea.

— Insişti numai ca să mă scoţi din minţi şi să mă sfidezi!

— Te înşeli, Claire. Nu am niciun pic de răutate în inimă.

— Dar tu nu ai inimă!

Se întoarse cu spatele la el. Ultimul lucru pe care îl voia era ca el să-i vadă lacrimile.

Parcă niciodată nu se căscase un hău atât de mare între ei.

Claire nu avu parte de linişte din acel moment. În prima noapte când Gray intră în dormitor, Claire tocmai îşi punea halatul pe ea. Primul impuls fu să-şi ia o pernă şi o pătură şi să doarmă pe canapea. Privirea lui cruntă o făcu însă să se răzgândească.

Între ei erau doar câţiva centimetri. Împărţeau acelaşi pat… dar dormeau separat,

la o distanţă care nu fusese nicicând mai mare.

Rosalie venea şi o trezea când Lexie voia să mănânce noaptea. Se trezea şi se strecura în camera copilei. Chiar dacă Gray ştia că lipseşte din pat, nu îi reproşă niciodată.

Mâncau împreună. Purtau conversaţiile cu politeţe şi nu discutau niciodată chestiuni importante.

Penelope, Theo şi micuţa Merriweather sosiră cu câteva zile înainte de botez. Imediat cum trăsura se opri, Penelope sări jos şi alergă pe treptele de piatră. Claire era deja în capul scărilor.

— Claire!

— Pen! Claire râdea şi plângea în acelaşi timp de bucurie. Of, Pen, mi-a fost un dor cumplit de tine.

— Şi mie de tine.

Gray şi Theo stăteau pe margine, uitându-se la nevestele lor. Dădură mâna. Theo râse.

— Se cunosc de când aveau vreo doisprezece ani.

— Zece, spuse Penelope, aruncându-i o privire încruntată.

— Recunosc! spuse Claire, ridicând o mână. Unde e Merry, vreau s-o văd.

— Iar eu vreau s-o văd pe Lexie.

— Lexie tocmai s-a trezit.

Imediat apăru şi doica lui Merry cu ea în braţe. Claire scoase un ţipăt şi o luă în braţe.

— Nici nu-mi vine să cred cât de mare s-a făcut! se minună Claire. Hai să mergem în camera fetiţei mele.

Cei doi bărbaţi rămaseră în drum, uitându-se unul la altul.

— Hai să le lăsăm câteva minute să se joace cu fetele, spuse Theo sec. De fapt, cred că n-o să le revedem prea curând.

— Da, aşa cred şi eu, răspunse Gray. Aţi bătut ceva drum. Cred că ţi-e sete.

— Sunt de-a dreptul însetat.

— Am o sticlă de Bordeaux, o păstram pentru o ocazie specială. Ce zici?

— Perfect.

Peste o oră sosi şi Clive, urmat la scurt timp de Charlotte.

A doua zi bărbaţii se duseră la o partidă de vânătoare, iar femeile rămaseră să se plimbe, să vorbească şi să se joace cu copiii. Merry tocmai era în perioada în care învăţa să meargă şi nu stătea o clipă locului, spre deliciul lor. Claire se gândi că de-abia aştepta să o vadă şi pe Lexie a ei mergând. Încercă să ignore vocea aceea supărătoare din minte care o întreba stăruitor dacă va fi la Brightwood sau la Wildewood în acea zi.

Pe parcursul următoarei zile sosiră alţi

invitaţi. Botezul lui Lexie fusese stabilit pentru ora nouă în dimineaţa următoare.

Claire nu-şi dezlipi ochii de la frumuseţea ei de fetiţă, aşa îmbrăcată cu veşmântul de botez din mătase şi dantelă. Semăna perfect cu un îngeraş – asta până în momentul în care pastorul o stropi cu apă sfinţită, când constatară cu toţii că micuţei nu-i plăceau deloc duşurile reci.

După ceremonie, Lexie ajunse în braţele lui Clive.

— Sper că nu te superi dacă o ţin şi eu puţin, îi spuse el lui Claire. Vreau să fac cunoştinţă cu fina mea.

— Sigur că da, zise Claire cu jumătate de gură, în timp ce se întreba cum să facă să i-o ia mai repede din braţe. Se sperie puţin când Clive o luă şi o urcă pe umăr.

Dar Clive era un tip simpatic. Până şi fiica ei părea să-l placă pe bădăran!

Câteva zile mai târziu, dimineaţa, Charlotte împreună cu Pen şi întreaga ei familie îşi făceau bagajele să plece. Claire se întris- tă; ar fi vrut ca ei să mă rămână. Charlotte veni şi o sărută cu lacrimi în ochi.

— Să mă mai inviţi în vizită la voi, copila mea.

— Nu aveţi nevoie de nicio invitaţie să veniţi să vă vedeţi nepoata – sau pe mine, râse

Claire, apoi se îmbrăţişară. Să vă grăbiţi, o rugă ea. Nepoţica dumneavoastră de abia aşteaptă să vă revadă.

Veni apoi rândul lui Theo şi al lui Penelope să-şi ia rămas-bun. Claire o sărută pe Merry, îl îmbrăţişă pe Theo, apoi se întoarse spre Pen, căreia îi curgeau lacrimi fierbinţi pe obraji.

— Pen! Nu mai plânge! Dacă nu te opreşti o să încep şi eu să bâzâi.

În noaptea precedentă discutaseră mult. Deşi Claire nu voise să se dea de gol şi să-i spună care era exact situaţia dintre ea şi Gray, Pen o cunoştea mult prea bine ca să nu-şi dea seama şi singură. Nu încercase însă să o tragă de limbă, iar Claire îi fusese recunoscătoare pentru asta. Era o prostie din partea ei, dar cumva îi invidia pe Theo şi pe Pen că erau aşa de fericiţi.

— Mă cunoşti prea bine, Pen.

— Deşi noua ta reşedinţă este superbă, sper că n-o să rămâneţi în colţul ăsta uitat de lume pentru totdeauna, îl tachinase Penelope pe Gray. Mai ai de gând să mi-o aduci înapoi la oraş?

Gray o cuprinsese în braţe pe Claire.

— Cu siguranţă, răspunsese el amabil.

Îşi ţinuse braţul pe după talia ei până când ultima trăsură dispăru în colbul de pe drum,

după care şi-l retrăsese brusc.

Claire simţise un gol în inimă. Începuse să-şi dea seama că nu mai fusese atât de singură niciodată.

Clive urma să plece şi el la scurt timp după ce mâncau. Avea drum la o proprietate din zonă, legat de afaceri. Claire îl văzu plecând din sufragerie şi îndreptându-se spre scară.

— Excelenţa Voastră! strigă după el.

Se întoarse spre ea.

— Clive pentru tine, milady.

— Bine… Clive, aş vrea să te reţin pentru câteva momente. Vreau să discut ceva cu tine, spuse Claire, agăţându-se de mâneca lui. Ai timp? Putem merge în salonul de muzică, spuse ea, deschizând uşa, nu este nimeni aici.

Clive o urmă, uşor îngrijorat. Ştia că, în ciuda faptului că îi era naş fiicei ei, Claire doar îl tolera în jurul ei. Îi era evident că nu îl simpatizează.

Claire închise uşa în urma lor, apoi îi făcu semn spre un scaun.

— Te rog, ia loc.

— Prefer să rămân în picioare. Nu durează mult, sper.

— Nu cred. Sunt sigură că eşti curios să afli de ce te-am chemat aici, spuse ea, apoi îşi împreună palmele; era nervoasă. Aş vrea să vorbim despre ziua în care a murit fratele

meu, Oliver. Tu ai fost secundul lui Gray?

Clive începu să se impacienteze.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Aş vrea să ştiu cu exactitate ce s-a întâmplat atunci. Sunt... câteva lucruri pe care aş vrea să le aflu…

— Cred că ar fi mai bine să îl întrebi pe soţul tău.

— L-am întrebat, răspunse ea încet. Noi – eu şi tatăl meu – n-am ştiut, nu ne-a spus nimeni, că şi Oliver a tras în Gray. Eu însă i-am văzut cicatricile lui Gray. L-am întrebat ce-i cu ele şi mi-a spus doar că a fost un schimb de focuri, că întâi a tras el, apoi Oliver... iar eu, of, eu nu înţeleg! Sunt sigură că a mai fost ceva. Îşi ridică ochii mari şi rugători spre el. Vrei să-mi spui tu, Clive? Vrei să-mi spui adevărul despre ce s-a întâmplat de fapt?

Clive ezită. Din câte înţelegea, Gray nu voise ca soţia lui să afle adevărul. Cu toate acestea, nu o putea minţi.

— Prea bine.

— Gray a spus că au convenit să tragă de la şapte paşi, continuă Claire. Au făcut fiecare şapte paşi, după care s-au întors cu faţa şi a urmat schimbul de focuri. Aşa mi-a spus Gray, că el a tras primul, şi că Oliver n-a mai avut încotro şi a tras şi el. Aşa a fost? îl întrebă ea, fără să-şi ridice privirea de pe chipul lui.

Clive şovăi din nou.

— Aproximativ, spuse el încet.

— Deci a fost cum mi-a spus mie Gray?

Clive tăcu.

Claire începu să tremure.

— Deci nu aşa a fost, şopti ea, apoi îşi împreună mâinile şi începu să-l implore. Clive, te rog! Te rog, spune-mi adevărul.

— E mai bine să nu ştii adevărul.

— Aşa mi-a zis şi Gray! Dar vă înşelaţi amândoi. Trebuie să ştiu ce s-a petrecut atunci! Trebuie să aflu adevărul!

— Bine, dacă insişti, spuse el încet. Gray a făcut şapte paşi, dar Oliver s-a întors mai devreme şi a tras. L-a nimerit pe Gray, care a căzut la pământ. Totul, continuă el, făcând un gest evaziv din mână, totul s-a petrecut cu repeziciune. Eu am alergat imediat să văd ce-i cu Gray. Nici măcar nu avea revolverul în mână. Bolborosea ceva despre cod…

— Ce cod?

— Un cod al onoarei. Dacă unul dintre ei trage mai devreme, atunci ceilalţi, inclusiv secundul şi martorul lui, îşi vor pierde tot respectul pentru el. De aceea a tras şi Gray, Claire. Eu înge- nuncheasem acolo lângă el când şi-a luat revolverul. De abia îl putea ţine în mână! Era ceaţă peste tot şi începuse să plouă. Nu se vedea mai nimic – şi a tras şi el

la întâmplare.

— Şi aşa l-a ucis pe Oliver? întrebă Claire, cutremurându-se.

— Da, confirmă ducele, privind-o în ochi. Oliver trăsese înainte de terminarea numărătorii, a tras de la şase paşi, Claire.

Claire clătină din cap.

— Gray mi-a spus că el a tras primul. Dar de fapt Oliver…

— Da. De fapt Oliver a tras primul şi l-a nimerit pe Gray. Şi cumva Gray a vrut să tragă la întâmplare, special să nu-l nimerească.

Aşadar, Gray intenţionase să o protejeze. De aceea îi spusese că el a tras primul.

— Îţi mulţumesc din suflet, Clive, pentru că mi-ai spus adevărul. Pot să te mai rog şi ca această discuţie să rămână doar între noi?

Clive dădu din cap.

— Da.

Claire ezită o secundă, apoi se întinse spre el şi îl sărută pe obraz.

Ochii îi erau înceţoşaţi şi de abia mai vedea. Clive îi confirmase toate bănuielile.

Se întoarse şi porni încet pe coridor, ştergându-şi lacrimile.

Nu îl înţelegea pe bărbatul cu care se căsătorise. Habar n-avea ce era în mintea lui.

Îl iubea însă. Şi avea să-l iubească toată

viaţa ei.

Capitolul 27

Deşi Claire ar fi vrut să se împace cu Gray, nu făcu nimic în acest sens. Lui Gray îi displăcea profund liniştea aceea penibilă care se instaurase între ei – o ura, dar nu ştia cum să o alunge.

Prin urmare, distanţa dintre ei se mărea pe zi ce trecea, în fiecare seară, Gray o conducea în dormitorul comun, după care de multe ori se întorcea în biroul de la parter. Sufletul îi era prins într-o vâltoare de sentimente.

Începuse să-şi dorească plin de disperare să o poată face să se îndrăgostească de el. Maternitatea o prindea de minune pe Claire. Îi pria şi arăta mai bine ca niciodată. Emana parcă un aer de maturitate. Uneori se apropia de ea când îi dădea să sugă bebeluşului şi o privea cu nesaţ. Pielea ei era albă ca spuma laptelui şi catifelată, uneori transparentă – avea câteva vene care se vedeau. De fiecare dată când o vedea alăptând ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Sângele îi clocotea prin vintre. Îi era din ce în ce mai greu să-şi ia mintea de la dorinţa trupească. La fel de greu îi era până şi să-şi mute privirea în altă parte.

Îi era la fel de evident că pe Claire o deranja

că se uita la ea în acele momente. Alte dăţi se furişa în spatele ei când era aplecată asupra lucrului şi stătea momente bune cu privirea pironită în ceafa ei, atât de delicată şi de feminină. Ar fi vrut să-i sărute tot spatele până sus între umeri.

Ajunsese într-o stare de permanentă încordare. Se întâmplase doar de trei ori să facă dragoste cu ea şi o singură dată atinsese extazul. Mocnea în sinea lui de dorinţă. Uneori, când ea dormea, îi cuprindea în palmă triunghiul acela acoperit de puf creţ dintre picioare. Habar nu avea cum de reuşea să se abţină să nu tabere pe ea. Oare ea ştia? Oricum, Gray ştia că dacă ar fi continuat, ar fi stârnit-o imediat şi pe ea.

Mai ştia şi că Claire nu se aşteptase să rămână însărcinată în acea noapte. De fapt, nici el. La început se întrebase dacă nu cumva ea avea să-şi urască odrasla fiindcă era concepută cu el. Acum nu mai avea nicio îndoială – Claire era complet devotată fiicei lor.

Mintea îi fugi la Lily, cu aceeaşi durere în suflet. Avea senzaţia că, de câte ori se gândea la ea, parcă i se punea o pată neagră pe creier. Nu putea scăpa de sentimentul de vinovăţie. O iubise prea mult.

O iubise… dar o şi urâse pentru că îi ucisese

fiul.

Dar pentru Claire ce simţea?

Pe ea o dorea cu toată fiinţa lui. Râvnea la ea cum nu mai râvnise nicio femeie vreodată. Ar fi vrut să se cufunde adânc în ea, ar fi vrut să-i pătrundă direct în suflet. O dorea mai mult ca pe nimeni alta.

„O iubise măcar o clipă?”

Zilele care urmară fură din ce în ce mai dificile. În fiecare seară o săruta cast pe obraz, în fiecare seară o simţea că-l urăşte pentru că voise să doarmă cu ea. Iar în fiecare noapte trupurile lor se odihneau sub aceeaşi pătură. În fiecare noapte dormea lângă ea…

Era un fel de iad pentru el.

Cât de neghiob putea să fie.

N-avea nici cea mai mică idee de cât de mult ar fi vrut Claire să se împace cu el. Cu fiecare zi care trecea îşi dorea şi mai mult. Voia ca Gray să o iubească. Voia ca Gray să-şi iubească copilul. Voia o căsnicie adevărată şi o familie normală.

Se temea să-l iubească. Se temea că el n-avea să-şi mai deschidă vreodată inima după câte suferise.

O parte din ea căzuse pradă disperării.

Cealaltă parte era de neclintit.

După ce împlini şase săptămâni, Lexie începu să doarmă mai mult. Claire o alăpta în

continuare, apoi o legăna până adormea.

Într-o zi când se simţea mai binedispusă, Claire se duse în grădină să taie câţiva trandafiri de culoarea piersicii pentru un buchet. Îi plăcea în mod deosebit parfumul lor, puternic şi dulceag, şi voia să îi aranjeze în biroul din camera ei.

Din camera lui Gray.

Îşi dădu seama că începuse să se gândească la cameră ca fiind a amândurora… nu doar a lui Gray. Nu a ei, ci a lor.

Ce mai era şi asta?

Concentrată asupra acestui gând, se întoarse în cameră şi aşeză vaza pe o policioară, mai aranjă puţin florile, apoi făcu un pas în spate.

— Gata! spuse ea cu bucurie.

— Foarte frumos, într-adevăr.

Se întoarse şi îşi zări soţul în cada mare de lemn, cu braţele odihnindu-se pe margine, cu umerii lui laţi, zvelţi şi musculoşi.

Părul lui des de pe piept era plin de stropi care străluceau ca nestematele. De fiecare dată când îl vedea i se tăia respiraţia.

Mai mult, acum mai era şi dezbrăcat.

Bine că nu era complet gol. De fapt era, dar mare parte din el era ascunsă sub apă, slavă cerului.

— Ce faci aici? îl întrebă ea iute. Gray o

privi mirat. Claire simţi cum îi iau foc obrajii. Adică, voiam să întreb ce faci în cadă – în mijlocul zilei, se grăbi ea să-şi clarifice întrebarea.

— Am fost în grajd. Nu cred că ai fi vrut să cobor la masă mirosind a cai.

— Nu. Îşi umezi buzele, fără să remarce cum privirea lui îi urmărise fiece mişcare a limbii. N-aş fi vrut.

Ochii li se intersectară pentru o clipă, dar îşi mută repede privirea.

— Ei, hai, Claire, că e la fel ca data trecută când am făcut baie împreună, spuse el, ţintuind-o în continuare, apoi se aplecă uşor în faţă. Vrei, te rog, să mă speli pe spate? Uite buretele, e pe masa aia.

Simţurile ei se treziră. Parcă simţea nişte furnicături în zona mijlocului. Prezenţa lui îi dădea fiori.

Claire ridică buretele, dar rămase pe loc. Inima îi bătea cu putere. Strângea cu disperare buretele.

Gray o prinse de încheietură.

— Cu cât stai mai mult, spuse el încet, cu atât te doresc mai mult. Şi ştii ce se întâmplă pe urmă.

Claire nu se clinti nici acum.

— Bine, spuse el domol. Dacă o iei la fugă, Claire, o să te prind, deşi cred că am reuşi să-

i şocăm pe servitori.

Claire înghiţi în sec, dar nu se mişcă din loc.

— Încuie uşa, frumoasa mea, şi vino aici.

Execută imediat porunca.

— Rochia, Claire. Dă-o jos, te rog.

Claire îşi duse mâinile la panglicile care îi legau decolteul. Mâinile îi tremurau, aşa că nu putu să le desfacă.

— Stai în genunchi. Le desfac eu.

Se conformă din nou. Gray îi desfăcu partea de sus a rochiei şi i-o trase peste umeri. Într-o clipită, Claire rămase complet despuiată în faţa lui. Ar fi vrut să se urce în cadă lângă el, dar tremura aşa de tare încât se gândi că probabil o să cadă.

— Gray, nu ştiu dacă pot…

Gray se ridică în picioare. Îi oferi o mână, iar cu cealaltă o prinse de talie. De îndată ce intră în cadă, Claire se cufundă până la umeri în apă. Apucă să tragă cu coada ochiului spre trupul gol al lui Gray, înainte ca el să se aşeze.

Gray nu îşi ascundea deloc goliciunea. Nu îşi ascundea deloc trupul puternic. Nu îşi ascundea nici membrul rigid şi gros, ce se ridica semeţ prin tufa neagră de deasupra pelvisului.

Claire îngenunche între coapsele lui. Gray îi pasă săpunul, mirându-se în treacăt de cât de

răbdător era. Claire începu să-i săpunească pieptul cu vrednicie, încântată de senzaţia plăcută a contactului cu pielea lui acoperită de păr.

Gray începu să respire din ce în ce mai sacadat. Scrâşni din dinţi. Îi simţea palmele micuţe alunecându-i pe piele, mângâindu-l, masându-l – deja era excitat la culme. Fără să vrea, Claire îi atinse vârful penisului. Tresări şi îşi retrase mâna.

Apoi lăsă săpunul să-i alunece din mână.

Acum era rândul lui Gray.

Ambele palme pline de săpun îi mângâiară sânii voluptuoşi, apoi poposiră asupra sfârcurilor. Claire scoase un geamăt dulce.

Imediat, Gray se ridică în picioare, cu apa şiroind pe el. O prinse de talie şi o ridică, apoi îşi coborî palmele cu fermitate pe fesele ei.

Trase aer adânc în piept… iar mădularul i se lungi şi mai mult. Cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie de inimă, se făcea şi mai mare.

Rămaseră în cadă, cu apa scurgându-li-se pe coapse. O lipi de el, apoi îi vârî mâna în păr şi o întoarse cu faţa spre el. Îi ridică un picior şi i-l petrecu pe şoldul lui. Era ceva primitiv şi sălbatic în felul în care o săruta şi o ţinea. Claire îşi petrecuse mâinile în jurul grumazului lui, făcându-i inima s-o ia la goană. Gray nici nu îşi imaginase că va ajunge

să dorească o femeie atât de mult cât o dorea pe ea acum.

Ieşi din cadă cu ea în braţe. Se şterseră în treacăt cu un prosop, apoi se răsturnară în pat. Nu mai era loc în mintea lui decât pentru pasiune sălbatică. Claire îi simţi ardoarea şi îi răspunse la fel.

— Claire, şopti el atât de aproape de gura ei, încât o atinse cu buzele. Stăteau faţă în faţă. Îi prinse ambele mâini şi i le coborî. Atinge-mă, Claire! Atinge-mă acum!

Vocea lui era tulburător de răguşită. Îi simţi muşchii abdomenului încordindu-se – era atât de fierbinte! Tot trupul ei se mişca în ritmul lui.

O sărută la nesfârşit. O sărută languros pe fiecare milimetru de piele. O sărută minunat, cu o tandreţe care îi topi inima… şi care o topi toată lângă el.

Îi prinse sfârcul cu buzele, iar ea îl simţi întărindu-se în gura lui. Îşi plimbă limba încet între sânii ei, apoi coborî pe piept, pe burtă, desenă câteva cercuri leneşe în jurul buricului, apoi tot mai jos… între picioare.

Nu se opri nici acolo, ci o sărută pe interiorul coapselor.

— Gray!

Era complet dezgolită în faţa lui. Despuiată, cu picioarele desfăcute… şi aşteptând cu

înfrigurare ce avea să urmeze.

— Lasă-mă, Claire. Vreau să te sărut.

Îi deschise despicătura cu degetele, dezvăluind mugurele roz. Claire simţi un fior. Nu era sigură ce voia să facă, dar toate simţurile îi erau în alertă.

Se uită cum o mângâie cu degetele.

Se uită cum o atinge cu buzele.

Se cutremură când o atinse prima dată cu limba; deja era udă, lipicioasă şi plină de suc fierbinte. Vibră din tot corpul, dar nu-şi putu dezlipi privirea de pe capul lui fixat între picioarele ei. La un moment dat îşi ridică privirea spre ea, cu ochii arzând de dorinţă.

— Lasă-mă, Claire, lasă-mă înăuntru.

Tonul lui era încordat, iar vocea pierdută. Claire renunţă la orice urmă de pudoare. Simţi un fior ciudat alergându-i prin tot corpul. Se simţi desfrânată. Vicioasă. Nu putea însă să-şi mute privirea de la limba lui, care acum îi apăsa pe clitoris, eliberând o comoară de senzaţii… o apăsa şi o săruta într-un mod incredibil de senzual.

Oftă. Apoi explodă de plăcere.

Dar nu se termină aici.

Suflarea lui Gray era aspră şi fierbinte; se urcă deasupra ei. Claire îşi desfăcu imediat picioarele.

Se năpusti în ea.

Nu se mai putea abţine. Simţi cum dorinţa lui crescu şi mai tare. O penetră aproape cu sălbăticie.

— Claire… nu vreau să te rănesc…

Claire îi cuprinse capul în palme.

— Nu mă doare. Nu mă răneşti.

Se lăsă complet în voia lui, iar Gray se năpusti în ea, iar şi iar. Trupurile lor erau înlănţuite – încordate, vibrând – iar şi iar. Descărcarea veni însoţită de scântei orbitoare.

Gray o mângâie cu duioşie pe păr.

— Claire, murmură el. Claire.

Apoi o sărută cu cea mai pură tandreţe.

Capitolul 28

Comportamentul lui Gray se modifică uşor după noaptea aceea. Nu mai părea la fel de distras şi de rece ca înainte. Făcuseră dragoste noaptea… şi după-amiaza. În pat. Pe podea. La început, pe Claire o înspăimântase pasiunea pe care o stârnea în ea. Stilul lui de a face dragoste era sălbatic şi exploziv. O încânta şi în acelaşi timp o speria. Alteori însă, Gray era nemaipomenit de tandru şi de protector.

De fiecare dată când erau înlănţuiţi unul în braţele celuilalt era ca şi cum tot haosul

dintre ei ar fi căpătat un sens.

Claire îl dorea din ce în ce mai mult.

Îl iubea din ce în ce mai mult.

Cu toate că între ei exista această pasiune, nu îşi spuseseră vorbe de amor. Claire nu voia să rişte să nu i se răspundă la fel. Orgoliul ei era prea mare. Oare greşea dacă îşi dorea ca soţul ei să o dorească în aceeaşi măsură în care îl dorea şi ea? O, numai ea ştia ce simţea pentru el! Strălucirea aceea de gheaţă albastră se transformase încet într-o nuanţă mai caldă de gri, de fiecare dată când erau împreună. Nu voia însă să renunţe să spere. Nu încă.

Ar fi putut să-i arate drumul. Dar nu putea să-l conducă acolo. Nu voia să-l conducă acolo.

Într-o dimineaţă, când se trezi, îl văzu pe Gray sprijinit într-un cot.

— Ce faci acolo?

— Te priveam cum dormi.

— Interesant, zise ea, arcuindu-şi buzele.

În colţul gurii lui Gray apăru un surâs.

— Chiar e. Ştii, îmi făceam planuri cum să te răpesc.

Îşi apropiară feţele, apoi îşi lipiră palmele; apoi toate degetele pe rând.

— Mi se pare… şi mai interesant.

— Ţi-am spus eu!

Claire îi intră în joc.

— Eşti aşa de păcătos, of, Doamne, cât de păcătos eşti!

Gray sări din pat, apoi o ridică şi pe ea în picioare.

— Vrei să mai facem o baie amândoi?

În acel moment ciocăni cineva.

În cameră intră Rosalie, aducând tava cu micul dejun.

Claire se retrase apoi să o alăpteze pe Lexie, după care se întâlni din nou cu Gray la parter. Una dintre servitoare îi înmână un coş de nuiele; o privi nedumerită.

— Ce-i cu coşul ăsta? îl întrebă pe Gray.

— Ai memorie scurtă, milady. Ţi-am spus mai devreme că intenţionez să te răpesc.

Claire izbucni în râs.

— M-ai mai răpit o dată, îi aduse ea aminte. La petrecerea dată de Clive.

— Da, bine. Reformulez atunci – intenţionez să te răpesc din nou.

Zâmbetul lui i se păru cel mai minunat lucru.

Ieşiră în curte, iar Gray luă coşul şi o pătură şi le aşeză sub bancheta şaretei. Pocni din bici şi porniră la drum.

Plimbarea cu trăsura avu un efect liniştitor asupra amândurora. Claire simţi însă la un moment dat un junghi în inimă. Ar fi vrut să

aibă parte de mai multe nopţi ca aceea care tocmai trecuse. De mai multe zile ca aceasta.

Ar fi vrut ca toată viaţa ei să fie aşa.

Se opriră în vârful unui deal. În vale se zărea un râu care gonea iute în albia sa. Gray aranjă pătura pe iarbă. Scoase din coş vinul, brânza, pâinea şi nişte fructe. Claire constată că era extrem de flămândă.

După ce mâncară, strânseră resturile şi Gray duse coşul la şaretă. Reveni pe pătură şi îşi cuibări capul în poala ei. Claire îi dădu părul din ochi şi respiră adânc. Toată viaţa ei parcă fusese prinsă când în rai, când în iad.

Voia să mai petreacă multe zile ca acestea. Voia ca întreaga ei viaţă să se scurgă aşa. Cum putea să-l facă să înţeleagă acest lucru? Cum putea oare să-l facă să o iubească?

Gray se încruntă.

— Ce-i?

— Nimic.

Clătină din cap, apoi încercă să se adune şi să-i zâmbească. Preferă să-şi strămute gândurile către amintirile plăcute – de exemplu spre nopţile în care făcuse dragoste cu ea, extrem de erotic şi de tandru.

Se întreba cum ar fi dacă ar îndrăzni să-l atingă şi ea aşa.

Să guste din el aşa cum gustase şi el din ea.

Gray vru să-i întoarcă faţa spre el, dar

Claire îi puse mâna pe piept şi îl opri.

Gray o privi uşor încurcat.

— Claire… ce vrei să faci?

— O să vezi, spuse ea cu hotărâre.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă, apoi îi dezvălui pieptul.

Apoi trecu la pantaloni.

Abdomenul lui Gray se încordă. Tresări puternic când mâinile ei se strecurară cu dibăcie prin şliţ.

Îngenunche în faţa lui.

Gray rămase nemişcat. Cu excepţia mădularului.

Ţeapăn şi erect.

Claire începu să i-l frece uşor cu degetul, cu mişcări circulare.

O dată. Şi încă o dată.

Se aplecă încet spre el.

Îi veni să-şi ţină respiraţia. Inima parcă i se oprise deja.

— Claire! spuse el răspicat.

Îi cuprinse membrul între degete, apoi începu să le mişte uşor şi ritmic.

Gray privea în jos, nevenindu-i să creadă. Claire îşi vârî limba între coapsele lui, la fel cum îi făcuse şi el.

Scrâşni din dinţi, reţinându-şi cu greu un geamăt. Cât avea să-l mai aţâţe? Cât avea să se mai joace cu el?

Cocul i se desfăcu şi tot părul îi căzu peste el, acoperindu-le parţial trupurile.

— Acum, zise el printre dinţi. Fă-o acum.

Iar ea făcu întocmai. Îi mângâie cu limba cea mai sensibilă zonă a trupului.

El îi simţi respiraţia fierbinte în jurul vârfului cu piele fină, apoi în jos, până la bază. Claire se opri şi aşteptă… o infinitate, parcă…

Gray respira atât de sacadat, încât avea impresia că-i iau foc plămânii.

Se ridică în coate şi se uită la ea. Se uită la limba ei lungă şi roz, se uită cum îşi umple gura cu membrul lui, cum limba ei trece pe toată lungimea lui, strălucind fierbinte şi umedă pe gropiţa din vârful lui. Lingând. Trăgând. Sugând.

Nici în cele mai erotice vise nu sperase la aşa ceva. Ultimul lucru din lume pe care l-ar fi voit acum era ca ea să se oprească.

Îi plăcea… îi şoptea într-una cât de mult îi place.

O trase cu putere în sus şi o căţără peste el.

— Te vreau pe întuneric. Te vreau în plină zi. Te vreau acum, îi şopti el fierbinte cuvinte care o aţâţară la culme. Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu, îi porunci el.

O privi cu lăcomie în timp ce se lipea de el.

O sărută cu posesivitate. Buzele ei rămaseră

întredeschise; începu să respire din ce în ce mai greu. O sărută pe gât. O ridică uşor, apoi o străpunse, într-un du-te vino fără sfârşit. Pătimaş. Exploziv. Canalul ei umed se lipea perfect de carnea lui fierbinte.

Nimic nu mai conta. Îşi înfipse mădularul cu poftă iarăşi şi iarăşi prin strâmtoarea aceea minunată. Sânii ei tresăltau la fiecare impuls al şoldurilor lui.

Chipul lui era încordat şi concentrat, mânat doar de dorinţă. Mâinile îi alunecau pe şoldurile ei, ridicând-o şi afundându-se în ea cu frenezie.

Claire îşi îngropă faţa în umărul lui şi scoase un ţipăt prelung, eliberându-se, cu o secundă în urma lui.

— Claire, spuse el răguşit, tu ai idee ce-mi faci?

Claire nu mai era în stare să scoată niciun sunet.

Îşi strecură un picior între picioarele lui. Gray o prinse de bărbie şi o întoarse spre el. Amuzat, îi întoarse aceleaşi vorbe pe care i le spusese ea mai devreme.

— Eşti o păcătoasă, o foarte mare păcătoasă!

Peste doar câteva ore, amândoi aveau să se întrebe cum de era posibil ca o zi care începuse atât de minunat să se sfârşească

atât de brutal.

Se înserase şi sosise ora de alăptare. De obicei, Claire îşi hrănea fetiţa, apoi cobora şi ea la cină. Gray o aştepta în hol, trăgând cu ochiul în cameră. Lexie era în pătuţ şi se tot foia.

Gray nu se clintea din loc.

Claire clătină din cap.

— Ce mai e şi asta, domnule? Ţi-e teamă să-ţi iei fiica în…

Se întrerupse brusc, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

Avu o senzaţie tare ciudată. Parcă sufletul îi îngheţa.

Îşi coborî tonul.

— Fiica ta plânge, Gray. Nu vrei s-o iei în braţe?

Pentru o fracţiune de secundă, pe faţa lui Gray apăru o umbră pe care nu putu să o descifreze. Oricum, era peste putinţa ei de înţelegere.

Nu, se gândi ea. Nu. I se păru că vede durere şi refuz.

— Ar trebui să o iei tu să o alăptezi, zise el.

— Da, spuse Claire, îndreptându-se spre scaunul din colţ. În sufletul ei se dădea o bătălie care o măcina îngrozitor. Vrei să mi-o dai tu, te rog?

Gray nu se mişcă din loc.

— Plânge, Gray. Vrea să fie luată în braţe.

El rămase în uşă.

Durerea din piept începu să răscolească şi să zdruncine tot ce clădise până atunci. Avea senzaţia că se sufocă.

O cuprinse ameţeala.

— Tocmai mi-am dat seama… Nu te-am văzut niciodată cu ea în braţe, Gray. Nici măcar o dată. Nu te-am văzut să o fi atins vreodată. Şi de fiecare dată când vorbeşti despre ea, spui „copilul”. Are şi ea un nume. Fiica ta are un nume. De ce nu-i spui pe nume?

Lexie auzi că părinţii ei se ceartă, aşa că începu să ţipe şi mai cu foc. Claire o ridică imediat şi se aşează cu ea pe scaun. Începu să se legene cu ea în braţe.

— O s-o răneşti, spuse Gray cu asprime.

Claire o strânse mai tare în braţe.

O legănă şi mai tare.

— O s-o sufoci!

— Ţi-am mai spus că eu nu sunt Lily! ţipă ea. Eu nu sunt ca ea! Nu mi-aş răni niciodată copilul. Niciodată!

Lexie era foarte agitată. Claire începu să-şi desfacă nervoasă nasturii de la cămaşă. Lexie simţi imediat mirosul de lapte, se repezi şi înhăţă sânul, apoi începu să molfăie liniştită.

Se aşternu brusc liniştea. Gray era în

continuare acolo, privindu-le.

Cum ar fi putut să-şi salveze onoarea fără să-şi rişte inima? Nimic altceva n-ar fi rănit-o mai mult.

— Nu vreau să fiu crudă cu tine, chiar nu vreau! Dar William a murit de mâna lui Lily! Nu de mâna ta. Nu eşti de vină pentru moartea nici unuia dintre ei. De ce nu vrei să înţelegi?

Lexie adormi la loc, epuizată de cearta lor. Claire o puse la loc în pătuţ şi se întoarse spre Gray.

— Nu te-ai învinovăţit destul? Nu te-ai pedepsit destul până acum? Trebuie să te ierţi pe tine în primul rând! Trebuie să o ierţi pe Lily! Eu nu pot să te ajut cu asta. Eu… eu nu pot să-ţi ofer nimic pentru că tu nu vrei să primeşti nimic. Nu-ţi mai doreşti nimic! Mă îndepărtezi de tine, Gray. Mă alungi din viaţa ta!

Umbrele de pe chipul lui prevesteau furtuna.

— Nu ştiu ce tot îndrugi acolo, Claire. N-ai uitat cumva de Oliver? Nu uiţi cumva că ţi-am ucis fratele?

— Mi-ai oferit în schimb o altă viaţă, Gray – mi-ai dăruit-o pe fiica noastră. Nici acum nu înţelegi?

Tăcură amândoi minute în şir.

Tristeţea era imensă.

— Nu putem trăi aşa, Gray. Eu nu vreau să trăiesc aşa. Nu vreau ca Lexie să crească privată de dragostea unui tată. Cred… cred că ar fi mai bine să ne despărţim.

— Nu mă părăsi, Claire.

— Atunci nu mă face să te părăsesc! ţipă ea.

O podidiră lacrimile. Tristeţea îi inundă sufletul. Izbucni cu toată furia.

— Pe Lily şi pe William i-ai iubit. Pe mine de ce nu poţi să mă iubeşti? De ce nu o poţi iubi pe Lexie? De ce nu ne iubeşti pe noi?

Cuvinte cutremurătoare…

Aşa cum se întâmplase cu inima ei.

Nu făceau decât să-şi prelungească agonia împreună.

— Gray! Nu înţelegi, îmi sfâşii inima! Eu nu pot trăi în lumea ta plină de fantome!

Se referea la Oliver. La Lily. La William.

Se lăsă o tăcere de gheaţă. Era prea mult tumult în sufletul ei şi ştia că nu mai rezistă mult în ritmul ăsta. Îi înţelegea suferinţa şi tortura psihică prin care trecea. Avea însă de îndurat şi propria suferinţă, care încă nu se cicatrizase.

— Refuz să trăiesc cu doar jumătate din omul care eşti de fapt. Te vreau tot… tot sau deloc.

Faţa lui Gray se schimonosi de durere.

— Ce vezi când te uiţi la mine? Ce vezi când te uiţi la bărbatul care ţi-a ucis fratele?

Claire tăcu.

— Răspunde-mi!

— Când mă uit la tine nu-l mai văd pe cel care mi-a ucis fratele. Odată – odată îl vedeam. Cândva nu puteam vedea nimic altceva. Acum însă nu-l mai văd. Am trecut peste durerea pricinuită de moartea lui Oliver. Acum este rândul tău să faci acelaşi lucru. Treci peste durerea morţii lui Lily şi a lui William, altfel te vor bântui toată viaţa.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Claire, spuse el cu vocea spartă. Spune-mi ce vezi când te uiţi la mine?

— Îl văd pe bărbatul cu care m-am căsătorit. Pe tatăl fiicei mele. Pe bărbatul pe care îl iubesc. Offf, nu vezi că ai un copil acum! O ai pe Lexie! Mă ai pe mine.

Vorbele i se opriră în gât.

— Vreau să-mi petrec toate nopţile cu tine, Gray. Vreau să petrecem în fiecare zi cum am petrecut astăzi.

Gray nu spuse nimic.

— Cum poţi fi aşa? strigă ea. Nu mă iubeşti. Nu o iubeşti nici măcar pe Lexie.

— Nu e adevărat. Sigur că o iubesc.

— Vreau să plec acasă, se smiorcăi ea.

— Eşti acasă. Asta e casa ta. Casa mea.

Casa fiicei noastre.

— E o închisoare – iar tu eşti captiv aici, cu Lily şi William! Adevărul îi străpunse inima ca un cuţit. Vreau să mă duc acasă, repetă ea. Acasă la Wildewood. Nu pot trăi aşa. Nu vreau să trăiesc aşa! Lasă-mă să plec, Gray, lasă-mă să plec!

Capitolul 29

Claire o porni a doua zi de dimineaţă spre Wildewood, dar după ce Gray plecase deja cu noaptea în cap spre Londra. Se hotărâse ca, de îndată ce se va simţi în stare, să închidă odată pentru totdeauna proprietatea. I se distruseseră prea multe vise acolo. Avea prea multe amintiri dureroase acolo.

Ajunse în Londra şi se încuie în birou.

Nici nu se atinse de tăvile cu mâncare pe care i le lăsă majordomul pe hol.

Nu ieşi din cameră decât ca să-l anunţe pe Dawes să-i mai aducă o sticlă de brandy.

Dawes deschise uşa de la intrare. În prag se afla ducele de Braddock.

Clive nu mai aşteptă să îl introducă în casă, ci se năpusti înăuntru şi se duse direct în birou.

— Gray, ţi-am văzut trăsura…

Gray tresări de undeva dintr-un colţ

întunecat. Dormise într-un fotoliu.

— Ce mama dracului…?

— Exact, rosti ducele. Mi-ai luat vorba din gură.

Se duse la fereastră şi trase draperiile. Lumina invadă camera.

Gray se încruntă. Se lăsă înapoi în fotoliu şi încercă să-şi aranjeze părul. Cămaşa îi atârna jumătate pe afară.

— Ce mama naibii faci aici? spuse el, aruncându-i o privire înceţoşată. Cară-te, Clive!

— Nu, spuse ducele. Făcu un pas spre el şi se opri dezgustat. Dumnezeule! Aşa duhnesc şi eu când sunt beat? pufni el scârbit.

— Mai rău chiar, mormăi Gray.

Clive se aplecă şi ridică o cravată aruncată pe un scaun, haina de pe jos.

Gray se uită urât la el.

— Te rog din suflet, potoleşte-te, doar nu eşti servitoarea mea! Dacă chiar vrei să faci ceva pentru mine, du-te şi adu-mi o sticlă!

Clive îl privi îngândurat pe prietenul lui.

— De fapt, cred că beau şi eu un pahar cu tine, zise el, apoi îşi luă un pahar de pe tavă şi îşi turnă. Gray se ridică şi se aşeză la birou, iar Clive se aşeză în faţa lui. Gray, spuse el încet, ce mama naibii faci? Ce naiba se întâmplă?

Linişte. Încremeniră aşa, fără să mai spună niciunul nimic.

— M-a părăsit, rupse Gray într-un final tăcerea.

— Claire?

— Sigur că Claire! S-a întors la Wildewood.

— Aşa, şi?

Gray se schimonosi.

— Eu mă supun dorinţei ei. A vrut s-o las în pace, am lăsat-o în pace.

— Aşa ţi-a zis?

— Nu mai era nevoie.

— Neghiobule! îi aruncă Clive. Neghiob orb şi prost ce eşti!

Gray se încruntă.

— Având în vedere că suntem prieteni, te iert. Îşi ridică apoi paharul la gură, dar nu bău. Îl aşează înapoi pe birou. E dificil să fii îndrăgostit de ea, şopti el.

— Atunci, arată-i că eşti îndrăgostit. Nu îi întoarce spatele!

— Nu i-am întors spatele. Aşa crezi?

— Nu contează ce cred eu, spuse frustrat Clive. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, e nevasta ta. Ar trebui să fii cu ea acum!

— M-a acuzat că fug. Dar nu fug nicăieri! Eu doar… nu pot să stau acolo. E prea… pustiu.

— Iar acum ai de gând să îţi plângi de milă şi să te complaci, aşa cum ai făcut de când a

murit Lily.

— Ai grijă ce spui, Clive!

— Ei, hai, termină. Ştii că-i adevărat ce spun.

Gray îşi muşcă buzele.

— Îi e mai bine fără mine.

— Da, îţi dau dreptate. Îi e mai bine fără tine, încuviinţă ducele.

Gray îl străfulgeră cu privirea, dar nu spuse nimic.

Ducele lăsă paharul jos.

— Ascultă-mă, te rog. Sunt ultimul om care ar trebui să dea sfaturi în materie de dragoste…

— Da, îl repezi Gray. Eşti ultimul om care ar trebui să dea sfaturi. Deci, abţine-te!

— Neghiobule, de ce vrei să arunci pe apa sâmbetei tot ce ai?

— Clive, tu m-ai auzit ce-am vorbit până acum? Ea nu mă vrea.

— Şi de ce nu lupţi pentru ea? Pentru voi? Pentru familia ta? Ce faci, te predai aşa?

Gray se întinse spre sticlă.

— Îţi mai torn?

Ducele se posomori.

— O s-o pierzi, Gray, spuse el cu tărie.

— Ce ştii tu? N-ai niciun fel de experienţă în ale căsătoriei. Habar n-ai ce-i aia dragoste!

— Ascultă-mă! Am văzut cum o priveşti,

Gray. Ştiu că o iubeşti.

— Da, foarte frumos ce spui, numai că pentru ea nu contează asta.

— Dar i-ai spus că o iubeşti?

Gray îşi mută privirea în altă direcţie.

Clive oftă.

— Bănuiam eu.

Ca un făcut, doar la câteva minute după plecarea lui Clive, în uşă ciocăni iar cineva.

Majordomul o pofti în casă pe Charlotte Sutherland.

— Bună ziua, Dawes, îl salută ea. Unde-i găsesc pe fiul şi pe nora mea?

Dawes o privi încurcat.

— Domnul viconte se află în birou.

Charlotte simţi mirosul stătut de tutun şi alcool înainte să între pe uşă.

— Gray! Doamne sfinte, ce faci aici? Unde sunt Claire şi Alexa?

— Sunt la Wildewood, mamă.

— Gray!

— Ai venit să mă înveţi iarăşi de bine, mamă? Nu te mai deranja. Deja mi-a făcut capul mare Clive.

— Clive!

Gray rânji.

— Da. Aşa mă gândeam şi eu.

— Gray, ce-i cu tine?

— După cum i-am spus şi lui Clive, m-a

părăsit nevasta.

Charlotte avu un şoc.

— Îi e mai bine fără mine, mamă. Merit să mă abandoneze.

— Prostii!

— Crede că nu o iubesc pe Lexie.

— Aiureli!

Gray zăcea întins pe un balansoar. Charlotte se aşeză lângă el şi îi strânse mâinile.

— Gray… voi doi nu v-aţi căsătorit în condiţii normale. Dar Claire te iubeşte. Eu mi-am dat seama. Trebuie să ai încredere în ea, fiul meu. Trebuie să ai încredere în tine.

Gray scutură din cap. Rămase cu privirea în gol până când ochii începură să-l usture.

— Nu ştii despre ce e vorba, îngăimă el. Nu… nu am fost un soţ prea bun. Nici măcar tată nu am fost.

— Dragul meu, toţi greşim. Nu trebuie să laşi trecutul să-ţi distrugă prezentul. Nu lăsa trecutul să-ţi distrugă sentimentele pentru Claire. Te va ajuta să te vindeci doar dacă o laşi tu.

În mod cu totul întâmplător, în acelaşi moment, Penelope se afla în salonul de la Wildewood. Sosise de îndată ce primise scrisoarea de la Claire.

Penelope o luă de mână, profund înduioşată.

— Claire, îi şopti ea, Gray te iubeşte. Ştiu că

te iubeşte! Iar tu nu eşti o laşă. Dă-i o şansă. Dă-i căsniciei tale o şansă.

— Mi-e frică, şopti Claire. Vreau… vreau ceva şi mi-e frică că el nu-mi poate oferi acest ceva.

Penelope încercă să o liniştească.

— Nu cred, Claire. Dă-i o şansă. Mai dă-i căsniciei tale o şansă.

— Du-te acasă la soţia ta, spuse Clive.

— Du-te acasă la familia ta, spuse Charlotte.

În biroul din Londra, Gray căzu pe gânduri.

În salonul din Wildewood, Claire căzu pe gânduri.

Nu era încă gata să renunţe.

Nici Gray. Dar mai întâi – mai întâi mai avea ceva de făcut.

După plecarea lui Penelope, Claire porni imediat la Brightwood, unde află cu stupoare că Gray plecase la Londra. Lexie, draga de ea, dormea, aşa că o puse în patul din camera ei. Şi ei i-ar fi prins bine un pui de somn. Voia să doarmă, să coboare la cină, să se odihnească bine peste noapte, apoi să o ia pe Lexie şi să plece la Londra.

Londra părea la o aruncătură de băţ după drumul lung şi istovitor pe care îl parcursese deja. Era mai hotărâtă ca niciodată. Ea şi Gray erau meniţi unul altuia. Mai voia să aibă copii – copiii lui Gray. Oricât de mulţi ar fi

vrut Dumnezeu. Îşi dorea copii cu care să-şi împartă prezentul şi visele şi speranţele.

Nu-l auzi pe Gray când intră în casă. Doamna Henderson îi spuse lui Gray că stăpâna dormea. Se duse la etaj.

Trecu pe lângă camera fetiţei şi auzi un foşnet. Se uită în cameră; imediat, fiica lui începu să plângă.

Doica nu era nicăieri. Rămase pe loc, neştiind ce să facă.

În cele din urmă, se hotărî să între şi se apropie încet de pătuţ.

Copilul urla ca din gură de şarpe acum.

Gray rămase pe loc paralizat, holbându-se la ea.

La naiba, unde era doica? Gray se simţea complet neajutorat.

— Şşş, micuţa mea, şşş.

Bebeluşul ţipă şi mai tare.

Nemaiputându-i îndura plânsul, se aplecă şi-şi petrecu mâinile pe lângă corpul ei minuscul.

Lexie se opri din plâns de îndată ce îi simţi atingerea.

Timpul se opri în loc.

Încet-încet, de parcă ar fi durut – şi chiar îl durea! — o ridică la pieptul lui.

Pătura îi acoperise parţial feţişoara. Poate de aceea plânsese. I-o dădu la o parte.

Încremeni.

Îşi aduse aminte de cum îl ţinuse în braţe pe William – lipit de pieptul lui – şi îl mângâiase pe spate în nopţile în care era agitat… cum îl ţinuse în timp ce Lily dormea.

Pe această copilă era prima dată când o lua în braţe.

Fetiţa îşi ridică privirea inocentă spre el. Gray o privi cu atenţie – cu foarte mare atenţie.

Părul ei era auriu, o nuanţă mai deschisă decât părul lui Claire. Obrăjorii îi erau roz şi bucălaţi.

Inima îi bătu cu putere. Se emoţionă. O mângâie pe obraz, îi strânse un picioruş la piept şi o privi în ochii aceia la fel de puri precum cerul. Ochii lui…

Scoase un oftat plin de năduf.

— Lexie, o, Dumnezeule, Lexie!

CapitocuC 30

Claire rămase în prag şi îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Inima i se strânse; ochii îi erau înlăcrimaţi. Îi scăpă un suspin, clipă în care Gray îşi întoarse privirea.

Fără să-i spună niciun cuvânt îi întinse o mână.

Genunchii i se înmuiară; traversă camera spre el.

O cuprinse de gât şi îi lipi faţa de a lui.

— Te rog din suflet să mă ierţi, Claire. Am făcut atâtea... Vocea îi tremura. Tonul lui îi sfâşia sufletul. Îl opri ducându-i o mână la buze.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, clătină ea din cap. A fost un drum lung, dar iată-ne ajunşi aici. Nu mai contează decât ce va fi de acum încolo.

Privirile li se întâlniră.

— Te iubesc, Claire. Te iubesc din ce în ce mai mult cu fiecare suflare. Am nevoie de tine mai mult cu fiecare suflare.

Ea simţi o bucurie fără margini. Îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— O, Gray, suspină ea, şi eu te iubesc. Te iubesc atât de mult! Degetul lui mare trasă încet conturul gâtului ei lung, apoi îşi aplecă uşor capul spre ea.

Liniştea fu tulburată de un scâncet, care le aminti că nu erau singuri. Lexie fremăta la pieptul lui, căutând cu disperare o sursă de lapte.

Gray izbucni într-un hohot răguşit.

— Sufleţelul meu, n-am cu ce să te ajut. Cred că vrei mai bine la mama ta, zise el şi i-o dădu cu grijă lui Claire.

După ce o hrăni, Claire o aşează înapoi în pătuţ. Gray îi luă mâna şi i-o sărută. Trase adânc aer în piept şi îi căută cu disperare

privirea.

— Mai trebuie să fac ceva, zise el încet.

Claire îşi ridică încet capul.

— Ştiu, şopti ea.

Muşchii gâtului îi înţepeniră. Îi citi gândul. Îi descifră sufletul. Câteva minute mai târziu, îl urmări de la fereastra dormitorului cum se îndrepta încet spre dealul care ducea la biserică.

Se ducea să-şi ia adio de la Lily şi William.

Lui Claire i se umeziră ochii.

Gray nu stătu mult. Intră în dormitor cu capul plecat. Apoi îl ridică şi se uită în ochii ei. Şi nu-şi mai dezlipi privirea de pe chipul ei.

Ea îi simţi liniştea sufletească, o linişte care nu mai sălăşluise în sufletul lui.

Fără un cuvânt, întinse mâna.

De data asta, când Claire îşi ridică faţa spre el, zâmbetul ei era uluitor.

— Bine-ai venit acasă, dragostea mea, şopti ea.

În camera ei, Lexie abia începuse să se ridice singură în picioare.

— Nici nu-mi vine să cred cât de repede creşte, se minună mama ei.

— În curând o să meargă singură spre noi, spuse şi Gray.

— De-abia aştept! râse Claire.

Gray îi aruncă o privire cu subînţeles, apoi o

prinse în braţe şi-şi frecă nasul de gâtul ei.

— Ce zici? îi facem un frăţior? Sau o surioară?

Claire încercă să rămână serioasă, dar nu reuşi.

Gray plescăi din buze.

— Deja îţi cunosc privirea asta, dragostea mea. Ce-mi ascunzi? Claire îl mângâie drăgăstos pe piept, plăcându-i să-i simtă muşchii sub buricele degetelor.

— Deci, crezi că ar trebui să-i mai facem fetiţei noastre un frăţior sau o surioară?

— Cred. Şi ce-ai zice dacă ţi-aş spune că deja sunt însărcinată? Gray plescăi din nou din buze.

— Hm, chicoti el, nu pot spune că sunt prea surprins…

Sfârşit